PAMELA K. FORREST
ÎNGERUL DEŞERTULUI
Roman
Traducere în limba română de Alexandra Kiseleff
Editura EISPOL SRL Bucureşti 1994
DESERT ANGEL
1994 by Pamela K. Forrest
Reprinted by arrangement with Zebra Books.
An imprint of Kensington Publishing Corp.
ISBN 973 – 96220 – 6 – 2

LECŢIA DE PRONUNŢIE

În dormitor, Jim îi lăsă picioarele pe podea, îi ţinea încă strâns mijlocelul ca tras prin inel. Camera era scăldată în lumina lunii, care făcea inutilă aprinderea lămpii.

„Luni", murmură el lipindu-şi buzele de buzele ei şi şoptind uşor în timp ce slăbi apăsarea.

March sta liniştită în braţele lui, repetând şi ea cuvântul încetişor. Era unul din cuvintele pe care le învăţase uşor, şi faptul acesta o umplea de mândrie, când îşi amintea. Atingerea buzelor lui era liniştitor de dulce.

„Marţi", Jim îi desenă cu vârful limbii conturul buzelor, mâinile lui plimbându-se fără încetare în sus şi-n jos pe spatele ei.

Nici marţi nu era un cuvânt greu. Nu avea decât cinci litere. Limba lui era atât de caldă şi uluitor de moale.

„Miercuri", Jim îşi desprinse buzele de pe buzele ei şi-i dezlegă panglicile de la corsajul rochiei. Materialul mătăsos alunecă de pe braţe şi căzu la picioare. Cu degete nerăbdătoare să exploreze noi teritorii, el trasă urmele panglicilor înguste de pe umerii ei.

March închisese ochii, sperând că va putea să se concentreze mai bine dacă nu va privi fascinaţia de pe faţa lui Jim. Miercuri era un cuvânt dificil, unul pe care-l pronunţa întotdeauna greşit. Cum şi-o fi închipuind el că ar putea să-l pronunţe corect când mângâierile lui erau atât

de plăcute şi vârfurile degetelor lui atât de calde?

„Joi”.

Joi era aproape imposibil de pronunţat după ce el îşi apăsase buzele pe gâtul ei…

Soarele nu apăruse încă la orizont, dar văpaia aurie dinspre răsărit îi vestea apariţia întocmai cum heralzii anunţă sosirea regilor. În câteva secunde se va îţi din spatele vârfului muntelui şi apoi se va ridica rapid ca să domine cerul. Alungând fără greutate răcoarea care mai întârzia din timpul nopţii, căldura lui dătătoare de viaţă era salutată de toate creaturile pe care le avea în stăpânire. Nimeni din cei care-i cunosc natura implacabilă n-ar putea să-i conteste atotputernicia, doar nebunii ar putea-o tăgădui.

Melanie Travis sta în picioare pe verandă, cu braţele încrucişate protector pe pântecul proeminent, privindu-şi soţul care înşeua calul. Briza rece a dimineţii îi unduia părul negru, încă nepieptănat, care-i cădea pe spate. Rochia trasă în grabă, fără jupoane, se lărgea confortabil peste mijlocul ei deformat, şi-i cădea suplu până la glezne.

Cu multe ore mai înainte zgomotul greu al căruţei care ieşea din curte o trezise din somnul dulce. Primăvara se răspândise în jur, şi va dura câteva săptămâni. Asta înseamnă că ea va fi singură, cu excepţia unei perechi de cowboy prea bătrâni ca să-i poată urma procesiunea. Melanie nu-i considera pe cei doi bătrâni ca pe nişte semeni. Manierele lor grosolane şi vocabularul necioplit ofensa educaţia pe care o primise în est, unde bărbaţii erau deosebit de politicoşi şi unde vocabularul lipsit de delicateţe nu se folosea în prezenţa unei doamne.

— Mă duc să strâng vitele şi nu mă întorc decât pentru câteva zile. Jim Travis, călare pe cal, se încruntă uitându-se la soţia lui.

— Woods şi Hank sunt prin preajmă, dacă vei avea nevoie de ceva.

Melanie îşi mângâie abdomenul deformat şi ridică o privire acuzatoare către soţul ei. Se schimbase mult în ultimii doi ani de când venise ea de pe dealurile înverzite

ale Vermontului pe pământul aspru al Arizonei. Plecarea pentru totdeauna se datora promisiunilor curtezanului care-o asigurase că viitorul va fi minunat, dacă va consimţi să-i devină soţie. În locul lui apăruse treptat un om abrutizat de mediul în care trăia, şi care aştepta ca şi ea să devină tot atât de grosolană şi neruşinată ca şi celelalte soţii din împrejurimi. Femei care se duceau cu bărbaţii lor să strângă vitele primăvara, care prindeau caii cu lasoul şi-i marcau cu fierul înroşit în timp ce sudoarea le şiroia pe faţa plină de praf lăsând dâre de murdărie. Femei care-şi ştergeau sudoarea cu mâneca şi care purtau fuste despicate ca să poată călări cu picioarele depărtate.

Credea că Jim nu trebuia să facă niciun efort pentru a înţelege că ea nu se putea schimba, nu putea să devină ceea ce nu era. Cu cinci ani mai în urmă, când o lăsase în Vermont ca să vină aici înaintea ei şi să construiască plăcutul lor cămin, părea încântat de felul ei de a fi. Dar Melanie a observat schimbarea atitudinii soţului ei chiar din ziua sosirii ei aici. Anii cât fuseseră despărţiţi îl transformaseră într-un străin… şi tot un străin rămăsese şi după doi ani de convieţuire.

— Melanie!

Jim observase privirea rătăcită din ochii ei şi învinuirea pe care i-o aducea. Situaţia aceasta nu mai putea continua, el însă nu ştia ce ar fi putut face ca s-o schimbe. Mult mai târziu îşi dăduse seama că femeia din est pe care o admirase şi de care se îndrăgostise, era prea gingaşă pentru viaţa aspră din vest. Ceea ce îl captivase în Vermont, delicata feminitate şi decenţa care cadrau perfect cu un salon din est, erau aici o infirmitate.

Dacă ar fi putut, ar fi trimis-o înapoi, dar părinţii ei muriseră primăvara trecută, în urma unei epidemii de gripă, şi singurul ei frate se afla într-un regiment de cavalerie pe undeva prin Texas.

Jim îşi scoase pălăria şi-şi trecu degetele prin părul negru. Poate când va termina cu strânsul vitelor, poate că atunci îşi va petrece mai mult timp cu ea. Până atunci se va naşte şi copilul şi, deşi ea se arăta din ce în ce mai puţin

preocupată de acest lucru, cu copilul va putea să-şi umple lungile ore în care el era plecat.

Casa nouă pe care o construise anume pentru ea era gata, iar mobila comandată sosea aproape în fiecare zi. Privea spre alba monstruozitate, atât de neobişnuită la poalele munţilor Santa Catalina. Construită din lemn coborât din munţi cu mari cheltuieli, structura cu două etaje, cu verandă largă şi cu sala de dans enormă era o copie a casei pe care o părăsise ea în est. El era conştient că nenumăratele geamuri şi construcţia din lemn o făceau să fie vulnerabilă, dar în disperarea de a-i plăcea ei scăpase din vedere multe motive pentru care nu ar fi trebuit s-o construiască.

— Melanie! o strigă el din nou, simţind nevoia de a se justifica pentru faptul că o lăsa singură.

Ea se uită la bărbatul care-i devenise străin, gândindu-se la cel care o curtase şi o cucerise cândva. James Travis fusese de departe cel mai frumos dintre pretendenţii ei. Cu părul lui negru de cărbune şi cu ochii albaştri ca cerul, îi atrăsese atenţia la petrecerea unor prieteni comuni. Era atât de incredibil de delicat, ţinând-o cu atâta grijă în timp ce se învârteau în vâltoarea dansului în sala de dans. Ea era cu o jumătate de cap mai înaltă decât majoritatea prietenelor ei, dar el o făcea să se simtă delicată şi feminină.

— Îţi mai aminteşti dansul acela, James? Pierdută în amintiri, nu observase îngrijorarea de pe faţa lui. Am dansat şi am tot dansat, până când femeile măritate au început să şuşotească burzuluite în spatele evantaielor. Până la urmă, mama mi-a cerut să nu mai dansez cu tine. Îşi ridică ochii scânteietori către el, legănându-se în ritmul muzicii pe care o auzea în amintire. Îţi mai aduci aminte? Purtam rochia de catifea verde, iar tu mi-ai spus că verdele acela era palid faţă de ochii mei.

— Îmi aduc aminte… răspunse Jim, studiind-o alarmat. Melanie, tu te simţi bine?

— Sigur că da, James. Şi râsul ei sparse liniştea dimineţii. Am adus cu mine rochia aceea! Mama zicea că

ar fi imposibil s-o port aici, dar n-am vrut s-o las acolo. Îşi încruntă sprâncenele din cauza concentrării.

— Unde am pus-o oare?

Întorcându-se, Melanie intră în casă, fără să bage de seamă tulburarea din privirile soţului ei, care o privea cum suia scările spre pod. Împărţit între impulsul de a se asigura că totul este în regulă cu ea, şi nevoia de a se grăbi spre locul unde îl aşteptau oamenii ca să înceapă strângerea vitelor, Jim îşi întoarse calul şi plecă. Va vedea mai târziu dacă e ceva grav, îşi zise el, şi va face tot posibilul să se întoarcă acasă chiar în noaptea aceea. Probabil că nu o va putea face decât după ce se va întoarce, dar asta-i tot ceea ce va putea să facă.

Se opri în faţa barăcii muncitorilor, unde se odihneau la umbră cei doi bătrâni argaţi lăsaţi să îngrijească de caii care nu fuseseră scoşi în ziua aceea, să mai repare vreo şa hărtănită şi să păzească locul

— Nici că-mi pasă de goana după vite, zise Hank, dar dorinţa arzătoare din ochii lui îi dezminţea afirmaţia.

— Tot omul jinduie la o viaţă mai liniştită când ajunge la anii noştri, fu de acord Woods, dar dorinţa din vocea lui tăgăduia cuvintele.

— Păi chiar că nu duc dorul după zilele alea în şir petrecute-n şa, până faci la fund nişte băşici cât un dolar de argint, îşi întoarse Hank privirile spre întinderea câmpiei.

— Şi să tot dormi pe pământul gol şi să te-ntrebi dimineaţa dacă n-o fi vinit vriuna să-mpartă pătura cu tine.

— Cu ochii după ăia tineri până să fac destul dă bătrâni ca să mai facă pă nebunii.

— Şi cu cafeaua aia vârtoasă de s-o tai cu cuţitu, adăugă Woods.

— Da, taicălică, un om la vârsta mea şi-a câştigat dreptul la oleacă de ticnă.

— Un om la vârsta ta mai bine ar avea grijă să nu dea de ticnă pe fundul vreunei găuri de doi metri cu o cruce la cap, pufni Woods.

— Pe dracu’, că tu eşti mai bătrân ca mine. O să fii de

mult oale şi ulcele când io o să mă mai gândesc la tine!

Jim îi moştenise pe cei doi bătrâni de când cumpărase ferma, cu câţiva ani mai înainte, înţelepciunea şi experienţa lor răsplăteau cu prisosinţă mâncarea şi puţinii bani pe care îi primeau. În mod normal ar fi zâmbit la auzul schimbului de cuvinte dintre ei, dar în dimineaţa aceea prea multe poveri îi apăsau umerii.

— Aveţi grijă de ea cât lipsesc eu, porunci el scurt. Acum n-ar trebui s-o las singură, dar n-am încotro.

— Femeili să poartă ciudat când să prăsăsc, scuipă Woods un şuvoi de suc de tutun în praful de la picioarele lui.

— Vestul e aspru pentru muieri, încuviinţă Hank.

— În special pentru una delicată că doamna Melanie.

— Nu-ţi face griji pentru ea. N-o s-o pierdem din ochi.

Privirea lui Jim se îndreptă spre casa din depărtare, o senzaţie stranie de alarmă îl înfioră. Străduindu-se să nu dea atenţie presimţirii că a o părăsi acum era ultimul lucru pe care trebuia să-l facă, dădu din cap către oameni şi se îndreptă spre întinderea nesfârşită.

Între timp, suind lungul şir de trepte până în pod, Melaniei i se tăiase respiraţia. Rezemându-se de uşă, se oprise să se odihnească, roasă de durerea chinuitoare pe care o simţea în partea de jos a abdomenului.

Dacă nu ar mai fi avut o lună până să nască, şi-ar fi închipuit că era primul semn al sorocului. Ţinea însă minte perfect noaptea în care fusese conceput copilul şi ştia că mai avea încă trei sau patru săptămâni de aşteptare până la naştere.

Un fior de dezgust la amintirea ultimei daţi când Jim se folosise de trupul ei ca să-şi satisfacă nevoile de mascul o făcu să se mişte de lângă zid. Nu pentru prima dată îi mulţumi lui Dumnezeu că Jim îşi cerea rareori drepturile de soţ. El n-o mai supărase după conceperea copilului, iar ea se gândea cu groază la naştere, pentru că l-ar fi eliberat de această restricţie. Mama ei o avertizase că raporturile cu soţul constituie o datorie cu care trebuie să fie de acord, dar nu-i explicase nimic mai amănunţit. Cu

siguranţă că dacă o femeie ar şti exact ce se aşteaptă de la ea, n-ar mai fi niciodată de acord să se mărite!

Înfiorată, Melanie deschise uşa. Construcţia era atât de nouă încât aproape că nu se vedea nicăieri nicio urmă de praf, uriaşul pod era gol cu excepţia câtorva cutii şi geamantane de călătorie. Căută cufărul plin cu multele ei rochii de bal pe care se încăpăţânase să le aducă în Arizona.

Îngenunchind în faţa geamantanului enorm, îi desfăcu chingile şi deschise capacul care rămăsese încuiat de când fusese împachetat, cu doi ani în urmă, la Vermont. Hârtia de mătase foşnea pe măsură ce scotea, una după alta, rochiile din ambalajele lor.

— Vai, şoptea ea, de asta uitasem. Scoase afară o rochie de bal din satin în dungi roşii şi albe. Fustă lungă din material subţire, cu volanele ei aplicate, era făcută să îmbrace o siluetă delicată. În seara aceea purtam trandafiri în păr. Îţi aminteşti, mamă, cât te-ai necăjit cu trandafirii aceia roşii, că nu voiau să stea cum îi puneai tu? Melanie îşi zâmbi. Erai atât de supărată că ai scăpat o vorbă mai decoltată, asta ne-a uimit atât de tare că ne-a podidit râsul de era gata să întârzii la petrecere.

Sarcina o îngreunase atât de mult pe Melanie încât, atunci când se ridică în picioare, sufla din greu. Ţinându-şi rochia lipită de ea, se învârtea prin podul gol, după o muzică pe care n-o auzea decât ea, zâmbindu-i unui partener iluzoriu care nu era vizibil decât pentru mintea ei. Clipea din gene cu sfială şi-şi plecă ruşinată capul.

— Evantaiul meu! Unde-i evantaiul meu, mamă? Lăsând să-i cadă din mână rochia, Melanie scotoci în cufăr până când găsi evantaiul care se asorta cu rochia. Deschizându-l, îl ridică în dreptul bărbiei, zâmbind dulce.

— Vai, domnule Granger, ce-ar zice lumea dacă am dansa din nou amândoi... Domnule Holland, dumneata le suceşti capul fetelor cu vorbele dumitale dulci. Vai, domnule Walters, mă flataţi...

Pierdută în lumea ei imaginară, orele se scurgeau pe nesimţite iar în pod se făcea din ce în ce mai cald, în timp

ce Melanie flirta cu iubiţii plăsmuiţi de imaginaţia ei. Rochiile de toate culorile posibile se întindeau pe podea într-un curcubeu de mătase şi satin.

În cele din urmă, căldura şi greutatea trupului ei voluminos o siliră să se aşeze pe una dintre cutii. Privea la rochiile împrăştiate împrejur şi-şi amintea împrejurarea în care o îmbrăcase pe fiecare.

— Voi pierde cotilionul de primăvară, mormăi ea, pe când gândurile anapoda o purtau înapoi în trecut. E destul timp ca să-mi fac o rochie sau poate să iau una gata. Se cutremură de dezgust.

— Mamă, nu poţi lăsa să se-ntâmple una ca asta. Eu, într-o rochie de gata, la cel mai mare eveniment al anului! Niciodată! Ce-ar zice lumea?

Ridicându-se în picioare, părăsi grăbită podul şi coborî scările.

— O să mergem astăzi în oraş, mamă. Am văzut cel mai frumos costum din satin galben. sigur, la paloarea mea, nu pot să port galben… fustă lungă verde? Nu. Nu m-am gândit niciodată la asta.

Melanie ieşi din casă, papucii ei uşori neapărând-o de pietrele şi ghimpii de afară. Nici nu apucase să se îndepărteze prea mult de casă când picioarele i se zgâriară şi mai mulţi ghimpi i se înfipseră în pielea delicată.

— …cea mai mică trenă, să nu-mi facă probleme când dansez. Vai, mamă, îţi aminteşti, anul trecut, când Alice Orson şi-a pierdut tot spatele rochiei, când a călcat Peter Simmons pe ea?

Un hohot de râs umplu aerul curat al după-amiezii. Soarele, gigant, strălucind ca o minge galbenă aprinsă, ardea în blânda după-amiază de primăvară. Neprotejat de o pălărie, pe frumosul ei chip începură să apară, în curând, semne de arsuri.

— Să nu mai dansez cu el? Mamă, cum poţi să-mi ceri una ca asta?

Melanie se opri şi bătu din picior, neatentă la durerile multiplelor răni. Undeva, de-a lungul drumului rătăcirii ei halucinatorii, îşi pierduse un pantof, dar nu luă seama la

dâra de sânge pe care o lăsa în urmă.

— Părul meu! Ce o să mă fac cu părul? O să-l las iar pe spate. Cam cum îl purta duminica trecută, Mary Ann, doar cu nişte flori prinse în el. ba nu, perle! îşi înfoie părul de culoarea mahonului. Perlele ar fi prea teatral.

Trăgându-şi sufletul, Melanie privi în puştiul din jur şi revăzu oraşul tinereţii sale. Zâmbea graţioasă celor care treceau pe lângă ea, bărbaţi care-şi ridicau respectuoşi pălăriile. Ascultă huruitul căruţelor şi glasurile repezite ale celor ce se certau sau ale celor ce se distrau. Respirând adânc, simţea mirosul de mâncare şi mireasma din magazinele de parfumuri pe lângă care trecea, dar pe deasupra tuturor persista aerul înmiresmat al primăverii.

Primăvara din New England; copacii şi florile şi iarbă, fiecare cu parfumul lor deosebit, un parfum care-i lipsise doi ani nesfârşiţi.

— Uite-o, începusem să mă tem că a cumpărat-o altcineva.

Melanie îngenunche şi culese micuţele flori galbene de cactus, nedând atenţie sângelui care şiroia din degete, datorită mulţimii de ghimpi ce i se înfipseră în piele.

— Ce părere ai?… nu! Nu vreau!… Asta-i părerea ta… O să-i cer tatii, el îmi dă orice vreau! N-o să port fişiu ca bătrânele sau ca Letta cea care nu are piept! Sunt tânără, şi e timpul să mi se permită să mă fac remarcată! O să fie atât de geloasă, sânii mei sunt mai plini decât ai ei.

Un râs nepământean umplu tăcerea, răspândindu-se până departe că boala care pune stăpânire pe o minte dornică să se îndepărteze de realitatea aspră a vieţii.

Soarele începuse să coboare dar nu era mai puţin aprig decât mai înainte. Oriunde ajungeau razele lui, ardea pielea neobişnuită cu arsura lor. Rochia Melaniei atârna în zdrenţe, sfâşiată de ţepii cactuşilor. Pielea fină de pe faţă şi de pe mâini era zgâriată şi arsă, dar nebunia o făcea să nu simtă

Nimic, să nu-şi dea seama de jocul mortal pe care-l juca.

— E atât de cald aici. Letta, dragă, ce drăguţă eşti. şi

ce bine ţi se potriveşte fişiul ăsta, şi cât este de discret. nu, dragă, nu mi-e frig, de fapt abia am spus cât e de cald. O hoinăreală prin grădină. Domnul Walters? Ce drăguţ, da, să luăm o gură de aer. Cred că n-ai să uiţi că eşti un gentleman.

Dansul nebuniei sale nu avea niciun martor. Nu era nimeni care s-o oprească să cadă în braţele marelui cactus saguaro sau să se repeadă în micul colla, care-şi înfigeau ţepii argintii în pielea ei.

Odată cu scăderea soarelui, deshidratarea îi ameninţa mai puţin viaţa, era doar pericolul de a fi înlocuită cu hipotermia. Nopţile de primăvară erau încă reci şi o haină ar fi fost bine venită, dar neavând una, Melanie era într-un pericol tot atât de mare pe cât fusese când o ardea soarele.

— E atât de rece, mamă, mormăi ea, cu vocea ei mică tremurând. Se chircise atât cât îi permitea pântecele ei deformat. Brrr… e-ntuneric! Mi-e frică… aprinde o lampă, tată… te rog, nu mă lăsa în întuneric! Mă doare burta. scuză-mă, am fost rea. Mamă, nu fi supărată.

O aşchie de lună abia vizibilă înainta încet în călătoria ei obişnuită de-a lungul cerului întunecat. Stelele, ca diamante aruncate de o mână uriaşă, licăreau vesel. Şi doar foşnetul unor vietăţi de noapte nevăzute şi ţipătul îndepărtat al vreunui coiot erau singurii ei tovarăşi în noaptea şi nebunia care o învăluiau.

— La dracu’, dacă te-ai fi uitat spre casă toată ziua, ai fi văzut când a plecat! Jim îşi frecţionă muşchii care-i încordau spatele gâtului. Era epuizat şi murdar, enervat de faptul că fusese nevoit să călărească atât de repede spre casă.

După o zi în care trebuise să rezolve tot felul de probleme, era trecut bine de miezul nopţii când se întorsese acasă. Uşa era uşor întredeschisă, ceea ce-l făcu să se gândească imediat la faptul că ceva nu era în regulă. Enervarea se transformase repede în teamă răscolitoare, când căutarea Melaniei rămase zadarnică.

Acum, după mai mult de trei ore, fuseseră cercetate

toate camerele din casă, toate cotloanele, fiece locşor, şi grajdurile, şi acareturile, amănunţit. Până şi în fântână fusese coborâtă o lumină, pentru a o putea cerceta. Nu a încetat să-şi caute soţia decât atunci când a trebuit să accepte că plecase.

— Am fost toată ziua aici în baracă, se apăra Hank. Nu m-am mişcat decât să-mbuc ceva şi s-aduc neşte apă.

— Am fost p-acolo pă lângă el. Am jucat câteva partide de şah, am picotit oleacă la prânz, ca o cloşcă aşteptând să iasă puii, adăugă Woods, trăgându-şi bretelele căzute. El şi Hank sforăiau când intrase Jim în baracă dându-i jos din pat ca să-l ajute la căutare.

— Nu v-a dat prin cap s-o căutaţi astă-seară, când aţi văzut că nu s-au aprins luminile? întrebă Jim dezgustat. Răspunsul îi veni de pe feţele uluite ale celor doi bătrâni, care confirmă că nu-i trecuse prin cap nici unuia dintre ei aşa ceva.

— Lu doamna Melanie nu-i plăcea tovărăşia noastră, declară Woods. Dacă ne făceam apariţia pe la uşă, ne alunga cu coada măturii.

— Doamna Melanie le… ah… încercând să fie pe cât putea de diplomat, Hank îşi căuta cuvintele care să nu-l jignească pe stăpânul lui. Nu era nevoie să-i spui omului cât de descumpănitoare şi supărătoare era lipsa soţiei, că avea nevoie de ciudata ei căldură. Păi, doamna Melanie vrea să stăm în baraca noastră.

— Cum zic io, era neprietenoasă ca un linx cu ghiare, adăugă sincer Woods. Ea nu ne place pă noi, iar noi îi facem pă plac şi nu-i ieşim în cale.

Jim ştia că ar fi fost necinstit să-i certe pe bătrâni. Melanie dăduse de înţeles tuturor că nu ora dispusă să aibă în preajmă niciun om tocmit s-o păzească. Cârtea până şi împotriva inşilor de prin preajma ranchului, şi a celor pe care-i întâlnea în oraş. De fapt, în cei doi ani, nu întâlnise pe nimeni despre care să creadă că i-ar putea fi însoţitor.

Când sosise prima dată din est, un ranch din vecinătate dăduse o petrecere. Ea se plânsese amarnic de

prietenia cu care o întâmpinaseră spunând că era grosolană şi lipsită de rafinament, iar vorbele lor erau grosolane şi manierele vulgare. Melaniei Travis nu-i plăcuse niciunul dintre ei.

— O să merem s-o cătăm acu' noaptea? Păi hai să înşeuăm caii. Îngrijorarea lui Hank era sinceră. Trăise în pustie destulă vreme ca să-şi dea seama de primejdiile care pândesc de pretutindeni acolo.

— Nu poa' să fie departe, îşi dădu cu părerea Woods. Doamna Melanie urăşte deşertul tot atât cât ne urăşte şi pe noi.

În timp ce-şi scotea ceasul din buzunar, Jim scruta întunericul. Deschizând capacul de aur, fii surprins să constate că era aproape patru. Căutarea Melaniei prin casă şi împrejurul casei le luase câteva ceasuri iar peste o oră vor începe să mijească zorile.

Jim era un urmăritor modest chiar şi la lumină, zilei, iar în timp de noapte era cu totul neajutorat. Se temea ca, orbecăind de colo-colo, să nu şteargă cumva toate urmele, şi să nu mai dea de cea pierdută… până când şoricarii să-i ia urma.

Melanie nu merita asta, se gândi Jim, furios pe neputinţa lui care ameninţa să depăşească bunul. Simţ. Nu merita nimic din toate astea. Ar fi trebuit s-o ducă de mult înapoi în est, tot sperase însă că se va acomoda.

Dar Melanie nu se acomodase. Nici n-avea de gând. Şi, cu trecerea vremii, se cufundase şi mai mult în izolarea ei, până când el începu să n-o mai recunoască pe femeia cu care se căsătorise în Vermont.

Până când îşi dădu seama că n-o iubea, că n-o iubise niciodată. Până când ea devenise o povară pe care el nu avea timp s-o poarte.

Când şi-a dat seama cât de mult se schimbaseră sentimentele lui faţă de ea, Jim s-a simţit copleşit de vinovăţie. Ştia că fusese orbit mai rău ca un copil de fata delicată cu care se căsătorise şi pe care o lăsase în singurătatea ei după aceea.

În anii cât fuseseră despărţiţi, el muncise din greu să

construiască o casă pentru ei şi să facă ranchul să funcţioneze cum trebuie, să-şi transforme visurile în realitate. Noaptea, când oboseala îl silea să se îndrepte spre pat singur, visa la Melanie. Şi, treptat, ajunsese să şi-o imagineze cu totul altfel de cum era ea, aşa că atunci când Melanie sosi la Tucson, nicio femeie de pe lume n-ar fi putut să întrupeze închipuirile lui Jim. Încât nici delicată, rafinata Melanie nu avea nicio şansă.

— Shame Breed nu-i aici, spuse Hank, întrerupând lungul rechizitoriu al lui Jim.

— O s-o găsească, n-avea grijă. Da, dom Breed poate să găsească şi un şoarece ciupit de streche!

Omul ştia că Breed era brigadier în Falling Creek Ranch. Jim îl angajase în ciuda zvonului care circulă pe seama lui. Părul lui blond şi ochii albaştri nu lăsau nicio îndoială că era în întregime alb, se ştia totuşi că fusese crescut de comanşi şi că era comanş. Chiar dacă acum trăia ca un alb, rămăsese totuşi credincios trecutului, ceea ce-l făcuse să fie o prezenţă intimidantă şi ciudată.

Dacă mai avea şi alt nume, Jim nu ştia şi nici nu-l întrebase vreodată. În vest, un om dă despre sine informaţiile care vrea să fie ştiute. Breed îşi făcea bine serviciul, fără să se plângă sau să emită pretenţii. Avea o îndemânare uluitoare la cai, care-l făcea să fie de neînlocuit, în ceea ce-l privea pe Jim, asta era suficient şi rămăsese suficient.

— Într-o oră se va face ziuă. Vom aştepta Erau cele mai ferme vorbe pe care le spusese, şi ştia că aşteptând, scurtul timp până la răsăritul soarelui va fi cea mai lungă aşteptare din viaţa lui.

— Dacă nu o voi găsi până la jumătatea dimineţii, voi trimite după el.

N-a fost nevoie să mai adauge că, în cazul acesta, vor căuta doar cadavrul, ca să-l îngroape. Deşertul este neiertător.

2

Jim se plimba prin camerele goale din casa uriaşă, blestemând că trebuia să aştepte până la ivirea zorilor ca

să poată începe căutarea Melaniei. Oprindu-se în pervazul uşii de la sufragerie, îşi aminti că o încărcătură de mobilă aştepta în oraş ca să fie ridicată. Se gândi să trimită un om care s-o aducă.

Melanie îşi petrecuse săptămâni întregi studiind cataloagele să aleagă cea mai potrivită mobilă pentru fiecare cameră. Jim sperase că odată aranjaţi în noua casă ea va fi mai mulţumită, dar chiar înainte de a începe, să sosească mobila, înţelesese că efortul era zadarnic.

Nimic şi nimeni, nici chiar copilul pe care-l purta în pântece, bănuia el, nu o va putea scoate din depresia care o copleşea.

Izbi cu pumnul în rama uşii, înciudat de situaţia fără ieşire, apoi se întoarse şi începu să se plimbe de-a lungul holului către biroul său din spatele casei. Acesta fusese singură cameră pe care insistase s-o schiţeze el, tot restul fusese executat după indicaţiile Melaniei.

Camera lambrisată întunecat, cu o uşă care dă în afară, avea o fereastră cu multe ochiuri de geam orientate spre munte. Un zid era în întregime din piatră, dar căminul era mai mult decât suficient ca să îndepărteze frigul din cameră. Ceilalţi doi pereţi erau tapisaţi cu rafturi prevăzute cu uşi de sticlă protectoare. Toate rafturile erau pline cu cărţi îmbrăcate în piele.

O extravaganţă rară şi costisitoare pe vremea aceea când puţine case dispuneau de mai mult de o mână de cărţi. Jim rareori îşi satisfăcea plăcerea de a citi. Privea, îndelung cărţile, ştiind că va trebui să treacă multe luni până să fure câteva minute pentru a-şi satisface petrecerea favorită. Melanie considera cărţile o pierdere de bani, însă ridicase din umeri cu indiferenţă când el insistase să-şi mobileze în întregime biblioteca.

Asta era încă o deosebire fundamentală între ei, se gândea Jim, aşezându-se pe scaunul tapisat cu piele de la biroul său. Avea serioase îndoieli că Melanie mai citise vreo carte de când părăsise costisitorul pension pe care-l absolvise. Cu coatele sprijinite pe birou, Jim începu să-şi frece fruntea cu mâinile lui îndemânatice, sperând că

apăsarea îi va alina durerea ce persista în spatele ochilor. Îl durea fiece oscior şi fiece muşchi ca nişte dovezi ale muncilor de primăvară. Trupul lui obosit îi amintea că ar fi trebuit să doarmă de mult. Dar gândul la Melanie, sporit de căinţa amară şi de sentimentul de vinovăţie îl ţinea treaz.

— Unde o fi? S-ar putea ca vreun dezertor, fugar, s-o fi luat? Mulţi indieni apaşi se stabiliseră în rezervaţie, dar uneori se întâmpla să mai scape câte un derbedeu mai tinerel în căutare de aventuri. Geronimo fugea când avea chef din rezervaţie, luând uneori o mulţime de oameni cu el, şi zvonurile despre relele pe care le săvârşeau se răspândeau cu repeziciune. Totuşi, Jim, de când se afla în Arizona, nu-l văzuse niciodată pe vestitul răufăcător.

Gândul că Melanie se pierduse în deşert îl chinuia cumplit. Melanie era atât de sfioasă încât se speria şi de propria-i umbră. O îngrozeau şerpii şi păienjenii. Ce-o fi în sufletul ei, rătăcind o noapte întreagă singură prin deşert?

Refuza să-şi lase gândurile să accepte realitatea că probabil n-a supravieţuit unei asemenea nopţi. Şi nu voia să se gândească nici la ce s-ar fi întâmplat cu copilul lor în cazul în care ar fi murit.

Încă înainte de ivirea primelor semne ale zorilor, când nu-i mai fi cu putinţă să stea locului Jim îşi înşeuă calul. Aşteptând nerăbdător împrăştierea ultimelor clipe ale nopţii, îşi răsuci o ţigară, scapără un băţ de chibrit de pantalonii lui de doc şi trase lacom fumul înmiresmat.

— Vrei să mergem şi noi? întrebă Hank, dar înfăţişarea lui arăta că dormise oleacă.

— Nu, zise Jim trăgând adânc din ţigară. Unul din voi trebuie să se ducă în oraş după doctor. Va fi nevoie de îngrijire medicală.

— Mă-o io, replică bătrânul, păstrând pentru el gândul care-i trecu prin cap, că Melanie va avea nevoie mai degrabă de preot decât de doctor.

Woods ieşi din baracă, cu o ceaşcă de cafea aburind în mână.

— Bea, băiete. N-o să te mai bucuri de ea acolo. Jim

acceptă bucuros ceaşca, sperând că lichidul îl va mai întări. Era treaz complet, dar în ochi parcă avea nisip ca după o furtună de praf şi îl durea capul de atâtea gânduri.

Peisajul se eliberă cu încetul de umbrele nopţii. Era timpul.

Strivind restul ţigării în nisip şi sorbind ultimele picături de cafea, Jim dădu pinteni calului şi porni după Melanie.

Hank găsise primele urme la vreo sută de metri de la uşa din faţă; urme puţin adânci, aşa cum lasă de obicei pasul de femeie. Erau uşor de urmărit, încât chiar şi un urmăritor lipsit de experienţă se putea ţine după ele fără nicio greutate.

O vreme Jim merse pe lângă cal, suind în şa numai când urmele deveniseră uşor de văzut chiar de sus de pe cal. Paşii Melaniei nu păreau să fi avut o ţintă anume, răsucindu-se şi învârtindu-se, anapoda.

Un papuc pierdut, o zdreanţă de satin fluturând în briza uşoară a dimineţii. Când dâra paşilor îl duse la un saguaro uriaş, se înfiora când zări o pată de sânge care dovedea trecerea Melaniei pe acolo. Numeroase fâşii, din rochia în care o văzuse îmbrăcată ultima dată, atârnau prin cactuşii mai mici.

Înainte ca soarele să încălzească aerul dimineţii, la mai puţin de o milă de casă, Jim îşi găsi soţia. Descălecând înhăţă pătura de pe şa, neştiind dacă pătura îi va trebui ca să o învelească pe Melanie sau ca să-i servească de giulgiu.

Melanie zăcea prăbuşită pe o parte, cu mâinile chircite la piept. Când îngenunche lângă ea, Jim strânse din fălci la vederea cărnii ei arse şi julite. Întorcând-o cu grijă pe spate, îi simţi pulsul la vena de la gât, surprins să constate o slabă înfiorare pe faţa ei.

— Hai, Melanie, încearcă să bei puţină apă. Nu primi însă niciun răspuns şi, înţelegând că era inutil să mai stăruie, închise gamela.

Când o ridică şi strânse pătura în jurul ei, Melanie gemu uşor. Nicio bucăţică din trupul ei nu scăpase nearsă

de soare şi nesfâşiată de acele cactuşilor. Când se văzu în şa, cu ea înfăşurată şi sprijinită pe braţele lui, fu bucuros că era inconştientă.

În timp ce străbătură scurtul drum către casă, Melanie bolborosea întruna, încercând să-şi scoată mâinile din strânsoare. Woods îl întâmpină la uşa din faţă, înhăţând frâul calului în timp ce Jim cobora cu grijă din şa.

— Hank s-a dus în oraş îndat ce ai plecat, zise Woods, uitându-se la legătura din braţele lui Jim şi clătinând din cap cu regret. Nimeni, nici chiar o nefericită din est ca Melanie, n-ar fi meritat o asemenea pedeapsă. Am pus nişte apă la foc. O aduc acilea şi după aia o să am grijă de cal.

— Mulţumesc, Woods. Jim intră în casă purtând-o pe Melanie pe scări până în dormitorul ei împodobit cu volane roşii şi albe.

Oriunde îşi întorcea privirea da de panglici roşii şi albe, de ciucuri brodaţi şi de podoabe fanteziste. După ce o aşează pe pat, se întrebă cum de nu observase până acum că dormitorul ei era decorat mai curând ca pentru o copilă decât ca pentru o femeie măritată. Constatarea îl necăji, dându-şi seama cu tristeţe că, aşa cum îi demonstra dormitorul ei, Melanie refuza să renunţe la copilărie.

Tropăitul lui Woods care suia scările îl sustrase pe Jim din contemplarea dormitorului. Se grăbi să-l întâmpine în antreu ca să ia găleţile grele din mâinile bătrânului. După ce te aduse în cameră, amestecă o cantitate de apă caldă şi apă rece într-un vas, în care puse o pensetă, o loţiune emolientă şi o bucată de săpun parfumat.

Căută apoi într-un sertar din şifonier şi scoase o cămaşă de noapte din bumbac moale, nişte cearşafuri curate pe care le rupse în fâşii potrivite pentru spălat rănile. După ce pregăti totul, se grăbi să-şi facă datoria.

Pe măsură ce înlătura zdrenţele de pe ea, era şi mai înspăimântat. Picioarele, mâinile, braţele erau împănate cu ţepi înfipţi în piele. Pielea mai gingaşă de pe braţe, de pe gât şi de pe faţă era puternic arsă de soare şi, chiar dacă rochia le oferise oarecare protecţie, nici spatele şi nici

abdomenul nu scăpaseră de razele soarelui. Jim se pomeni rugându-se să nu-şi revină în simţiri până când nu va isprăvi el s-o panseze.

Îşi feri ochii de priveliştea abdomenului ei umflat, acoperindu-l cu un cearşaf curat, refuzând să se gândească la copil. Atinse cât putu mai delicat pielea scorojită de pe faţa ei, picurând adesea câte un strop de apă printre buzele crăpate şi încreţite. În ciuda gravelor arsuri, nu avea nicio băşica, corpul Melaniei dispusese de prea puţin lichid ca să facă băşici. Înmuind câteva cârpe, i le puse pe faţă şi pe cap ca să-i domolească febra.

Scoţându-i braţele din cearşafuri, Jim i le tampona, înlăturând cu grijă câţi ţepi putu. Cei mai mulţi dintre ei erau înfipţi adânc în carne şi necesitau o atenţie deosebită mai târziu, dar deocamdată grija lui era să examineze cu atenţie cât de extinse erau rănile şi să le facă să fie cât mai suportabile.

După ce-i puse cârpe ude pe mâini, se întoarse către faţa ei, picurându-i apă pe gură şi-i schimbă compresele de pe cap. Timpul zbura în vreme ce el lucra fără încetare, curăţind un loc, întorcându-se apoi să ude din nou compresele. Minute nesfârşite îşi pierdea picurându-i apă printre buzele uscate.

Melanie bombănea incoerent, răsucindu-se fără încetare în pat şi încercând chiar să dea la o parte mâna lui Ji m, dar nu-şi recăpătase cunoştinţa.

— Stai liniştită, Mel. Jim punea la loc cârpele pe care le dăduse ea la o parte de pe faţă. Unde dracu’ e blestematul ăla de doctor? mârâi Jim. El făcuse tot ceea ce ştia, acum era nevoie de priceperea unui medic.

O bătaie în uşa dormitorului îi scoase un oftat de uşurare. Se ridică de lângă pat ca să deschidă uşa. Faţa răvăşită a lui Hank şi scurta cercetare a antreului îi dovediră că nu adusese pe nimeni.

— Unde-i doctorul?

— Doctorul a plecat dis-de-dimineaţă la Stand Down Y. Unde una din ajutoarele lui a fost împunsă de vite ieri. Glasul lui Hank era plin de scuze, ca şi cum ar fi fost vina

lui că nu-l găsise pe doctor.

— Fir-ar să fie… Jim îşi întoarse faţa de la bătrân către soţia sa. Ranchul Stand Doown Y se afla la cel puţin douăzeci de mile spre vest de oraş. O călătorie de la ranchul Falling Creek la Stand Down Y ar fi luat mai bine de o zi. Melanie nu putea să aştepte atâta.

Jim ştia că o singură persoană ar fi fost în stare să facă acest drum în timp util. Omul acela călărea de parcă ar fi fost una cu calul, animalul răspunzând prompt oricărei comenzi nerostite a călăreţului.

— Caută-l pe Breed.

— A venit după mine, e în curte, zise Hank. A presupus că e ceva de rău, când a văzut că nu te arăţi dis-de-dimineaţă.

Jim dădu din cap, nefiind surprins că brigadierul îşi închipuise că s-a întâmplat ceva când văzuse că nu a apărut la ei azi dimineaţă. Breed părea să ştie instinctiv când se apropie furtuna.

— Trimite-l la mine.

— N-o să vină.

— Tu transmite-i ordinul. Jim închise uşa şi se întoarse la pat, ridicând una câte una compresele încălzite de pe capul Melaniei şi înlocuindu-le cu altele reci. Conştient de încurcătura în care se afla Breed de a intra în casa unui alb, Jim ar fi trebuit să-i aştepte afară, dar acum nu avea nici timpul nici răbdarea să-i cruţe susceptibilităţile.

O bătaie puternică în uşă îi anunţă sosirea brigadierului. Jim nu se miră că nu auzise apropierea lui Breed, pentru că omul se mişca fără zgomot cu graţia unui leu de munte. Acoperind-o pe Melanie, îi strigă să intre.

— Am nevoie să te duci după doctor. Fără să-şi întoarcă privirea către el, Jim umezi cu grijă buzele Melaniei.

Breed se oprise la picioarele patului şi numai ochii care i se mişcau de colo-colo îi trădau stinghereală. Se uită o dată către femeie, şi înţelese că nimeni de pe pământ n-o mai putea salva. Dacă ar fi avut vreme sau dacă rănile ei

nu ar fi fost atât de grave, el ar fi ştiut să-i prepare o cataplasmă de jojoba sau de yucca, dar proprietăţile vindecătoare ale plantelor deşertului nu-i mai poate ajuta celui pe care viaţa a început să-l părăsească.

— N-am să pot să-l aduc pe doctor înainte de lăsarea nopţii.

Nu spuse că femeia nu va mai rezista până atunci.

Muind cârpa în vasul cu apă, Jim se întoarse. Se uită în ochii de un albastru pal al paznicului şi citi în ei verdictul nerostit.

— Voi încerca. Chiar dacă este pierdută cu totul, voi încerca.

Breed încuviinţă din cap, privirea lui abătându-se pentru o clipă asupra femeii.

— Fiul dumitale este puternic, spuse el încet.

Privirea lui Jim se îndreptă către abdomenul ei umflat şi văzu cearşaful cum se ridică la mişcările copilului. Închise ochii cu durere ştiind că acel copil nu va vedea niciodată lumina zilei. Era atât de aproape de naştere, şi uite că, încătuşat în trupul mamei sale, copilul va trebui să moară.

— Adu doctorul, Breed. După ce îşi frecă faţa obosită cu mâinile, Jim îşi trecu degetele prin păr şi ascultă cum se închidea uşa încet. Şansa Melaniei depindea de un om despre care se spusese adesea că este un sălbatic. Poate că îndemânarea lui sălbatică şi un cal bun vor fi de ajuns…

Efortul fizic făcut pentru strângerea vitelor cu o zi mai înainte şi noaptea nedormită îl aduseră într-o stare de epuizare care apăsa greu pe umerii lui Jim. Pe la amiază se aşeză lângă patul ei, incapabil să-i mai schimbe compresele sau să-i picure apă pe buze.

Văzând-o pe Melanie că rămăsese insensibilă, începu să se încredinţeze că nu mai poate s-o ajute cu nimic… Deschisese de câteva ori ochii, dar în privirea ei rătăcită nu se arăta niciun semn că l-ar recunoaşte. Singurele semne care-i mai dăduseră oarecare speranţe erau mişcările tot mai dese ale fătului, uşor perceptibile prin pielea deformată a pântecului ei. De vreo oră însă şi

acestea încetaseră.

Pe coasta singuratică a dealului vântul sufla trist printre ramurile răsfirate ale unui pin solitar. Cu pălăria strânsă în mâini şi cu capul plecat în rugăciune, Jim privea când la pământul proaspăt săpat de la picioarele lui, când la crucea albă confecţionată în grabă. Va fi pusă mai târziu o alta cu scrisul fin cioplit în granit. Şi numai piatra aceea va rămâne ca mărturie a faptului că aici a fost ultimul loc de odihnă al unei femei mult prea tinere ca să fi murit.

După greaua încercare din deşert, Melanie nu şi-a mai revenit, alunecând tăcut în braţele morţii. Acum era prea târziu ca să-i spună cât regreta că lucrurile nu s-au petrecut altfel. Jim ştia că îşi va trăi tot restul vieţii cu povara vinovăţiei că el i-a provocat moartea.

Era suficient de lucid încât să-şi dea seama că nu el o alungase în deşert; şi accepta că soarele şi nenumăratele zgârieturi îşi luaseră vamă. Dar nu va putea să-şi ierte niciodată că o lăsase să se dea bătută şi că ea refuzase să lupte. Ei îi fusese mai uşor să accepte moartea, decât să-şi continue viaţa în iadul în care el o silise să trăiască.

Şi de aceea, pentru că nu văzuse şi nu înţelesese că visul lui nu era şi al ei, nu-şi va putea ierta niciodată vina.

Greşise când crezuse că ea se va acomoda cu viaţa lui. Săvârşise o greşeală fatală. Visase să întemeieze un ranch în vestul în dezvoltare. Nu se gândise niciodată la visele ei. Nici măcar acum, privind la locul păcii ei eterne, nu-şi putea închipui nici măcar un vis de-al ei.

El îi vorbise despre visele lui, despre planurile lui, dar acum îşi dădea seama că pe ea. Nu o întrebase nici măcar o dată ce aştepta ea de la viaţă.

Vestul neîmblânzit era aspru chiar şi pentru oamenii mai duri. Cum putuse el să-şi închipuie că Melanie se va putea adapta? Înainte de a-l întâlni pe el, cea mai mare grijă a ei era să-şi păzească tivul fustei curat într-o zi ploioasă. Egoismul şi lipsa lui de prevedere îl îngrozeau.

Hotărârea fusese numai din partea lui, fără să se consulte şi cu femeia a cărei viaţă era în joc. O văzuse pe fata dulce şi delicată şi hotărâse că ea iar împlini viaţa,

fără să se sinchisească dacă el ar putea s-o facă fericită. Hotărâse să se mute în Arizona fără să ţină seama că punea un continent întreg între ea şi familia şi prietenii ei pe nişte locuri absolut diferite de dulcile dealuri ale Vermontului.

— Iartă-mă, Melanie, şopti el. Ştiu că nu mai are nicio importanţă, dar regret cu adevărat. Îmi voi petrece toi restul vieţii regretând ceea ce ţi-am făcut.

— Nu i-ai făcut nimic.

Tresărind la auzul vocii din spatele lui, Jim întoarse brusc capul, şi-şi îndreptă ochii arzători; asupra omului care îndrăznise să-i asculte mărturisirea. Privirea albastră cristalină al lui Breed o întâlni pe a lui fără să tresară.

— Unora nu le e dat să trăiască prea mult pe pământ. Fiinţa lor e prea fragilă pentru lumea asta. Încă de la naştere ei calcă cu un picior pe acest pământ, iar celălalt rămâne încă în lumea duhurilor de dincolo de naştere. Sufletele lor rătăcesc pe pământ, fără să se fi desprins de cealaltă lume, gata mereu să se întoarcă în lumea păcii.

— La Dumnezeu, Breed? întrebă Jim cu dispreţ în glas.

Înţelegând durerea ce-l stăpânea, Breed nu se socoti ofensat

— Comanşii au mulţi zei, multe spirite care fac bine sau rău. Un om trebuie să ştie să-i caute pe unii şi să-i ocolească pe ceilalţi. Dacă-şi va îngădui să trăiască tot căinându-se pentru greşelile pe care le-a săvârşit, viaţa lui nu va mai fi decât o veşnică durere. Şi dacă nu se va mai gândi decât la cei care au părăsit această lume, spiritul lui li se va alătura şi nu se va mai bucura de viaţă.

— Dar dacă cineva săvârşeşte ceva care produce moartea altuia?

Breed ridică din umeri şi privi în gol.

— Dacă un om îşi petrece timpul privind mereu înapoi, nu va mai vedea decât greşelile pe care le-a săvârşit. Viitorul nu ne spune limpede care hotărâre a noastră este bună pentru noi şi pentru alţii, numai trecutul face acest lucru. Dar un om nu poate să trăiască în trecut,

el nu poate decât să tragă învăţături din trecut.

— Învăţătura pe care am tras-o eu este că femeile nu aparţin vestului. E prea aspru, prea nemilos pentru ele.

— Femeia este aceea care face căminul, poartă copiii, îi dă bărbatului dragostea de care are nevoie ca să fie liniştit. Dacă femeile nu pot să trăiască aici aceasta-i va bucura pe indieni, pentru că fără femei omul alb se va întoarce acasă, în est.

— Asta nu se va întâmpla. Oamenii albi au venit aici ca să rămână. Dar eu nu-i voi mai cere niciodată unei femei să îndure viaţa de aici. Jim întoarse privirea către pământul din jurul lui – pământul lui. Asta-i ceea ce vreau eu de la viaţă, dar nu voi mai cere niciodată unei femei să facă din visele mele visele ei.

— Nu toate femeile sunt la fel. Unele se frâng la cele mai mici greutăţi, altele se întăresc. Unele ţipă la vederea unui şarpe, altele îi taie capul şi-l gătesc pentru cină.

— Pentru un bărbat crescut de indieni, ştii o mulţime de lucruri despre femeile albe, comentă Jim.

— Păi ce, eu am vorbit despre femeile albe? Un rânjet uşor ridică un colţ al gurii lui Breed. Eu ziceam despre toate femeile, despre care ştiu foarte puţin. Orice bărbat care pretinde că ştie multe despre femei este un nebun. Ele sunt nişte creaturi coborâte pe pământ ca să facă din viaţa bărbatului un rai şi un iad totodată.

Vântul aduse sunetul scâncetelor unui copil mânios. Privirea lui Jim se întoarse către bocitoarele care se strânseseră lângă casă. Ele se îndepărtaseră îndeajuns ca să-i lase timpul necesar să-şi jelească singur moarta. Numai Breed îndrăznise să încalce această solitudine.

— Ea ţi-a fost trimisă cu un scop. Fii mulţumit de binecuvântarea de care s-a bucurat înainte de a muri. După obiceiul comanşilor, Breed avea grijă să nu pronunţe numele Melaniei. Acum acest scop pare nefericit.

— O viaţă înlocuită cu altă viaţă, spuse încet Jim.

— Ea păşeşte-n lumea spiritelor, dar a dăruit îndeajuns pe lumea asta ca să-ţi dea cel mai mare dar pe care-l poate da o femeie unui bărbat.

Din nou plânsul copilului ajunse până la ei.

— Mulţumesc Melanie, spuse Jim încetişor, fără să-i mai pese că Breed îi auzea vorbele. Îţi mulţumesc pentru darul pe care mi l-ai făcut!

3

— Trebuie să faci ceva, spuse Hank privindu-l cu fermitate.

Jim descăleca, obosit, murdar şi înfometat. Plânsul copilului umplea tăcerea serii. Prinderea vitelor se desfăşurase bine, în ciuda faptului că Jim îşi petrecuse mai mult timp acasă decât pe păşune. Ştia că-i datora asta lui Breed care făcea totul atât de uşor. Dacă ar fi putut să fie tot atât de îndemânatic şi cu nou născuţii!

— Adă o femeie aici, sau fă ceva. Io nu sunt bun de mumă, bodogăni bătrânul.

— Vezi că iar eşti arţăgos, îi atrase atenţia Jim, cu oarecare iritare. Ai grijă de cal, şi văd eu de copil.

— Pă dracu', da, iar sunt arţăgos! se zborşi Hank. Oi fi eu bătrân, dar n-am murit încă. Nu se află cal împrejur pe care să nu pot să-l strunesc eu.

Jim sui treptele casei şi-l găsi pe Woods învârtindu-se prin bucătărie în cercuri mari, legănând stângaci copilul în braţe. Dacă n-ar fi fost atât de obosit, Jim ar fi zâmbit auzizdu-l pe bătrân cum mormăia un cântec pe care-l cântau noaptea la vite. Cântecul acela reuşea să potolească vitele, se pare însă că nu avea niciun efect asupra fiului său.

— Era şi timpul să te-ntorci, băiete. Pe unde dracu-ai umblat? Woods semăna atât de mult cu o nevastă enervată, încât de data asta Jim nu putu să nu zâmbească.

— A trebuit să caut vitele rătăcite, răspunse. Ce-ai mai făcut astăzi?

— Tânărul ăsta-l tău m-a asurzit, nu-l mai pot auzi mult timp. Treabă să găseşti pe careva să aibă grijă de el, băiete. Eu şi Hank suntem prea bătrâni pentru o gânganie ca asta.

Jim îşi aruncă pălăria pe masă şi luă copilul în braţe. Pruncul plângând de mama focului îşi îndreptă ochii

albaştri spre tatăl său, iar Jim se strâmbă când simţi sub degete udeala rece.

— Când i-ai schimbat ultima dată scutecele?

— Nu i-am schimbat niciun scutec, asta-i treaba lu' Hank. Eu l-am hrănit cu zoaiele alea ale lui şi l-am bătut pe spate până a scuipat, dar Hank îi schimbă scutecele.

Clătinând din cap şi ascunzându-şi rânjetul, Jim duse copilul la el în cameră. Constată că scutecul, cămăşuţa şi pătura erau fleaşcă şi fu nevoit să-i schimbe tot trusoul. Grămada de scutece curate se epuizase, şi Jim ştia că nici Woods nici Hank n-ar fi făcut de bunăvoie munca de spălătorească.

Luând copilul, curat acum, coborî scările şi se îndreptă spre bucătărie. Un şir de sticle cu biberoane murdare sta aliniat în jgheabul de spălat văsăria.

Cumpănind copilul cu umărul său, Jim deschise cutia de tinichea cu hrană lichidă Murdoch şi turnă conţinutul în singura sticlă care mai rămăsese curată. Punerea mamelonului de cauciuc la sticlă era o operaţie care trebuia făcută cu amândouă mâinile, dar el o făcu cu una singură, ajutându-se cu cotul şi cu colţul jgheabului.

— Avem probleme, flăcăule. Se aşează pe balansoarul din colţul bucătăriei, ţinând copilul pe un braţ. Copilul înfulecă mamelonul pus la gura lui şi începu să sugă cu lăcomie. Te am părăsit doar ca să adun vitele. Curând va veni vremea să le marcăm, să le curăţim de viermi, să le triem. Cum o să le fac eu pe toate astea?

Privindu-l cu ochii lui mari, albaştri, copilul clipi ca şi cum i-ar fi răspuns.

— Breed zice că nişte inşi fără căpătâi s-au mutat în barăcile din partea de sud, o familie întreagă care şi-a înfipt ţăruşi pe pământul meu. Trebuie să mă duc mâine să-i conving să plece.

Copilul protestă printr-un scâncet când Jim scoţându-i biberonul din gură, îl ridică pe umăr. Bătându-l uşor pe spate cum îi spusese doctorul, Jim aşteptă până ce copilul râgâi. Jim dăduse de greu. Oare va trebui să-şi petreacă toată noaptea plimbându-se prin cameră cu copilul care îi

scâncea în urechi? Ce altceva să facă, dacă nu va reuşi să-l adoarmă?

— Nu eşti ameninţat să mori de foame, tinere, mârâi Jim, întorcându-l pe ţâncul care plângea de pe un braţ pe celălalt. Dacă n-aş fi văzut limpede, aş zice că e vorba de o magie. Tot ce trebuie să fac ca să te opresc din plâns este să-ţi pun biberonul ăsta în gură.

Copilul sugea zgomotos, cu plescăituri din buzele nesăţioase.

— Nu ştiu ce o să mă fac! Doctorul, din ziua în care te-ai născut, a pus anunţuri prin tot oraşul pentru o îngrijitoare, dar niciuna nu s-a oferit să vină aici. Scutece curate aproape că nu mai ai, strângerea vitelor e în toi, vagabonzii îşi fac sălaş pe pământul nostru, iar Hank şi Woods mă ameninţă că pleacă şi-şi caută alt adăpost. Avem probleme grele, iar tu nu ştii decât să mănânci cu lăcomie.

Ochii albaştri i se închideau de somn.

— Asta-i băiete! Hai să dormim. Poate că ne va veni în gând vreo soluţie peste noapte, când te vei hotărî să mănânci din nou. Eşti aici de zece nopţi, şi de atunci n-am mai dormit un ceas ca lumea. Cum de poate un boţ de carne ca tine să facă atâta tapaj.

Jim puse sticla pe masă şi-şi propti copilul pe umăr. Suind scările, îl bătu uşor pe spate. Satisfăcut că micuţul expulzase gazele, îl întinse pe burtă, cum îl sfătuise doctorul. Privi cu îngăduinţă cum bebeluşul se tot foi până când genunchii ajunseră peste el, cu fundul rozaliu în sus. Trase o pătură peste el şi ieşi din cameră.

Din noaptea în care dispăruse Melanie, epuizarea începuse să facă parte integrantă din viaţa lui. Abia îşi mai târşâia picioarele în fiecare noapte când se ducea la culcare, şi tot aşa şi le târşâia dimineaţa când se scula. Era clar că lucrurile nu mai puteau să continue astfel, dar habar n-avea cum să rezolve problema.

Toată lumea dimprejur de la depărtare de mile venise la funeraliile Melaniei. Era sigur că mulţi veniseră mai mult din respect pentru el decât din dragoste faţă de ea, dar el le apreciase gestul. Unii, ştia el, veniseră numai din

curiozitate, ca să arunce. O privire prin noua casă pe care o construise pentru mireasa lui din est. Le spusese tuturor că are nevoie de menajeră, nimeni însă nu se prezentă pentru slujbă.

Duminica trecută o pereche fără copii, care locuia la oraş, bătuse lungul drum până la ranch. Voiau să adopte micuţul, promiţând să-l iubească şi să aibă grijă de el ca de propriul lor copil. Jim îi refuză, dar cu fiecare zi ce trecea începu să se gândească serios la oferta lor. Dacă nimic nu se schimba, cât de curând nu va mai fi în stare să aibă grijă de ranch-şi de copil.

Târându-şi anevoie picioarele, se întoarse în bucătărie. Fu nevoit să mai trebăluiască încă două ceasuri până să se poată duce la culcare. Trebui să spele sticlele şi biberoanele. Doctorul fusese foarte categoric în ceea ce priveşte îngrijirea noului născut şi-i dăduse lui Jim destule exemple despre soarta îngrozitoare care-l aşteaptă pe copil dacă nu urmează cu stricteţe îndrumările.

Turnă apă în sticle şi maţele-i ghiorăiau de foame. Înfulecă un coltuc de pâine, singurul care mai rămăsese şi se întrebă de ce niciodată până atunci nu preţuise un lucru atât de desfătător cum e pâinea. Numai acum când îi simţea lipsa îşi dă seama cât de mult depindea de ea. Şi, în timp ce mesteca îmbucătura, se gândea că bucata asta de pâine era ultima, până când i se va face milă vreunui vecin să-i aducă alta.

Putea să pună rămăşag că nici Hank nici Woods n-ar fi avut chef să se apuce de făcut pâine.

Habar n-avea ce s-ar fi făcut fără cei doi bătrâni, sau fără Breed. După funeralii, totul decursese în ordinea obişnuită sau aproape. Se scula, îl îngrijea pe copil, apoi pleca, lăsându-şi fiul în grija îndoielnică a celor doi. Breed realizase partea cea mai grea, aceea a strângerii vitelor, ceea ce îi îngăduia lui Jim să se întoarcă în fiecare seară la ranch înainte de lăsarea nopţii.

Nu era o ordine perfectă, nici măcar una bună, dar până acum mersese. Nu ştia însă cât va mai putea să continue aşa. Breed făcea tot ceea ce trebuia fără să se

plângă, cei doi bătrâni făceau şi ei ce puteau, dar văicărindu-se întruna.

Trebuia să găsească cât mai repede o menajeră sau trebuia să se gândească la posibilitatea de a da copilul. Nu era prea sigur ce simţea pentru plod. E greu să stabileşti vreo relaţie cu cineva care plânge, mănâncă şi doarme, ştia însă nu ar fi voit să-l dea orăşenilor acelora care doreau să-i adopte.

După ce spălă sticlele şi biberoanele, le limpezi şi le puse într-un vas la fiert. Hank sau Woods lăsase o oală cu fasole şi o bucată de pâine lângă foc. Fiind tot aşa de înfometat ca şi fiul său, Jim le dădu repede gata.

Apoi înţelegând că nu are altă soluţie, oricât de neplăcută îi era, coborî scările, înşfăcă scutecele murdare ale copilului şi le aruncă într-o copaie din bucătărie. Strâmbând din nas a dezgust, săltă capacul de pe găleată şi turnă apă peste ele Folosind scândura de frecat de după verandă, frecă fiece scutec de zece ori, fără a lua seama la pete, le stoarse şi le aruncă în ligheanul uscat.

Consideră că sticlele fierseseră destul, cât spălase el scutecele. Le scoase cu grijă introducându-le un cuţit pe gură, iar în apă puse scutecele înmuiate. Se întoarse apoi de lângă sobă şi se aşeză la masă. Din bucătărie să aştepte ca să fiarbă şi ele.

Capu-i cădea în piept de oboseală. Şi-l odihni pe mână şi se cufundă într-un somn furat. Plânsul copilului îl trezi brusc. Se ridică anevoie, îşi masă mâna înţepenită. Turnă restul de hrană lichidă Murdock într-o sticlă şi-o acoperi cu mamelonul de cauciuc, blestemând nevoia de a murdări o sticlă curată.

Înainte de a pleca din bucătărie, îşi aminti de scutecele puse la fiert. Copilul scâncea furios când intră Jim în cameră. Era roşu la faţă şi-şi înfipsese capul în colţul pătuţului.

„Ai răbdare o clipă, frate”, mormăi Jim, punând sticla pe masă şi ridicând copilul.

„Dacă nu eşti tu cel mai flămând copil de pe lume, apoi de bună seamă că eu n-aş vrea să dau ochii cu

câştigătorul”.

Îl desfăcu de scutece şi-i puse altele curate. Copilul scâncea şi plângea îngrozitor, rupându-i inima lui taică-său.

„Gata, băiete”. În ciuda oboselii care-l apăsa, Jim zâmbi micuţului. Dacă ai răbdare până pun astea pe tine, îţi vei primi numaidecât porţia.

Ca de obicei, plânsul încetă brusc de îndată ce Jim îi băgă biberonul în gură. Rezemându-se de pervazul ferestrei cu copilul cuibărit la el în braţe, privea afară-n întuneric. Cornul lunii lumina slab, dar parada stelelor era minunată. Milioane de stropi de lumină sclipeau pe cerul înalt.

La ora aceea din noapte simţea cum creşte în el sentimentul vinovăţiei faţă de Melanie. Străduindu-se să aibă grijă şi de ranch şi de copil, îşi făcea o idee mai clară despre ce ar fi fost viaţa ei.

Ea niciodată nu adunase la un loc o cireadă de vite şi nici nu îngrijise de vreun copil, dar gătise, făcuse curat şi spălase. Uneori rămăsese singură zile întregi, fără să vadă pe nimeni, când el era dus pe păşune. Nu avusese pe nimeni în care să se încreadă, nicio femeie cu care să-şi împărtăşească mâhnirile.

Jim îşi dădea seama că pentru o femeie care crescuse la oraş, cu o servitoare care îi îndeplinea toate poruncile şi înconjurată de cei dragi care să-i asculte glasul, ranchul de aici probabil că fusese iadul pe pământ.

Sentimentul de vinovăţie îl măcina neîncetat; se învinuia de moartea ei, se învinuia că nu-i văzuse disperarea. Şi îşi zicea că dacă i-ar fi dat destulă atenţie sau dacă i-ar fi ascultat mai cu înţelegere văicărelile ar fi şi acum în viaţă.

Clătinând cu tristeţe din cap pentru toate lucrurile pe care ar fi trebuit să le facă, Jim ridică pruncul pe umăr şi-l bătu uşurel pe spate.

După ce-l va sătura pe copil va trebui să stoarcă scutecele, să le întindă pe balustradă verandei, apoi să se spele şi el înainte de a ajunge în pat. Ora cinci se făcea

repede în fiecare zi, dar în ultima vreme părea că toate orele veneau prea repede pentru el.

În drum spre barăci îşi verifică puşca Winchester din teaca de la şa şi îşi pipăi Colţul 45 de la şold. Mulţi proprietari de ranchuri îşi găsiseră moartea când încercaseră să-i convingă pe cei oploşiţi pe pământurile lor că era vremea să plece.

Breed descoperise familia aceea la marginea barăcilor cu câteva luni în urmă, în toiul iernii, dar când i-a spus câţi copii aveau, pe Jim nu l-a lăsat inima să-i alunge. Mai întâi una apoi alta l-a făcut să-şi amâne drumul până aici, dar acum era primăvară şi era timpul ca familia să plece. Se va folosi şi de forţă dacă va fi necesar, spera însă să nu fie.

Când ajunse la baracă, văzu numaidecât că familia de pribegi se mutase acolo cu intenţia de a nu mai pleca. Un petec de pământ fusese îngrădit de jur-împrejur cu mărăcinişuri. Cum venea aşa călare, putu să numere cel puţin nouă persoane, o puzderie de copii, care se vânzoleau prin preajma colibei construite cândva să servească drept adăpost pentru o noapte pentru argaţii cu vitele la păşune. Nu-şi putea închipui cum s-au înghesuit atâtea suflete în coliba aceea.

Jim se opri în faţa colibei dar nu descălecă. Aşteptă să se apropie careva şi văzu un ins care venea spre el, ţinându-se cu mâna de brăcinari şi îndemnând prin ţărână.

— ’neaţa! Ce poate face el la tine? zise omul, cu ochii umbriţi de pălăria de pai.

— Sunt Jim Travis, proprietarul ranchului Falling Creek. Privirea ageră a lui Jim observă interesul celorlalţi, mai ales al celor doi băieţi mai răsăriţi. Sunteţi pe pământul meu.

— Păi n-am ştiutără. N-am văzutără niciun semn care să arate că ăsta le pământul dumitale. Am găsit colibă şi ne-am gânditără că e părăsită aşa că am luat-o noi.

Familia bărbatului se strânsese-n jurul lui. Erau cu toţii doi adulţi şi opt copii, aşezaţi în rând, după vârstă, de la cei care abia începuseră să umble până la cei doi băieţi

care păreau mai mari de zece ani. Femeia, îmbătrânită înainte de vreme, legăna în braţe un copil.

— Terenul din jurul barăcii este al meu. Trebuie să vă mutaţi de aici.

Bărbatul se scarpină în cap pe sub pălăria boţită şi se uită în depărtare.

— Am pleca noi, da' n-avem nici unde să ne ducem, nici bani de drum.

Jim se aşteptase la asta şi era pregătit să le dea câţiva bani. Era o soluţie mai convenabilă decât aceea în care, dacă ar fi murit tatăl, el s-ar fi simţit responsabil faţă de restul familiei. Avea destule probleme şi aşa, nu mai avea nevoie şi de necazuri cu amărâţii ăştia.

— De cât credeţi că aţi avea nevoie? întrebă Jim.

— Păi, de vreo sută, poate ceva mai mult, spuse bărbatul privind viclean printre genele plecate.

Când îi căzură privirile pe cea mai mare dintre fete, lui Jim îi încolţi o idee. Fata nu părea să aibă mai mult de treisprezece ani, însă cu siguranţă că într-o familie atât de numeroasă, ştia mult mai multe despre copii decât ar putea să ştie el vreodată. Jim avea banii în buzunarul de la cămaşă.

— O să fac o afacere cu tine, zise şi scoase câteva hârtii pe care le flutură în aşa fel încât să le vadă bine. O să-ţi dau destul ca să poţi pleca, dacă eşti de acord să pleci chiar mâine dimineaţă. M-ar interesa însă să stau de vorbă cu fata ta mai mare, am o slujbă pentru ea la ranch.

— Bine, asta-i cu putinţă da, dom'le, asta chiar c-ar fi cu putinţă. Mă cheamă George Evans. Descalecă de pe calu'ăla şi hai să vorbim.

În timp ce Jim descăleca, omul le făcu semn celorlalţi să plece de acolo. La umbra rară a unui plop canadian, încheiară târgul repede. Pentru cincisprezece dolari omul îşi lua familia şi plecă, iar fata mai mare rămânea cu Jim la ranch.

— Feb, du de-i spune lui sor ta. Zii să-şi ia ce-i al ei, c-o să plece cu dom Travis.

Băiatul se îndreptă către colibă, iar George se

întoarse către Jim şi-i zâmbi amical.

— Ea-i o zvârlugă care o să vină numaidecât şi-o să se facă ea şi femeie când i-o fi vremea. Şi-i o bună muncitoare şi vrednică. N-am avut niciodată necazuri cu ea, şi ce i-am dat să facă a făcut repede.

Jim nu-şi făcu iluzii că dacă s-ar mai tocmi ar obţine vreo scădere a preţului şi se mulţumi cu lipsa de interes a lui George faţă de fericirea fiicei lui mai mari. Ce om poate fi acela care-şi lasă copila să plece cu un străin, fără să ştie unde şi fără să-i pese cum va fi ea tratată?

Cu puţinele ei lucruri strânse într-o bocceluţă pe care o ţinea sub braţ, fata ieşi din colibă, sprijinindu-se cu mâna de peretele ei. Nu era însă fata pe care o văzuse el când era călare.

Era atât de pirpirie încât Jim gândi că era prea mică pentru ceea ce voia el, dar când se mai apropie îşi dădu seama că era mai mare decât i se păruse Hainele atârnau pe ea şi erau cu câţiva centimetri mai scurte, lăsând să i se vadă picioarele goale, iar corsajul era mult prea larg peste piept faţă de structura ei plăpândă. Deşi mică, poate de paisprezece sau cincisprezece ani, era destul de mare ca să aibă grijă de băiatul lui. Privirea ei stânjenită se opri asupra tatălui.

— Tată mă trimiţi cu el?

— Nu mai cârâi, fato, spuse George aspru. Fata se uită speriată, mai întâi către Jim şi apoi către tatăl ei. Taică-său făcuse multe lucruri dubioase, unele chiar josnice, iar pe câteva le bănuise a fi chiar necinstite, dar n-ar fi crezut niciodată că ar putea să-i facă ei una ca asta.

— Noi o s-o luăm din loc mâine dimineaţă. Zi-le rămas bun ălor mici şi-ntinde-o. Dacă dom Travis n-o să te ia pe cal du-te pe jos.

— Ştii că nu pot să călăresc, tată.

— Nu stă lumea-n loc dacă te duci călare sau pe jos. Fără alt comentariu, George se-ntoarse şi plecă, îndesându-şi banii în buzunarul pantalonului.

— Mamă, mă alungă!

Femeia privi cu tristeţe la fiica ei cea mare, apo se

întoarse şi-şi urmă soţul. Unul câte unul copiii veniră şi o strânseră-n braţe pe copilă, dar niciunul nu vărsă o lacrimă pentru această soră pe care nu aveau s-o mai vadă niciodată.

Ca să se depărteze cât mai repede de această familie ciudată, şi cu teama că a făcut o prostie oferindu-i o slujbă acestei fetiţe, Jim încălecă. Se întreba ce va face cu ea dacă nu va fi în stare să muncească. Disperarea îl determinase să nu judece cum trebuie, iar acum se ruga să nu ajungă să regrete.

— Dă-mi mie lucrurile, fetiţo. Jim întinse mâna după ele şi apoi spânzură bocceluţa la oblâncul şeii.

Ochii ei cenuşii se ridicară în sus spre ei. Şi ceea ce văzu nu era deloc liniştitor. Bărbatul era mare, de vreo două ori mai mare decât ea. Soarele care-l lumina din spate nu-i permitea să-l vadă clar, dar părea la fel ca majoritatea bărbaţilor care se învârteau pe lângă colibă, cu un strat de praf lipit de hainele de pe el şi cu obrajii întunecaţi de ţepii bărbii nerase. Pălăria-i era înfundată adânc pe cap, făcând să nu i se poată vedea prea mult din faţă. Ar fi vrut să i-o dea jos, ca să-i vadă ochii. Maică-sa îi spusese adeseori că poţi să cunoşti dacă un om e bun sau rău uitându-te la ochii lui.

— Nu pot să merg călare, domnule Travis.

— Tatăl tău ţi-a explicat că sunteţi săraci, Jim se simţi stingherit că trebuia să-i amintească realitatea. Dacă vei sta într-o parte şi te vei ţine strâns de mine, o să poţi foarte bine.

Cu multă străduinţă din partea lui, fata izbuti să se aşeze pe crupa calului. Era o poziţie incomodă, cu picioarele atârnându-i liber şi menţinându-se călare numai datorită faptului că se ţinea strâns de încheietura braţului lui, lipsa de confort şi slăbiciunea chinuitoare o sileau să stea încordată ca să nu cadă.

Nu îndrăznise să-şi mai întoarcă o dată capul ca să-şi vadă pentru ultima oară familia iar lacrimile îi întunecau privirea. „Ce-au să se facă mama şi ăia mici fără mine? Tatii nici nu-i pasă dacă vor muri de foame sau dacă nu vor

avea ce să pună pe ei, nu-i păsa nici dacă sunt bolnavi”. În timpul numeroaselor lăuzii ale maică-sii ea fusese aceea care avusese grijă să nu lipsească mâncarea de pe masă şi să ardă focul.

— Cum te cheamă, fetiţo? o întrebă Jim, mân ând calul la pas către casă.

— March, răspunse ea încet.

— March?... ce fel de nume-i ăsta?

— Al meu. Ştergându-şi lacrimile de pe obraz, se întreba ce-o s-o mai întrebe acum. Suferea atât de mult, încât era încredinţată că nimic nu putea să fie mai rău decât ceea ce simţea acum.

— Cum de ţi-au dat numele ăsta de March? întrebă el.

— Sunt a treia născută.

— Aha, ca la calendar: ianuarie, februarie, martie, aprilie. Jim nu ştia de ce-l mai surprindea că insul acela îşi botezase copiii după lunile anului, după ce-l văzuse atât de nepăsător faţă de soarta odraslei lui. Nimic n-ar mai fi trebuit să-l mire.

— Ianuarie şi Februarie sunt fraţii mei mai mari, îl lămuri ea.

— Şi câte luni mai sunt?

Hotărâtă să nu dea atenţie durerii care-i chinuia lăuntrurile, March gândi că discuţia era mai bună decât tăcerea.

— Cel din faşă este Septembrie, mi se pare însă că şi Octombrie e pe drum. Şi, cu voce scăzută adăugă: Poate că acum dacă eu am plecat îi vor pune noului născut numele de March.

Jim nu ştia ce să-i răspundă aşa că rămase tăcut. După cele ce văzuse la familia ei, îşi zise că trebuie să fie ca o binecuvântare să te descotoroseşti de ei. Erau pur şi simplu nişte lepădături şi nu vor fi niciodată altceva. Dar erau familia ei, şi bănuia că avea ceva sentimente pentru ei.

March era atât de chinuită de dureri încât nici nu băgă de seamă că tot străduindu-se să se ţină pe spinarea

calului când descăleca Jim, rămăsese aşa, cu ochii plecaţi, până ce descălecă el şi o ajută să coboare.

Ridicându-şi privirea tresări.

— Aici locuieşti? Nu mai văzuse niciodată ceva atât de frumos, ca alba clădire de modă veche cu nenumăratele ei geamuri scânteietoare.

Jim se uită la casă, şi-şi dădu seama pentru prima dată cât de mult o ura. Era casa Melaniei. Era plină cu lucrurile pe care le adunase ea când venise din vest, şi era plină de amintirea nefericirii ei. Ar fi preferat locuinţa pe care o avusese înainte de a construi monstruozitatea asta.

— Aici locuiesc, Jim împinse uşa. Aşteaptă până aduc copilul.

— Copilul? Inima lui March începu să bată ca după mile întregi de alergare.

— Băiatul meu. Jim o privi şi observă ciudata mină de pe faţa ei. Pentru ce crezi că te-am adus aici?

March clătină din cap. Nu se gândise ce voia el de la ea. Era atât de tristă şi atât de speriată pentru soarta fraţilor şi a surorilor ei mai mici, încât nu se gândise la soarta ei.

— Am nevoie de cineva care să îngrijească de băiatul meu. Are numai zece zile.

— Şi mama lui?

— A murit.

O văzu cum se prinde de balustradă şi suie cu sârg treptele. Spatele rochiei îi era pătat de sânge. Jim îşi blestemă zilele. Fata asta nu ştie cum să se îngrijească pe ea, iar el se aşteaptă să ştie să aibă grijă de copilul lui.

— Cred că mai bine ţi-ai vedea de tine până aduc eu copilul.

March întoarse capul către el. O roşeaţă puternică înlocui paloarea obrajilor ei, când îşi dădu seama unde se aţintiseră privirile lui şi ce trebuia să fie acolo. Simţi o udeală prelingându-i-se pe picioare, şi înţelese că are să fie şi mai rău.

— Trebuie să stau jos puţin, îngăimă ea.

Jim simţi o pornire subită s-o arunce pe cal şi s-o

ducă înapoi la familia ei, înainte de a regreta ziua aceasta.

— Poţi să te şi culci. Cuvintele lui fură rostite cu asprime. O văzu apoi că-şi dă ochii peste cap şi picioarele i se înmoaie.

O prinse repede până să apuce să cadă şi să se rostogolească pe trepte.

— Fir-ar să fie! Cred că mi-am mai adăugat o problemă pe listă.

4

March deschise ochii şi se pomeni într-o cameră cum nu mai văzuse niciodată până atunci. Era ca într-un basm. Mama le spunea uneori basme când era bine dispusă. Prinţul o salva întotdeauna pe prinţesă de ceva rău, şi o lua cu el în castelul lui plin cu lucruri minunate şi ispititoare.

Oriîncotro îşi întorcea privirile da de ceva vrednic de admirat. Fereastra mare avea geamuri adevărate şi erau împodobite pu draperii de pânză trandafirii şi albe şi străvezii. Podeaua lustruită ca oglinda era acoperită cu un covor rotund făcut din roate culorile curcubeului.

Aşezându-se jos ca să privească mai bine camera, văzu că pereţii erau galben pai, iar mobila era vopsită alb. Tablouri colorate şi o mulţime de lucruri, pe care nu ştia ce sunt, decorau pereţii.

Ochii-i poposiră pe pătuţul copilului din colţul camerei şi inima-i săltă de bucurie. Se ridică şi se duse călcând cu grijă până la pătuţ, să mângâie plină de respect paturile moi şi pufoase.

Muşcându-şi buzele, în timp ce lacrimile o orbeau, se gândea la copilul care niciodată nu va vedea aceste bogăţii, care nu apucase să vadă nici măcar un nor şi nu auzise nici măcar un cântec de pasăre. Fetiţa, fetiţa ei, cea care se născuse prematur şi care nu respirase nici măcar o dată.

— Te-ai trezit?

Întorcându-se prea repede, March simţi că i se făcu negru – naintea ochilor şi trebui să se prindă de pătuţul copilului ca să se sprijine.

— Ţine-te bine fetiţo, să nu cazi iar. Jim străbătu spaţiul dintre ei şi o prinse de mână. Nu ştiuse niciodată că o femeie poate fi atât de slăbită în timpul ciclului. Dar el nu ştiuse nici ce înseamnă să ai grijă de o casă, până nu fusese nevoit s-o îngrijească el însuşi. Nu ştia nimic despre ce-nseamnă să ai un ciclu, darmite cât de greu poate să fie.

— Scuzaţi-mă, îşi ceru iertare March. N-am mai ieşit niciodată-n lume până acum. Voi fi gata într-un minut.

Neştiind ce să spună, Jim privi împrejurul camerei copilului.

— Asta-i camera băiatului meu. Poţi s-o împarţi cu el. Când ai să te simţi în stare am să-ţi arăt bucătăria şi celelalte, dar deocamdată trebuie să te odihneşti.

— Unde-i copilul?

— Când ţi s-a făcut rău şi te-am adus aici, am hotărât să-l iau la mine. Dar, când are să-ţi treacă, am să ţi-l aduc.

March se întreba dacă va fi vreodată în stare să ţină copilul altcuiva în braţe. O durea inima după propriul ei copil, chiar dacă simţea o uşurare că nu trebuise să sufere şi el ceea ce suferise ea Nu ar fi avut să-i ofere fetiţei ei decât o inimă plină de dragoste, dar dragostea nu umple stomacul gol şi nu încălzeşte trupul îngheţat. Şi dragostea nu poate să te apere când cineva îţi zice târfă sau lepădătură.

— Sunt gata, spuse ea încet.

— Poate că ar trebui… vai, spală-te puţin. Părul ei blond atârna încurcat pe spate, şi purta tot rochia aceea murdară de sânge. Asta îl nedumerea pe Jim cum de poate ea să lase să se-ntâmple aşa ceva? Şi cum să facă el să nu vadă?

Şi arătă cu un semn cu capul frumoasa cană galbenă cu alb şi ligheanul de pe lavoar.

— E apă caldă în cană. Eu mă duc la băiat, iar tu coboară când eşti gata.

March dădu aprobativ din cap, privindu-l cum ieşea din cameră. Îşi descheie rochia, o scoase şi se îngrozi de marea pată de sânge de pe fustă. O femeie nu se cade niciodată să fie atât de neatentă încât să lase sângele să-i

păteze fusta, chiar dacă nu sunt decât trei zile de când a născut. N-o să mai aibă curajul niciodată să-l privească-n ochi de acum înainte, închipuindu-şi ce lucruri groaznice gândise el probabil despre ea, March gemu cu disperare.

Un şervet subţire din bumbac şi o cârpă de spălat atârna pe bara de lângă lighean. Udă cârpa în apă şi se şterse pe cât fu cu putinţă mai bine. Nu mai făcuse o baie de luni de zile. Era prea frig ca să se scalde în râu în timpul iernii, iar un lighean destul de încăpător ca să poată sta în el nu avea. Cum se va încălzi vremea, chibzuise March, va găsi ea un pârlog unde să tragă o scăldătoare bună.

Îmbrăcă singura rochie de rezervă pe care o avea, îşi strânse restul de haine într-o legăturică pe care o puse pe podea, cu mare grijă să nu se atingă de covoare. Va trebui să le spele şi să le întindă la uscat, ca să aibă lucruri de schimb.

Când coborî încetişor treptele, Jim observă că rochia asta curată era foarte mototolită şi, dacă s-ar putea spune, era şi mai strâmtă decât prima. I se vedeau picioarele cu câţiva centimetri mai sus de glezne, şi era evident că se spălase pe picioare. El încercă să nu ia seama la forma picioarelor ei sau la cât de ademenitor i se mula rochia pe fiecare formă a trupului. Era micuţă, dar bine făcută. Jim se strădui să ţină minte că ea fusese adusă aici ca să aibă grijă de fiul lui, nu de el.

Cu ochii fixaţi pe legăturica de sub braţ, March uită de stinghereala dinainte. Inima-i bătea cu putere când Jim dădu la o parte pătura de pe faţa copilului.

— Cât are? şopti ea.

— Zece zile, spuse Jim, uitându-se în jos către fiul lui care dormea. Mama lui n-a supravieţuit naşterii. Nu avea niciun motiv să-i povestească acestei fetiţe prin ce groază trecuse Melanie.

Întinzându-se cu toate fibrele fiinţei ei ca să ia copilul în braţe, March îşi petrecu mâinile pe sub spatele lui.

— Cum îl cheamă?

Jim se uită la fată, apoi la copil. În confuzia, munca şi

grijile pe care le avea nu se gândise niciodată să-i dea un nume.

— N-are niciunul, mărturisi el în cele din urmă.

— Cum aşa? Expresia ei uluită îl făcu să se simtă teribil de nenorocit. Oricine are un nume. Cum îl strigi?

— Băiete, pur şi simplu.

— Trebuie să-i pui un nume, domnule Travis.

— Jim, o corectă el. La ranch n-avem timp de formalisme.

— Jim, păru să rostogolească ea numele lui pe limbă. Acesta-i un nume puternic, bărbătesc, dar poate că să-i spunem Jamie; până va mai creşte puţin.

— Nu, numele meu e Jim.

— Păi tocmai de aceea lui trebuie să-i spui Jamie; ca să vă deosebiţi!

Jim luă seama că ochii ei erau cei mai cenuşii ochi pe care – i văzuse vreodată, aproape violeţi, cu nişte gene dese şi negre care-i umbreau obrajii. Părul ei era blond, cu reflexe aproape albe la soare. I se păruse că ar avea vreo paisprezece ani, poate cincisprezece, dar uitându-se acum la ea cum îl privea pe cel mic, se încredinţa că era mult mai mare. Văzu că era bine dezvoltată şi înţelese că vor fi probleme cu peţitul având-o la casa lui.

— Nu, mormăi pentru el însuşi, jenat că o privea ca pe o femeie şi nu ca pe un copil. Sunt nişte sticle şi nişte cutii cu lapte în bucătărie iar scutece curate găseşti în camera lui. Acum o-ntind, dar voi încerca să mă întorc cât mai devreme diseară. Dacă ai nevoie de ceva, dă un ţipăt. Hank şi Woods sunt în preajma casei mai tot timpul. O să-ţi dea o mână de ajutor.

March nu-I mai văzu cum îşi ia pălăria din cuierul-pom din hol şi nici nu auzi uşa trântindu-se în urma lui. Durerea din coapse şi sfârşeala care o cuprindea la cea mai mică mişcare dispărură. Tot ceea ce mai ştia că trebuia să facă era să încălzească boţul acela mic în braţele ei.

— Ei, Jamie, îţi place numele ăsta? Taică-tău nu pare hotărât dacă să-ţi zică aşa sau nu. Desfăşă cu grijă copilul

adormit, studiindu-i degetele lungi şi subţiri, privindu-i degetele de la picioarele mici şi butucănoase. Guriţa lui ca un boboc de trandafir se încreţi când îi mângâie gropiţa adâncă din bărbie, iar ea zâmbi când el căscă şi se întinse în braţele ei.

— Eşti un băieţel frumos, şopti ea cu ochii năpădiţi de lacrimi. Îşi pierduse copilul, dar primise un altul, care avea disperată nevoie de o mamă. Am să fiu o mamă bună, sufleţelule. N-o să-ţi fie niciodată foame sau frig, şi n-o să las pe nimeni să-ţi facă vreun rău.

Ţinându-se de balustradă ca să se sprijine, March sui încet treptele şi se întoarse în camera copilului. Trebuia să-şi spele rufele înainte de a se usca sângele. Nici nu ştia unde este bucătăria şi stomacul îi chiorăia de foame. Se lungi pe pat, cu copilul cuibărit în siguranţă între ea şi perete. Ochii i se închiseră încet şi, pentru prima dată de când îşi pierduse copilul, March dormi fără vise.

Jim se întoarse mult după apusul soarelui şi nu se alarmă când văzu că totul era cufundat în întuneric. Nu se aştepta ca March să-l întâmpine. Luă lampa care atârna lângă uşa din faţă, scapără un băţ de chibrit şi ajustă fitilul.

Fu surprins când nu găsi focul aprins în bucătărie său o farfurie cu mâncare pe masă. Se alarmă însă când, îngenunchind lângă sobă, constată că cenuşa era rece.

Cu inima bătând, sui treptele şi se duse direct în camera copilului. Scoase un suspin de uşurare când o văzu pe March adormită în patul strâmt, cu copilul în braţe. Se întoarse şi ieşi din cameră încetişor înainte ca lumina să le tulbure somnul, dar imaginea fiului său cuibărit la pieptul ei îl urmări în timp ce se întorcea în bucătărie.

Amintindu-şi de epuizarea şi slăbiciunea ei, trase concluzia că probabil ea nu fusese în stare să facă nimic altceva decât să aibă grijă de copil, într-o zi, două va învinge răul acesta, şi atunci va găsi şi el o mâncare caldă când va veni acasă. Nu-şi dăduse seama cât de prost gătea până nu fusese nevoit să mănânce zilnic bucatele gătite de el. Se obişnuise cu ceea ce gătea Melanie şi, chiar dacă nu

era cea mai bună mâncare din lume, era totuşi mult superioară aceleia pe care o făcea el.

Deschise o cutie cu fasole, se rezemă de masă şi mâncă direct din cutie. Femeile au un loc precis în lume, gândi el, bucătăria este rezidenţa lor principală. Iar acum, că există cineva care să se ocupe de copil, să spele şi să gătească şi care, în general, să ţină casă-n ordine, Jim spera că viaţa lui se va desfăşura din nou ca mai înainte.

Cu un căscat de oboseală, puse cutia de conserve goală în găleata de gunoi şi luă lampa ca să-i lumineze drumul pe scară. După zile întregi putea şi el să se bucure de o noapte în care să doarmă liniştit.

Îşi desprinse de la centură tocul de revolver, puse Colţul pe toaletă lângă lampă; puse mai întâi un picior, apoi pe celălalt în trăgătoarea de cizme şi îşi trase cizmele, după aceea ciorapii, scărpinându-şi piciorul care-l mânca de covor. Lăsă să-i alunece bretelele în josul mâinilor şi îşi roti umerii obosiţi, ca să îndepărteze spasmul care-l necăjea, în timp ce-şi descheia cămaşa. Doamne, dar era obosit nu glumă. Patul pare un rai, se gândi el, aruncându-şi cămaşa spre ungherul unde ştia că se găseşte grămada de rufe murdare.

Când să-şi descheie butonii pantalonilor de dril, se opri auzind un zgomot care tulbură tăcerea. Era un zgomot uşor, de furişare ca al cuiva care abia păşeşte ca să nu fie auzit.

Jim apucă repede Colţul, mări fitilul la lampă şi se duse spre uşă. Deschise uşor, strâmbându-se când uşa scârţâi. Stând lipit de perete ieşi în coridor şi aşteptă ca şa i se obişnuiască ochii cu întunericul. Un alt zgomot care venea dinspre capătul scărilor îi atrase atenţia. E cineva în casă, cineva care nu vrea să fie auzit.

Ajunse la balustradă scării şi încercă să coboare rară să facă zgomot. Îşi înăbuşi o înjurătură când se lovi de scară cu piciorul. Şchiopătând trăgea cu urechea urmărind paşii abia auziţi. În bucătărie evită în ultima clipă un scaun, de care era gata să se izbească, dar se lovi de masa de bucătărie.

— Cine-i acolo? auzi el o voce de femeie.

— Eu sunt, fir-ar să fie. Recunoscând glasul, lăsă Colţul în jos şi-şi frecă locul de la coapsă unde se lovise de colţul mesei.

— Ce dracu' faci aici la ora asta?

March se bucura că este întuneric, pentru că faţa i se aprinsese.

— Caut… ăăă… să-mi fac nevoile, Jim clătină din cap.

— Ai o oală sub pat.

— Da, păi, ăăă. da. March împietrise neputincioasă şi încurcată.

— E întuneric şi.

— De ce nu aprinzi lampa? Toantă mai e.

— E-ntuneric.

— O să rezolvăm imediat asta, o întrerupse el.

— Nu ştiu unde-s chibriturile.

— Bun. acum aprinde lampa.

Aşteptă să aprindă lampa şi începu să se întrebe dacă nu era chiar toantă de-a binelea:

— Ştii să aprinzi o lampă?

— Da, domnule Travis, replică ea, simţind că începe să se înfurie. Ştiu să scapăr un chibrit şi să aprind o lampă.

— Atunci aprinde-o, fato.

— Îmi dau seama că trebuie să fie o lampă pe aici pe undeva, şi chibriturile, dar trebuie să-mi spui unde, altminteri o să stăm aşa toată noaptea până le găsesc.

Enervat la culme – ceva ce spera să nu devină o obişnuinţă cu noua menajeră – Jim pipăi după lampa de pe marginea mesei, puse Colţul jos şi scoase un chibrit dintr-o cutiuţă mică de lemn.

Pe când el potrivea lumina lămpii, March văzu că Jim era doar în pantaloni şi fu fascinată de jocul muşchilor de pe spatele lui puternic. Privea mănunchiul de muşchi de pe braţul care ţinea lampa. Era atâta putere în el încât March se trase înapoi, pricepând că ar fi biruit-o fără niciun efort.

— Poftim, fetiţo, spuse el cu asprime şi se minună de frica ei subită, a cărei cauză nu şi-o explica.

— Ia lampa şi du-te să-ţi faci nevoile. Eu mă duc să

mă culc.

Puse lampa pe masă, îşi luă Colţul şi se duse în camera lui bombănind, despre piciorul lui lovit şi despre femeile care bântuie prin casă pe întuneric.

March ieşi din bucătărie şi se duse cu lampa în dormitor. Închise uşa şi de-abia atunci îşi dădu seama că uşa nu are cheie. Cu siguranţă că el nu are de gând s-o supere, se gândea ea, punând lampa pe toaletă. El are nevoie de cineva care să aibă grijă de fiul lui. Totuşi acolo în bucătărie March constatase că în toată casa nu mai era nimerii în afară de ei.

Experienţele ei din trecut în ceea ce priveşte bărbaţii o îndreptăţeau să fie suspicioasă în legătură cu intenţiile lor. Acum, când ştia că vorbele dulci şi micile cadouri au nişte rosturi anume, nu mai voia să aibă nicio încurcătură cu niciun bărbat

„Poate doar cu excepţia acestuia" îşi zise ea cu un zâmbet, când micuţul scânci în pătuţul lui, atrăgându-i atenţia. La primul scâncet, îl întoarse şi-i pregăti scutecele ca să-l schimbe.

— Ţi-e foame, micuţule? şopti ea. Nu fi atât de nerăbdător, lasă-mă să te schimb şi după aceea o să mănânci. Şi zâmbi iar, când copilul nimeri să-şi pună pumnişorul în gură şi începu să sugă cu lăcomie.

După ce-l schimbă şi îl înfăşa într-o păturică, se duse cu el în balansoarul de lângă fereastră, îşi descheie rochia în faţă, scoase unul dintre sâni, şi gura lui lacomă îi apucă sfârcul cu ferocitate. Era o senzaţie atât de nouă pentru ea, când copilul începu să împingă cu mânuţele şi să frământe pielea bombată.

Lacrimile începură să-i picure din ochi la gândul că niciodată nu-şi ţinuse propriul ei copil la piept, ca să-l alăpteze. Răsucindu-şi pletele lungi într-un colac în vârful capului, se gândea cât de puternic şi de dornic să trăiască e copilul acesta.

— Ei, ce părere ai Jamie? Tu ai nevoie de o mamă iar eu de un copil. Ce crezi, ne vom înţelege bine amândoi? Şi zâmbi când el râgâi ca un purceluş. Cred că n-ai să te

ruşinezi de izvorul din care-ţi sorbi masa.

Când primul dintre sâni se goli, March îl bătu pe Jamie pe spate ca să dea afară gazele, apoi îl mută la celălalt sân. March îngrijise de copii de când era copil ea însăşi. Maică-sa năştea câte unul în fiecare an, şi întotdeauna March a avut un scutec de schimbat sau un spate de bătut. Dar niciodată până acum nu cunoscuse fericirea de a ţine un copil la pieptul ei, de a şti că ea este aceea care-i produce hrana.

În întunericul liniştit, se crea o legătură între mamă fără copil şi copilul fără mamă.

Soarele era mult deasupra când March se trezi la plânsul copilului. Frecându-şi ochii, se ridică din pat şi în mod mecanic îi schimbă scutecul. Gândindu-se că nu avea niciun motiv să se scoale încă, era încă prea slăbită ca să facă ceva, îl duse înapoi în pat. Ţinându-l în aşa fel ca să poată suge, ea închise ochii şi adormi la loc.

Nemaifiind atât de tracasat, Jim se trezi mult mai devreme decât în cursul săptămânii. Coborî din pat şi se îmbrăcă. Strângându-şi în curea Colţul în timp ce parcurgea antreul, se întreba prin ce minune reuşise March să-l facă să nu audă niciun sunet din camera fiului său.

Cum uşa de la cameră era închisă, se gândi să-i lase să doarmă. Era hotărât să se întoarcă diseară cât mai devreme ca să-i explice care sunt îndatoririle ei. Ieri nu făcuse nimic altceva decât să-i arunce copilul în braţe şi să se cărăbănească, fără a-i adresa un cuvânt.

Ştiind că la Hank va găsi vasul cu cafea pe foc şi chefalul la frigare, Jim se duse la baracă. Luă micul dejun cu bătrânii şi le spuse despre noua menajeră. Ei o văzuseră când sosise ieri şi erau interesaţi să ştie cât mai mult.

— Cum se simte micuţa doamnă astăzi? întrebă Hank, întinzându-i lui Jim o ceaşcă fierbinte de cafea.

— Doarme încă, şi am lăsat-o să mai doarmă astăzi. Cafeaua era destul de tare, cât să lase dâre pe limbă, exact cum îi plăcea lui. Dar s-a descurcat foarte bine azi-noapte.

— Ierea timpu’ s-aduci pă cineva, io îs prea trudit ca să fac pe dădaca. Hank luă o farfurie, puse în ea un ou descojit şi chefalul deasupra şi i-o întinse stăpânului.

— O să trebuiască să aveţi grijă de ea în lipsa mea.

— Păi ce, nu-i destul de mare să-şi poarte singură dă grijă? întrebă Woods, între două îmbucături.

— Doar cât să fiu sigur că nu are vreo încurcătură, cât timp nu sunt eu acasă.

— Baremi ia le mai uşor dă păzit decât piciul, şi nu trăbă să-ţi fie frică că te udă cum face ţâncul. Zău că n-am mai văzut puşti să se pişă ca ăsta, oftă Hank cu uşurare. Trăis e o spaimă în ceea ce priveşte îngrijirea copilului şi era mulţumit că scăpase.

— O să-ncerc să mă întorc ceva mai devreme astă seară. Jim se ridică şi-şi luă pălăria. O să fim în partea sudică a Falling Creek-ului.

— Or să cam înceapă ploile, avansa Woods.

— Multe mărhaie o să se cam înnămolească. Hank se referea la vitele care se vor îngloda prin băltoace şi vor fi prea slabe ca să iasă de acolo. Dacă nu sunt găsite la timp, pot să moară de foame.

Jim părăsi baraca îndreptându-se spre grajd, uşurat la gândul că lucrurile vor merge normal în urma lui.

În capul scărilor cu copilul pe un braţ şi cu rufele murdare pe celălalt, March rămăsese cu gura căscată. Seara trecută, pe întuneric, abia îşi făcuse o idee despre dimensiunile casei, dar acum, lumina dimineţii îi scotea la iveală ceea ce nu se putea vedea aseară.

— Păi ăsta-i chiar un castel, Jamie, îi şopti ea copilului. N-am mai văzut în viaţa mea ceva atât de frumos.

Păşind încet pe treptele bine lustruite, nu ştia încotro să se uite mai întâi. Uşa dublă din dreapta ducea într-o cameră de două ori mai mare decât cocioaba în care trăise ea cu alte zece fiinţe. Căminul era atât de încăpător cât să frigi un juncan în el, iar covorul cu model verde se-ntindea parcă la nesfârşit. Cutii mari şi lăzi nedespachetate zăceau în mijlocul camerei, dar ea nu îndrăzni să se uite ce se află în ele.

Cercetă pe rând toate camerele în care uşile erau deschise. Nu înţelegea pricina pentru care cele mai multe camere erau nemobilate, fără covoare şi fără draperii, dar dimensiunile lor erau ameţitoare. Nu deschise uşile închise, de teamă că nu cumva Jim să observe că-şi băgase nasul acolo şi să se supere.

La capătul unui hol lung, descoperi o cameră care, după părerea ei, era mai minunată decât toate celelalte la un loc. Ca vrăjită, înmărmuri în uşă până ce scâncetul copilului i îi atrase atenţia.

— Ia te uită, Jamie şopti ea cu veneraţie. Uită-te la toate cărţile astea. Nu-i aşa că sunt frumoase? îl sărută pe copil şi-l potrivi în braţele ei.

— O să le citesc, Jamie. Odată o să ştiu fiece cuvânt din cărţile astea. Într-o zi toate aceste linii şi cercuri ciudate vor căpăta sens şi pentru mine. Înainte de a muri, am să învăţ să citesc. Era o promisiune şi o rugă. Chiar dacă va fi ca învăţătura să mă omoare.

Bucătăria era mare, o cameră pătrată cu ferestre spre răsărit. O masă de stejar netedă, flancată de opt scaune, ocupa mijlocul încăperii, pe pereţi se înşiruiau nenumărate sertare, sertăraşe, dulapuri. March se minună de pompă de mână care făcea să curgă apă la jgheabul de metal. Rămâneau de domeniul trecutului nesfârşitele drumuri după apa scoasă din fântână. Pompă de mai multe ori şi se amuză cum mergea apa rece şi limpede la jgheab şi cum se scurgea apoi prin gura de scurgere.

Descoperi că uşa din spate dădea afară, dar, în ciuda faptului că murea de curiozitate, se stăpâni să deschidă şi celelalte două uşi ale camerei. Stomacu-i ghiorţăia zgomotos, amintindu-i că singură masă pe care-o luase ieri fusese cea de la micul dejun.

— Ce să fac cu tine, cât timp voi încerca să găsesc ceva de mâncare? îl întrebă ea pe copilul adormit din braţe. Nu putea să se îndure să-l lase sus singur.

Se întoarse în dormitor, unde nu se mai sătura să admire minunăţiile care o înconjurau. Luă pătura moale de pe patul copilului, o duse în bucătărie şi o împături aşa

încât să facă din ea un culcuşel lângă masă, în mijlocul căruia îl aşează cu grijă pe micuţ.

Ca un hoţ în căutarea unei comori ascunse, March deschise rând pe rând uşile de la toate dulapurile. Erau pline până sus cu comori atât de minunate încât şi uită şi de mâncare curioasă să le cerceteze pe toate. Încercă să se mintă că de fapt nu e iscoditoare. Şi-apoi cum să gătească fără să ştie ce are în bucătărie, nu-i aşa?

O întreagă despărţitură a unui dulap era plină cu farfurii. March luă cu grijă o farfurie şi-i pipăi cu degetul florile delicate şi lujerii pictaţi pe suprafaţa albă. Descoperi o mică ciobitură pe margine, dar aceasta nu diminua cu nimic frumuseţea porţelanului de China.

Lumina soarelui care străbătea prin fereastra deschisă scânteia pe marginea cupelor de sticlă încrustată, reflectându-se pe pereţii albi şi întorcându-se la ele într-o întreţesere de curcubeie. Izbită de incredibila lor frumuseţe, îşi puse mâinile la spate temându-se parcă să nu le atingă şi din întâmplare să scape vreuna şi să o spargă.

Găsi multe vase de gătit, cupe de lemn, cale de ceramică şi alte vase cum nu mai văzuse în viaţa ei. Rafturile din apropierea căminului erau pline cu vase de metal şi tigăi, iar pe altele se înghesuiau pungi, cutii, cutii metalice. Unele purtau etichete cu desenul produsului pe care-l conţineau, dar pe cele mai multe era doar scris numele, şi acestea i se păreau cu totul magice întrucât ea nu le putea citi. Ce minunăţii or fi în cutiile astea de tablă? O fi ceva nemaipomenit şi desfătător? Sau numai ceva obişnuit, cum ar fi fasolea? Fără să deschizi cutia nu e chip să ştii ce se află în ea.

Scutură o cutie încercând să-şi dea seama ce conţine. Desenul de pe alta o atrăgea ca un magnet. O luă cu un respect deosebit, îi lăsă gura apă şi se linse pe buze, urmărind uşor cu degetul imaginea unei piersici roşii şi luminoase.

— Vai, Jamie, ce minune, îi şopti ea copilului adormit. Am mâncat odată una, şi era mai bună decât un fir de

izmă. Era grozav de dulce sucul ei mi se prelingea pe bărbie.

Cu un suspin, puse cutia înapoi în raft, dar îi întoarse desenul aşa ca să-l poată vedea ori de câte ori se uita într-acolo. „Astea-s aşa de scumpe! Sunt sigură că tatălui tău nu iar face plăcere dacă aş mânca-o”.

Căminul era plin cu aşchii în vederea aprinderii focului de dimineaţă, o minune a comodităţii moderne. Pe grătarul lui se putea aşeza o grămadă de lemne, iar cu ajutorul a două cârlige care puteau fi mişcate bucătarul nu mai era nevoit să se întindă peste foc pentru a pune vasul la fiert:

Un alt grătar de fier putea fi împins mai încolo sau mai încoace la o distanţă convenabilă deasupra lemnelor, pentru a ţine mâncărurile calde sau pentru a putea fi gătite la un foc mai slab. Şi, minunea minunilor, în zidul de piatră se găsea un cuptor pentru copt pâinea şi prăjiturile.

Fu străbătută de bucurie. Aici era mult mai uşor de gătit pe orice vreme decât afară în aer liber. Nu mai avea să se teamă să aprindă un foc cu surcele ude sau să-l întreţină când ploaia ameninţă să-l stingă. Nici să se chinuie cum să păstreze căldura când vântul de iarnă bătea sau să se teamă să nu cumva să sară vreo scânteie şi să ia foc paiele din jur.

Scăpară un băţ de chibrit şi-l puse între surcele. După ce se aprinseră bine, se uită după un ibric de cafea. Singurul dulap pe care nu-l explorase încă era unul ciudat, de metal, aşezat între cele două uşi de pe un perete, lateral. Era vopsit negru, cu un chenar frumos roşu, ca o cutie de patru picioare, cu o uşiţă mică în faţă. Zări un ibric de cafea agăţat sus într-un cârlig de fier.

Îl puse sub robinet, şi ridică şi coborî pompa mânuind-o cu plăcere. Focul ardea luminos. Aruncă în vas câteva boabe de cafea şi-l agăţă într-unul din cârligele mobile, legănându-l direct deasupra focului.

„E chiar uluitor, Jamie”. Luă apoi o strachină şi tot ce trebuia pentru frământat nişte lipii. „Nu-mi închipuiam că eu, March Evans am să ajung vreodată să gătesc într-o

bucătărie ca asta. Pun prinsoare că nici doamnele de la oraş n-au aşa ceva”.

„Şi ce de mai alimente!” Ochii i se întoarseră tânjitori către cutia cu piersici. „N-am mai văzut niciodată atâtea alimente, decât la magazine. Doar carnea pare a fi cam puţină, poate însă că tatăl tău se duce la vânătoare din două-n două zile”.

Piersicile o ispiteau întruna. „Şi piersicile Jamie! Odată, când vei fi destul de mare, o să servim şi o asemenea specialitate. Poate că de ziua ta. Sau de Crăciun”.

Să facă lipii era a doua natură a ei, le făcea de ani de zile şi nu avea nevoie nici să se gândească cum să le prepare. Între timp focul ardea sub cenuşă, iar ea umplu grătarul cu cocoloaşele de cocă. Le împinse deasupra focului şi presără peste ele un strat subţire de cenuşă.

Cafeaua clocotea cu bulbuci, umplând bucătăria cu aroma ei plăcută, făcând să-i ghiorăie maţele şi mai tare. Când mirosul plăcinţelelor se răspândi din cuptor, simţi că moare de poftă.

Teribil ce-ar fi dorit să se folosească de farfuriile înflorate, ştia însă că ceva atât de frumos trebuie păstrat numai pentru ocazii speciale, aşa că luă o farfurie de lemn şi o ceaşcă de metal. În timp ce-şi turnă cafeaua şi în minutele în care aşteptă să se răcorească puţin, îşi dădu seama că nu mai putea să aştepte după lipii dacă nu voia să moară cu adevărat de foame.

Când se rumeniră, luă două aurii şi uşoare ca fulgul şi le puse pe farfurie. Se aşeză la masă de unde putea să privească şi munţii de afară şi să arunce şi un ochi către copil.

Visând la nişte chefal sau la puţină marmeladă cum făcuse mama ei odată, din cactus, muşcă din lipie. Privirea-i fu din nou furată de piersici, şi închise ochii ca să reziste ispitei. Piersicile sunt mult prea scumpe, costă aproape un dolar cutia.

Jamie, îndatoritor, dormi până-şi termină ea micul dejun. Îl privi mulţumită cum începea să se trezească,

întinzându-şi mai întâi mâinile, apoi picioarele. Capul lui se ridică de pe pătură şi se bălăbăni necontrolat. Când începu să scâncească, March se aplecă asupra lui şi-l luă în braţe.

„Bună dimineaţa, micuţule”. Deschizându-şi rochia, ea zâmbi văzându-l cât de înfometat sugea. „Cu siguranţă că eşti cel mai mâncăcios băiat din câţi am văzut vreodată. Dacă ai s-o ţii tot aşa, ai să te faci un voinic înainte de a învăţa să mergi pe picioruşe”.

Copilul deschise ochii mari şi albaştri spre ea, încercând s-o fixeze. „Bănuiesc că după ce ai să termini micul dejun, ai să vrei să faci o baie. Trebuie să-mi spăl şi eu rochia, apoi o s-o pun la uscat. Pe urmă dacă chiar ai să fii cuminte, poate vom face o excursie”.

După ce îl îmbăie, îşi spălă rochia şi făcu curat în bucătărie, se simţi epuizată. Ţinându-l pe Jamie strâns în braţe, sui scările.

„Poate ar fi bine să tragem un pui de somn”. Îl sărută pe obrajii moi şi-l puse în patul lui. „Ne plimbăm după ce te scoli”.

March se întinse pe patul moale şi se gândi la toate lucrurile nemaipomenite pe care le descoperise în casă. Nu înţelegea de ce patul are două cearşafuri şi o cuvertură frumos împestriţată. E o fericire să dormi pe un pat, nu jos pe podea, îi era aproape imposibil să-şi imagineze cum se poate dormi între două cearşafuri!

Neîndoielnic este un castel, hotărî ea. O tristeţe grea începu s-o copleşească. Mama îi povestise despre casa alor ei din Virginia şi-i descrisese locurile în care crescuse. Nu era o casă tot atât de minunată ca asta, totuşi. I-ar fi plăcut s-o aducă pe mama şi pe cei mici să locuiască aici împreună cu ea. Ar fi fost atât de fericiţi. Cu un suspin trebui să accepte că aşa ceva nu era cu putinţă, ştia că taică-său strânsese tot calabalâcul şi o întinsese din nou la drum.

Silindu-se să-şi ia gândul de la familia ei pierdută, March se cufundă într-un somn în care nu mai văzu decât cutii cu piersici dansând prin faţa ochilor ei închişi.

După masa de prânz, March era gata să pornească în

explorare. Îşi legă o eşarfă peste piept cu care să-l ţină pe Jamie în siguranţă la sânul ei, coborî în bucătărie şi de acolo ieşi afară pe uşa din spate.

Casa era izolată de celelalte clădiri ale ranchului şi nu avea în jurul ei niciun fel de plante sau de tufişuri care să îndulcească linia rigidă a zidurilor. March o studie o vreme. Îi plăcuseră toate minunăţiile din interior, dar nu-i plăcu nimic din ce vedea pe dinafară. Doar că i se părea ciudat să nu fie înconjurată de gloduri.

„Păi, Jamie băiete, ăsta cu siguranţă că-i un castel, dar cred că este dintr-un basm de-al mamei, îmbrăţişă cu putere copilul care stătea liniştit la pieptul ei. Mama ar spune că probabil sunt geloasă că nu-i al meu, dar eu cred că fiecare-şi are părerile lui. Tu ce crezi?”

Cum micuţul nu dădu niciun răspuns, March zâmbi şi se îndreptă spre o clădire din chirpici unde văzu doi oameni care şedeau în faţa uşii. Era cazul să-i cunoască şi, ea pe salariaţii de la fermă.

— Bună ziua, spuse March când ajunse în dreptul lor. Unul dintre ei se ridică de pe scaun şi-şi scoase pălăria, iar celălalt trase un scuipat cu tutun pe pământul din faţa lui.

— Unde-i pruncu? întrebă acru cel care şedea jos. Mă interesează ce-i cu el, de vreme ce i-am tot schimbat scutecele.

— Eu i-am schimbat scutecele, spuse celălalt. Tu l-ai hrănit.

— Tu erai mereu ocupat, când pruncul să scăpa-n scutece.

— Ba mi se pare că mi-l dădeai mie să-l schimb.

— Ai îmbătrânit! Dacă uiţi ce-ai făcut, ăsta-i cel mai limpede semn.

— Nu-s atât de bătrân ca tine!

— Pe dracu’, nu eşti! Tu marcai deja vitele, când eu abia – învăţam să călăresc!

— D-aia nu ştii, tu să călăreşti nici acum!

— Io pot să călăresc în fiece zi din săptămână! March zâmbi spre cei doi bătrâni, înveselită de flecăreala cu care se tachinau. Numai nişte prieteni buni care au cultivat ani

de zile această prietenie, se puteau certa aşa cum se certau ei, fără să se teamă că unul îl va jigni pe celălalt. Ea niciodată nu apucase să stea destul timp pe un loc încât să lege asemenea gen de relaţii cu cineva.

— Ia tă uită, spuse bătrânul care se ridicase în picioare, întinzând degetul către celălalt, o faci pă fata asta aci dă faţa, să râdă dă tine. Nu ţi-e ruşine?

— Nu dă mine râde, aşa-i, fetică?

— Mă cheamă March, îi informă ea. Şi nu râd de nimeni.

— Ea-i politicoasă, ceea ce n-aş putea zice dă tine. Cel care stătea în picioare îşi trecu degetele prin păr. Eu sunt Hank şi ăsta d-acilea e Woods.

— Unde-i pruncu? întrebă din nou Woods.

March lăsă eşarfa destul de jos încât să se poată vedea capul bebeluşului, apoi o ridică la loc, ca să fie sigură că soarele nu atinge pielea delicată.

— Ia ta uită. Îl ţii frumos la sân, şi-ţi rămân şi mâinile slobode.

— Femeile ştiu cum să se poarte cu pruncii, Asta-i meseria tor. Woods clătină din cap. Da şi să gătească, să facă curat şi să se certe. Nu ştiu nicio femeie care să poată să stea prea mult fără să se certe. Nu ştiu nicio femeie care să poată să stea prea mult fără să te muşte.

— Sau şi mai rău. Hank scuipă din nou sucul de tutun în praf Femeile s-au născut ca să-l facă pe bărbat nenorocit.

— Afară de mumă, adăugă Woods. Mumă-mea era cea mai bună bucătăreasă de aici din Big Muddy. În fiecare an, dă ziua mea, îmi făcea o oală cu budincă de orez şi stafide, numai pentru mine, zicea că nu trebuie s-o-mpart decât dacă vreau eu. Pffiului, îmi aduc aminte cum muşcam din ea. Parcă mi se topeşte şi acum în gură!

— Ei, asta pă când aveai dăstui dinţi să muşti cu ei. Acum te dor gingiile dă mori.

— Ce-ţi face muma-ta de ziua ta? întrebă Woods cu un rânjet.

— Eu n-am nici mumă, nici zi de naştere. Omului nu e

musai să i se aducă aminte că îmbătrâneşte. Ştiu asta în fiece dimineaţă înainte de a putea hoitu meu să se mişte!

— Singurul loc unde să mişcă e de la pat până la balansoarul ăsta.

— Asta-i ca şi cum ţi-aş aminti că tu sforăiai atât dă tare dă să cutremurau cactuşii, până să termin eu de gătit micul dejun de dimineaţă.

— Io nu sforăi! Dă cine mai poate să doarmă p-aici dă vuietu' pă care-l scoţi tu? Că tu dacă nu sforăi, ori pufneşti, ori vorbeşti.

— Rămas bun. Dând din cap înveselită, March porni mai departe. Bătrânii începură o nouă rundă, şi oricât de amuzanţi erau, March era dornică să mai facă nişte explorări până când trebuia să-l hrănească din nou pe Jamie.

— Cuminte fată, comentă Hank uitându-se după, ea cum se îndepărta.

— Abia a scos fo' două vorbe, fii de acord Woods.

— Şi ce politicoasă.

— Şi gingaşă ca o mânză! Asta-i o bucăţică mai bună decât cealaltă.

— Femeia treabă să fie politicoasă şi cuminte. Am văzut odată o muiere…

La ţarc, March se opri să vorbească, încetişor celor doi cai care o întâmpinară nechezând. Coteţul găinilor era gol, dar în bună stare, un catâr bătrân îşi freca sârguincios crupa de stâlpul gardului. Scrutând interiorul întunecat şi rece al unui şir de şuri şi hambare, se hotărî să le lase pentru altă dată. Era obosită şi Jamie îşi va cere curând cina.

Porni îndărăt spre casă, impresionată de liniştea rareori întreruptă de tropăitul cailor sau de ciripitul păsărilor. Întotdeauna March visase la o casă fără veşnicele ciondăneli la care asistase de când era copil. I se părea că nimic altceva decât cearta nu-l făcea pe taică-său mai fericit. Mereu bombănea de ceva, fie de mâncare, fie de larma copiilor.

Veşnic ceva nu era în regulă, mereu găsea altceva ca

să se certe. Copil fiind, March învăţase cum să se ferească de loviturile lui, şi când mai crescuse, cum să-l apere pe vreunul mai mic de mâna lui. Taică-său mereu părea să aibă vreun plan de îmbogăţire rapidă, care-l făcea să se eschiveze de la orice muncă. N-avea nimic împotrivă că oricare din familie trebuie să muncească, atâta timp cât nu era el implicat.

March se întrebase întotdeauna cum se putuse mama ei, atât de drăguţă şi de bine educată, să se mărite cu un asemenea fanfaron nesimţit. March o întrebase odată, dar maică-sa se supărase atât de tare încât ea schimbase imediat vorba. Numai în timpul durerilor naşterii, fetiţei născute moarte a lui March, Virginia Evans îi spusese povestea ei, poate la gândul că March va continua să lupte şi să nu se lase pradă durerii şi morţii care stă la pândă.

Cu mai bine de douăzeci de ani în urmă, la începutul războiului dintre state, Virginia şi cei din familia ei, susţinători devotaţi ai Confederaţiei, ascunseseră în casa lor un soldat rebel. Rănile lui nu-i ameninţau viaţa, dar au avut nevoie de mult timp până să se vindece.

Virginia, singurul copil al unui magnat din domeniul navelor a fost fascinată de înfăţişarea eroicului soldat care de-a lungul zăcerii sale i-a povestit lucruri minunate despre casa lui din Georgia, despre plantaţia de bumbac a familiei lui şi despre viaţa ce-l aştepta după terminarea războiului. Era încântător şi galant, captivând-o cu mare uşurinţă pe Virginia, care nu avea decât şaisprezece ani.

Poate că, în vremuri mai bune, tatăl Virginiei l-ar fi analizat mai amănunţit pe soldat. Poate că dacă nu ar fi fost preocupat de soarta afacerilor sale, ar fi convins-o pe Virginia să aibă răbdare. Dar fusese şi el amăgit de pălăvrăgeala viteazului şi i-a dat-o lui George Evans pe singura sa fiică iubită.

Când George s-a întors la unitatea lui, Virginia era deja însărcinată cu primul ei copil. George a revenit încă de două ori în următorii doi ani, şi de fiecare dată a lăsat-o cu câte încă un copil. Când, în fine, s-a terminat războiul, cu victoria nordului, George era dornic să intre în afacerea

cu vapoare moştenită de la socru-său.

Dar în loc să găsească bogăţia şi prestigiul la care râvnea, George descoperi că soţia şi cei trei copii ai lui trăiau într-un fost cartier al sclavilor. Ambii părinţi ai soţiei sale muriseră şi afacerea cu vapoare dăduse faliment. Carcasa fostei lor case arse arăta ca un schelet care-l ironiza pe George, asigurându-l că nu va ajunge niciodată altceva decât ceea ce a fost dintotdeauna, numai că acum mai era împovărat şi de o soţie cu trei copii.

Spre cinstea lui, nu şi-a abandonat familia, dar acesta a fost ultimul şi singurul lui gest nobil. Vânzând pământul moştenit ca zestre primului vântură lume care s-a arătat interesat, George şi-a mutat familia în vest. Plantaţia din Georgia era o pură născocire ca şi toate, celelalte pretenţii de bogăţie.

March se rezemă de zăplazul porţii şi se uită cu privirile pierdute în zare. Nu-şi amintea să-l fi iubit vreodată pe taică-său. Copită fiind, se simţea vinovată că nu izbutea să-i fie pe plac şi se temea de el. Un copil trebuie să alerge la tatăl lui ca la un protector, March însă fugea de el, ascunzându-se adesea întreaga noapte de îngrozitoarea lui mânie.

Îşi amintea de toate lucrurile pe care le făcuse el, lucruri despre care până şi un copil îşi dă seama că sunt ilegale şi imorale. Nu zăboveau niciodată nicăieri prea mult timp, ca să nu-l prindă forţele legii, şi nu rareori îşi luau tălpăşiţa în toiul nopţii. George Evans trăise cu iluzii şi cu spaimă că ar putea fi arestat. Dacă s-ar întâmpla aşa ceva şi va trebui să se întâmple într-o zi, ce se vor face mama şi toţi cei mici?

March simţi un fior pe şira spinării şi un rânjet nemaiîncercat îi schimonosi faţa când îşi aminti de noaptea în care spaimele ei se transformaseră în ură faţă de taică-său. Nu-l va ierta niciodată şi nu va uita noaptea aceea niciodată.

Jamie scânci încetişor, smulgând-o pe March din visele ei. Rânjetul de pe faţă se îndulci când îşi coborî privirile către mogâldeaţa pe care o purta la piept. De data

aceasta tatăl făcuse ceva pentru ea, în loc de a-i face un rău. O trimisese să trăiască într-un castel, să aibă grijă de un copil care avea nevoie de ea tot aşa cum avea şi ea nevoie de el.

Jamie se trezise şi strângea din ochi din pricina luminii. Se zvârcoli să-i caute sânul cu guriţa lacomă după hrană.

— Iar ţi-e foame? întrebă March. Gâgâlicea îi răspunse cu un scâncet. Întorcându-se, ea merse în casă şi sui treptele până în camera ei. În timp ce-i schimba scutecele cu altele uscate, el plângea de mama focului.

Aşezându-se în balansoar şi descheindu-şi rochia, March zâmbi când ţipetele lui încetară de-ndată ce prinse sfârcul cu gura. Ea-i dădu jos cu grijă gluga şi-i mângâie capul micuţ.

— Să-mi aduci aminte să-i mulţumesc tatii dacă l-oi mai vedea vreodată. Aş vrea să ştie cât de fericită m-a făcut trimiţându-mă aici, îi şopti ea bebeluşului. Apoi voi putea să-l alung şi să stau să-l văd cum moare sângerând.

6

S-a ridicat mai întâi o problemă, apoi alta pentru a-l face pe Jim să se-ntoarcă acasă înainte de a se întuneca. Neliniştea lui crescu imediat ce ieşi din grajd, după ce scoase şaua de pe cal şi văzuse casa cufundată-n întuneric, nici camera copilului nu era luminată.

— Ei drăcie, mârâi el. Vrusese să stea de vorbă cu noua menajeră. Avea în grija ei copilul de două zile, şi el nu ştia nimic despre ea. Angajarea ei fusese luată în pripă, dictată de disperare. Putea scotoci prin toate colţurile şi cotloanele casei după lucruri de preţ şi să le fure. Ei să fie, se gândi el, scufundată-n întuneric cum e casă, ar fi putut pleca de mult, lăsând copilul să se descurce singur.

Gândul că băieţelul lui ar putea fi singur de ore-ntregi, îl făcu pe Jim să grăbească pasul, intrând în casă pe uşa din faţă. Sui treptele două câte două deodată, pintenii zăngănindu-i pe lemnul podelei.

Uşa la camera copilului era întredeschisă şi el o împinse cu violenţă, făcând-o să se izbească zgomotos de

zid. Scâncetul venind dinspre pătuţul celui mic îl făcu pe Jim să scoată un suspin de uşurare, înaintând mai liniştit în cameră, îl bătu uşor pe copil pe spate până când adormi din nou.

Nu era nici urmă de March în cameră, dar faptul că micuţul dormea liniştit era o dovadă că nu plecase în timpul zilei, şi probabil că era pe acolo pe undeva.

Când, după o scurtă cercetare a camerelor de sus n-o găsi pe March, Jim coborî. Lumina cărbunilor din vatră lumina bucătăria suficient ca s-o poată vedea stând la masă, cu capul odihnindu-se pe braţele încrucişate.

March îl auzi în spatele ei şi fu cuprinsă de spaimă întorcând încet capul. Îşi umezi precipitat buzele, şi strângându-şi bruma de curaj ce-i mai rămăsese, spuse:

— Ştiu că o să mă dai afară. Dacă aşa doreşti, o să aştept până se scoală Jamie de dimineaţă şi după aceea plec.

— Jamie? Să pleci? Jim se opri la marginea mesei şi se uită către ea.

— Jamie, fiul dumitale. March nu se simţise niciodată atât de vinovată că atunci când ochii i se opriră pe cutia goală, acuzatoare din faţa ei.

— Cine l-a botezat aşa?

— Dumneata… eu… noi… Ridicând din umeri, îşi împinse părul de pe faţă. Scăpat din cocul obişnuit de pe ceafă, se revărsa-n cascade de aur viu pe umeri şi pe spate. Ieri, când am întrebat cum îl cheamă şi mi-ai spus că nu are niciun nume.

Fascinat de lumina focului jucându-se în părul ei, Jim se străduia să fie atent la ce zicea menajera.

— Pentru ce vrei să pleci?

— Eu nu vreau să plec! Nu înţelegi. Când o să-ţi spun ce-am făcut o să-mi zici să-mi fac bagajele şi să plec.

Cu ochii micşoraţi, Jim o cântări din nou.

— Ce ai făcut? Cea mai mare parte a banilor mei sunt în bancă în oraş, dar am întotdeauna o rezervă pentru vreo urgenţă. Ai găsit bijuteriile Melaniei? Îţi propun să-ţi recunoşti crima şi să-mi înapoiezi totul. Asta ne-ar scoate

pe amândoi din încurcătură, până ar veni şeriful.

— Să fur? Să fur! Eu n-am furat niciodată nici de la dumneata nici de la nimeni altcineva. Pot fi eu o nulitate care n-are nimic, dar nu iau lucruri care nu-mi aparţin. În timp ce privirea i se îndrepta spre cutia goală, îngăimă: Bine, vreau să zic… că nu iau lucruri de valoare… adică nu ţi-aş lua banii…

Jim îşi încrucişa braţele pe piept. Fixând-o cu ochii lui albaştri îngheţaţi.

— Să nu-ţi închipui că pentru că eşti femeie o să te las să ieşi de aici din casă cu banii mei. O să te dezbrac până la piele şi-o să te caut milimetru cu milimetru până-i voi găsi.

— Da' nu ţi-am furat banii! March sări în picioare şi începu să se plimbe de colo-colo. Aş vrea s-o fi făcut, pentru că atunci i-aş fi putut pune pe masă şi aş fi terminat.

Părul ei unduia ca o fiinţă vie, cârcei delicaţi fluturând cu fiecare pas pe care-l făcea. Jim observă că rochia pe care o purta era aceeaşi care-i atrăsese atenţia ieri. Era atât de scurtă, şi de strâmtă. şi de ispititoare.

— Ce ai luat, fetiţo? tună el cu voce de oţel.

— Păi… asta e. vezi…

— Dă-i drumu' odată!

— Piersicile!

— Piersici! Pregătit pentru orice altceva, Jim fu năucit de mărturisire.

Umerii ei erau apăsaţi de vină. March dădu încet din cap.

— L-am hrănit pe Jamie şi l-am pus în pat. M-am dus şi eu să mă culc, numai că n-am putut să dorm. De câte ori închideam ochii, nu vedeam decât cutia aia de piersici. O găsisem când cercetasem bucătăria. Ridică în sus capul şi-l privi stăruitor. Nu mi-am băgat nasul prin restul casei, numai în bucătărie, pentru că nu puteam să gătesc fără să ştiu unde sunt lucrurile şi a trebuit să deschid dulapurile şi sertarele ca să văd unde se află fiece lucru şi…

Jim aproape zâmbea liniştit imediat în privinţa ei.

Cinstea ei era tot atât de luminoasă ca şi părul auriu vălurindu-i pe umeri. Nu prea înţelegea cum putea ea să fie atât de cinstită având drept exemplu un tată ca al ei, dar nu se-ndoia că ea – şi avea propria măsură în ceea ce priveşte morala.

— Piersicile? o încurajă el să-şi continue mărturisirea.

March închise ochii, dar imaginea a ceea ce făcuse îi era atât de clară-n minte încât se hotărî să se uite mai bine către el decât să tot vadă piersicile.

— Am coborât în bucătărie, şi ele stăteau pe raft unde le găsisem mai devreme. Mai întâi m-am aşezat la masă, luându-le şi uitându-mă la poză. Nici nu-mi amintesc când m-am sculat să iau cuţitul de tăiat cutii. Ţinându-l în mână, m-am trezit deodată că-l înfig în capac. Când am deschis-o, miroseau atât de faimos! Şi m-am gândit că dacă tot am făcut-o, n-o să fie foc dacă o să gust puţin suc. doar o sorbitură de suc.

Un zâmbet se înfipse adânc în ochii lui, Jim luă cutia goală şi o-ntoarse cu fundu-n sus.

— Doar o sorbitură?

— Le-am mâncat. March îşi lăsă privirile în jos către mâini. Am mâncat bucăţică după bucăţică. După ce am început, n-am mai putut să mă opresc. Şi după aceea am băut şi ultimul strop de suc.

Îndreptându-şi umerii, ea ridică privirea spre el.

— Ştiu că ce am făcut este de neiertat, piersicile sunt atât de scumpe. Dar dacă îmi laşi puţin timp, o să câştig cumva banii şi o să ţi-i înapoiez. O să-mi iau o slujbă la oraş să fac curăţenie sau altceva. Clătinând din cap el puse cutia pe masă. Dacă fetiţa asta s-ar duce la oraş după vreo slujbă, n-ar putea face decât un singur lucru, să-şi vândă graţiile. Nu-şi închipuia că ar fi putut s-o trimită la aşa ceva.

— E doar o cutie de piersici.

— Te rog, m-aş simţi mai bine dacă ai striga la mine… sau m-ai lovi.

— Să te lovesc? Nu poate vorbi serios, se gândi el,

dar uitându-se la faţa ei fii convins că era cât se poate de serioasă. Era atât de plăpândă că dacă i-ar fi dat un pumn ar fi ucis-o. March, eu n-o să te lovesc niciodată pe tine şi nici altă femeie.

Amintindu-şi de muşchii care-i jucau atunci când îşi încorda spatele şi umerii, March scoase un oftat de uşurare. Lovitura pumnului tatălui ei fusese ameţitoare, şi-i lăsaseră urme care dăinuiseră timp de săptămâni. Şi forţa tatălui ei era slabă faţă de aceea a acestui bărbat.

— Îţi mulţumesc pentru asta. Dacă n-ai nimic împotrivă, aş rămâne peste noapte. După ce-l voi hrăni dimineaţă pe Jamie, o să plec. Dacă ai încredere-n mine, deşi îmi dau seama că n-ai niciun motiv să ai, dar dacă vei avea, îţi voi trimite banii pentru piersici imediat ce voi putea.

— March, dar nu-i decât o cutie cu piersici. Doar nu mă aşteptam să lucrezi la mine fără să mănânci.

— Dar piersici!

— Ţi-au plăcut? întrebă el cu căldură.

— Vai, au fost minunate! Mă simţeam atât de vinovată de câte ori luăm o înghiţitură, dar ele au fost minunate!

Jim nu o putea întreba, dar se gândea cum trebuie să fi fost copilăria ei, ce privaţiuni trebuie că suferise ca o cutie de piersici săi se pară o comoară fără preţ.

— Dacă este în casă, şi e bun de mâncat, poţi mânca orice. Iar când se termină ceva, faci o listă, şi când se duce un om la oraş, va înlocui lucrul consumat.

March căscă ochii plini de mirare.

— Nu eşti furios?

Jim clătină încet din cap. Căutând chibriturile, aprinse lampa şi o puse pe masă.

— Nu, puiule, nu sunt furios. Mai avem vreo cutie?

La încuviinţarea ei din cap, Jim îi spuse să o aducă.

— Cred că mi s-a făcut şi mie poftă de o piersică.

March scotoci prin dulap, în căutarea celeilalte cutii pe care-şi amintea că o văzuse dimineaţă. Când o găsi, o luă şi io aduse. Lingându-şi buzele, îşi blestemă în gând

soarta că nu se mai putea bucura şi ea de dulceaţa persistentă a sucului. Ochii îi rămăseseră lipiţi de cutie în timp ce el o deschise şi scoase o bucată de fruct. Plescăind în timp ce o băgase-n gură, se linse pe degete de suc.

— Ai dreptate, e minunată. Ochii lui scânteiau în timp ce-i întinse cutia. Poftim, ia una.

— Vai, nu… nu. Nu se poate. March îşi puse mâinile la spate ca să poată rezista tentaţiei.

Ochii ei deschişi mari erau plini de o dorinţă cum nu mai văzuse niciodată pe o faţă omenească.

— Ba sigur că poţi, spuse el, mai luând o bucată de fruct şi sugând-o în gură. Mai bine te-ai grăbi dacă nu vrei să le mănânc eu pe toate.

Jim îi ţinea cutia sub nas, parfumul ameţitor răscolind-o. March îşi ridică ochii spre el, Jim chicoti de expresia întipărită pe faţa ei.

— Hai, dragă, o încuraja el cu căldură. Încet, dându-i suficient timp ca să se răzgândească, ea băgă mâna în cutie şi scoase o bucată de fruct. Ridicând-o în dreptul gurii, ciuguli o bucăţică, savurându-i parfumul care i se răspândi pe limbă.

Rezemându-se cu şoldul de masă, Jim o privea cum mânca piersica, încântat de senzaţia de plăcere de pe faţa ei. March n-o înghiţi lacom cum făcuse el, ciuguli doar câte o bucăţică din când în când închizând ochii. Nu-şi închipuise niciodată că cineva poate transforma mâncarea într-un act senzual.

Ea făcea acest lucru. Ţinea piersica înaintea gurii şi o atingea doar rar cu vârful limbii ei roşii. Apoi deschidea buzele şi dinţii albi se înfigeau în carnea suculentă, muşcând o bucată. Muşchii gâtului îi jucau în timp ce înghiţea, şi buzelei-i luceau de suc. Jim se trezi tânjind de dorinţa să lingă dulceaţa de pe buzele ei, să culeagă parfumul fructului de pe gura ei.

Stăpânindu-şi o dorinţă de nedescris, îi întinse cutia şi-i oferi ultima piersică.

— Eşti sigur? întrebă ea în timp ce-şi înfunda mâna în cutie că să apuce fructul. După ce termină, îşi linse delicat

fiecare deget, gestul ei inconştient erotic îl făcu pe Jim să fie străbătut de o nestăpânita dorinţă.

Pentru numele lui Dumnezeu, ea-i aici să aibă grijă de copilul tău, îi amintea conştiinţa lui ciuruită de vinovăţie, când îi înmâna cutia şi o privi cum bea sucul. E doar un copil. Ar trebui să fii împuşcat numai pentru că gândeşti ceea ce gândeşti. Dar Dumnezeule, în câţiva ani va deveni o frumuseţe. Fir-ar să fie, ea era deja o frumuseţe, stând aşa în rochiţa ei prea mică şi cu părul atârnându-i pe spate.

— A fost… a fost…

— Minunată? întrebă el cu voce răguşită. March încuviinţă din cap, izbucnind într-un râs care lumină camera.

— Chiar mai bună decât prima cutie.

— Pentru ce?

— Pentru că nu m-am simţit vinovată.

— Cum ai mâncat cealaltă cutie de piersici, fără să te bucuri?

— Vai de mine, m-am bucurat, dar mă simţeam vinovată pentru că ştiam că n-ar fi trebuit s-o mănânc. Dar trebuie să recunosc că n-am rezistat tentaţiei.

Tentaţie, gândi Jim. Fetiţo, tu nu ştii ce-i aceea tentaţie. cum ştiu eu. Tentaţie este atunci când eşti singur în întuneric cu o femeie-copil ştiind că dacă ai hotărî să fie a ta, ea n-ar avea puterea să ţi se împotrivească. Tentaţia este să-i priveşti zâmbetul atât de dulce, şi să ştii că gustul ei ar fi mai dulce decât orice fruct. Tentaţia este s-o doreşti cum doreşte un bărbat o femeie şi să-ţi dai seama că este mult prea mică.

— Trebuie să stăm de vorbă.

— Despre piersici? întrebă ea ezitant. Poate că nu-l înţelesese bine, poate că lui nu-i făcuse plăcere că le mâncase.

— Nu, nu despre piersici. Trecându-şi degetele prin părul negru, Jim se uita la ea cum stătea în faţa lui ca un copil gata să primească orice pedeapsă i-ar fi administrat el. March, poţi să mănânci orice de aici din casă. Nu

trebuie să-ţi ceri voie pentru asta, şi nu trebuie să te simţi vinovată. Dacă vrei ceva mai deosebit şi se găseşte la magazin, nu trebuie decât să-l scrii pe listă şi o să-l căutăm. Înţelegi?

— Da domnule, răspunse ea sfioasă.

— Bun, acum că am stabilit asta, să mergem la mine în birou şi să încercăm să ne cunoaştem mai bine. Se întoarse şi o luă înainte pe hol, sigur că ea îl va urma.

Ea luă lampa şi se târî încet în urma lui. Ezitând, ca să nu-l deranjeze chiar şi după invitaţia lui, se opri în uşa biroului lui plin de cărţi. O lampă strălucea luminos pe marginea biroului, şi ea-l urmări cum scapără un băţ de chibrit şi aprinse grămada de surcele care aşteptau în cămin.

Când se aprinseră bine, el se ridică şi se întinse, încercând să-şi dezmorţească spatele obosit. Pintenii zăngăniră când îi desfăcu, aruncându-i neglijent pe birou. Cu un căscat, se cuibări în masivul scaun din spatele biroului.

— Vino-ncoace fetiţo. Nu sta aici ca şi cum te-ai teme că te muşcă cineva.

Lăsând lampa pe masă, March se aşeză, pe marginea unui scaun cu spătarul îmbrăcat în piele, cu mâinile-n poală.

— Ai vreo problemă cu copilul? întrebă Jim.

— Nu, e un copil atât de bun, nu plânge decât atunci când îi e foame sau când trebuie să fie schimbat.

— Bine. Îmi închipui că ai ceva experienţă cu copiii, judecând după mulţimea de copiii pe care am văzut-o la voi, ar fi o indicaţie.

— Am puţină, răspunse March ca un ecou, aşteptând următoarea întrebare.

Jim şovăi s-o întrebe de sănătate, considerând că ciclul unei femei era o problemă personală, dar voia să ştie dacă era capabilă din punct de vedere fizic să aibă grijă de copil.

— Ţi-ai… hmm

Roşind la amintirea rochiei pătate de sânge, March

dădu din cap.

— Mi-e mai bine. Doar că obosesc uşor, dar nu va dura decât o săptămână. După asta, voi fi aproape bine, săptămâna viitoare.

O săptămână! Sfinte Dumnezeule, se gândi el, cât timp durează ciclul ei în fiece lună? Singura femeie lângă care fusese în timpul ciclului fusese Melanie, dar la ea dura întotdeauna mai puţin de o săptămână. Nu-şi imaginase niciodată că putea diferi de la femeie la femeie şi că la unele durata era mai lungă.

— Păi, ia-o încetişor, nu-i nevoie să te oboseşti. Jim văzu cum i se înroşiră obrajii şi simţi cum se îmbujorează şi el.

— Am călărit dincolo de barăci astăzi după-amiază, spuse el liniştit, căutând să schimbe subiectul şi întrebându-se cum va primi ea vestea că-i plecase familia.

— Au împachetat şi au plecat, adăugă March înainte de a continua el.

Jim încuviinţă cu un semn din cap. Suspinând, ea-şi mototoli rochiţa.

— Tata auzise despre aurul care a fost descoperit la Brodie. Vorbea de luni de zile să meargă acolo.

— N-o să câştige nimic decât încurcături. Brodie a încetat să mai fie activă de vreo doi ani. Marea descoperire a filonului a fost în 78, şi de atunci n-au mai rămas decât vreo două săli cu flanşete şi nişte cronometre vechi prea obosite ca să mai funcţionezi.

— N-are importanţă, mineritul aurului este un lucru greu, şi tata nu se lipeşte de nimic care presupune muncă. El se va învârti o vreme pe acolo, şi după aceea se mută iar. March privi către lampă, la flacăra pâlpâitoare. Aş vrea măcar să-şi dea seama cât de greu le este mamei şi celor mici, să tot împacheteze mereu şi să se mute când i se năzare lui.

— Credeam că ţi-e dor de ei.

— Nu de tata. Dându-şi seama că nu trebuia să-l înjosească pe tatăl ei, March privi la stăpânul ei. Tata este… este o fire iritabilă în zilele lui bune iar în restul

timpului nu face altceva decât să se vaite. Nu pot să zic că-mi lipsesc nici Jan şi Feb, ei îi seamănă prea mult tatii, chiar dacă nu mi-au dovedit-o niciodată. Nu i-am văzut făcând ceva ilegal, dar am impresia că atunci când sunt departe de casă nu-şi mai aduc aminte de sfaturile mamei care a încercat să-i înveţe de bine. Dar mi-e dor de mama şi de cei mici.

— Apreciez onestitatea ta şi sper să continui aşa, spuse Jim sobru, văzând stânjeneala ei.

— Mama spunea întotdeauna că e mai bine să spui adevărul. Când minţi, trebuie să-ţi aminteşti ce i-ai spus fiecăruia, şi poţi da de încurcături.

— Mama ta pare o femeie remarcabilă.

— Chiar şi este. Glasul ei scăzu şi se umplu de tristeţe. Indiferent ce-i făcea tata, ea nu uita niciodată că fusese crescută ca o doamnă. Indiferent unde locuiam, ea ne impunea unele reguli de comportare. Într-o iarnă am locuit într-o văgăună din Colorado, şi de fiecare dată când veneam de afară ne spunea să ne ştergem pe picioare ca să nu lăsăm urme de zăpadă.

Deşi March îşi amintea cu drag, Jim se înfiora la gândul de a trăi pe timp de iarnă într-o peşteră. March era o bună vorbitoare, vorbea mult mai bine decât mulţi alţii care nu suferiseră cât suferise ea. Jim ştia că-i datora acest lucru mamei ei.

— Crezi că o să fii mulţumită să lucrezi aici pentru mine, sau vrei mai bine să-ţi cauţi de lucru-n oraş?

— Vai, nu. Îmi place aici. Casa asta-i ca un castel şi Jamie e un înger.

Amintindu-şi de noaptea în care s-a plimbat cu el plângând prin casă, Jim îşi dădu seama că definiţia ei de înger diferea mult de părerea lui.

— Îndatoririle tale vor fi în legătură cu casa. Vreau ca să-mi găteşti când sunt aici. Când sunt la strânsul vitelor, mănânc la căruţă. Sunt multe nopţi în care nu mă întorc acasă, dar Hank şi Woods sunt întotdeauna prin preajmă dacă ai vreo problemă când sunt eu plecat. Tot ei prepară mâncarea pentru văcari. Tu trebuie să ţii casa curată, să

speli şi să calci, şi vei mai fi ajutată de vreun servitor argat cu ziua din când în când. Dar de ceea ce trebuie să ai tu cea mai mare grijă este copilul. În schimb vei primi casă şi masă şi zece dolari pe lună, plătiţi la sfârşitul fiecărei luni.

— Zece dolari? Ochii lui March se căscară neîncrezători. Nu avusese niciodată în viaţa ei mai mult de câţiva penny şi pe aceia trebuia să-i ascundă bine de tatăl ei.

— Poţi să-i cheltuieşti sau să-i economiseşti, treaba ta, pe mine nu mă interesează. Nu-ţi pot oferi o zi liberă, cum au văcarii, dar am să te duc o dată pe lună la oraş şi am să te las să-ţi cheltuieşti banii dacă vrei.

March fusese mai înainte, numai de câteva ori la oraş, dar îşi amintea cum fusese primită.

— Nu-i nevoie. O să fiu mulţumită să stau aici.

— Ba nu, insist, aşa-i cinstit. Jim se lăsă pe spate, punându-şi picioarele pe colţul biroului, şi mâinile încrucişate pe abdomen. Eu îmi petrec multe seri aici în birou citind sau lucrând. Dacă vrei să stai lângă mine eşti bine venită. Pe lângă timpul petrecut cu copilul, vei simţi probabil nevoia să stai şi tu de vorbă cu un adult. Ţesând ceva sau alegând o carte care-ţi place. Sunt destule de citit aici.

Dacă ar putea, se gândi March în timp ce privea cu jind la numeroasele volume.

— Mulţumesc, murmură ea, ca şi cum i-ar fi făcut un dar.

— Rochia asta şi cealaltă sunt singurele tale haine? întrebă el deschis.

March încuviinţă cu o mişcare din cap. Nu mai era nevoie să spună că amândouă-i erau mici şi şleampăte. Mai avusese o rochie, tot aşa, dar i-o lăsase surorii ei May, care avea mai mare nevoie decât ea.

— Într-o cameră, sus, sunt tot felul de materiale. Suficient cât să-ţi poţi face câte o rochie pentru fiecare zi din lună. Poţi să te foloseşti de tot ce ai nevoie pentru rochii, schimburi de noapte şi orice altceva.

— Pot să fac asta?

— De ce nu?

— Păi… păi, pentru că nu-i drept, de aia.

— Materialele au fost cumpărate de fosta mea soţie şi cred că le luase ca să-şi facă rochii sau aşa ceva. Nu văd pentru ce să stea ele acolo şi să putrezească din moment ce-ţi pot fi de folos ţie. Ştii să coşi?

— Sigur că da, dar…

— March, oftă şi dădu încet din cap. Acum oamenii sunt duşi să strângă vitele, dar în câteva zile o să se-ntoarcă. Ştiu că tu eşti încă mică, dar cât sunt de atrăgătoare picioarele tale, nu cred că ar trebui expuse în public. Şi rochiile tale sunt nişte zdrenţe, în timp ce eu am o cameră plină cu lucruri. Nu văd niciun motiv pentru care nu le-ai putea folosi tu, nu-i aşa?

— Nu, dar.

— Şi acum despre băiat, continuă el neluând în seamă obiecţiile ei.

— Îl cheamă Jamie, spuse ea cu fermitate.

— A, da, numele. Jim îşi lăsă capul pe spate şi se uită la umbrele care dansau pe tavan. Nu sunt sigur că o să-l cheme aşa. Mama lui voia să-i spună Bartolomeu. El se opri, amuzându-se de strâmbătura ei din nas. Văd că ai aceeaşi părere că şi mine despre numele ăsta.

— Ăsta nu-i un nume pentru un copilaş.

— E-adevărat, dar nu va rămâne multă vreme mic.

— Dar ăsta nu-i un nume nici pentru un bărbat.

— Sunt de acord, chicoti el la expresia neînduplecată de pe faţa ei. Totuşi, nu sunt sigur că vreau ca pe fiul meu să-l cheme Jamie. Mi se pare cam. pedant.

— Jamie acum, Jimmy când se va duce la şcoală, şi Jim când va fi mare.

— Te-ai gândit la toate, nu-i aşa?

— Are nevoie de-un nume, răspunse ea ridicând din umeri. Dumneata nu pari prea interesat să-i dai unul. Mie mi se pare că primul băiat al unui om trebuie să-i poarte numele.

— El va fi singurul meu fiu, spuse cu fermitate Jim. Nu intenţionez să mă recăsătoresc. Locurile astea nu sunt

pentru o femeie.

March se gândi la soţia lui şi bănui că amărăciunea din glasul lui se datora faptului că o pierduse. Cât o fi iubit-o! Şi cât de greu i-o fi venit să o vadă murind, luptându-se să-i dea naştere copilului. Multe femei mor la naştere, soarta soţiei lui poate că ar fi fost aceeaşi şi dacă ar fi locuit într-un oraş mare, dar era clar că el îşi alesese vestul pentru săvârşirea păcatului.

— Cu atât mai mult ar trebui să-l botez cu numele dumitale, spuse ea încet.

— Cred că-mi place mai mult numele de John. Aşa o să-i zicem.

— John este un nume frumos, dar Jamie este mai bun.

— March, este copilul meu. Jim îşi lăsă picioarele în jos de pe birou şi-ntinse mâinile pe suprafaţa lustruită.

— În faţa unui atare argument nu mai am ce discuta. Se ridică în picioare, dându-şi părul la o parte de pe faţă. Fusese o zi lungă plină de noi impresii şi emoţii. Epuizarea apăsa greu pe umerii ei slabi şi abia aştepta să se întindă în patul ei moale şi să doarmă, dar mai era până atunci. În curând se va trezi Jamie şi va trebui să fie hrănit.

— Nu ştiu de ce, dar deşi am impresia că acum eşti de acord cu mine, n-ai nicio intenţie să-i spui John?

— Habar n-am de ce crezi asta, răspunse ea cu o mină de nedumerire pe faţă, încât Jim trebui să se abţină să n-o mângâie. Dagă vrei să-i zici John, atunci aşa-i vom zice.

— Următoarele zile voi lua micul dejun la baracă aşa că vei putea să dormi mai târziu, dar săptămâna viitoare vreau să fie pregătit totul pe masă de la cinci dimineaţa.

— O să fie, îşi înăbuşi March un căscat îndreptându-se spre uşă. Vii la cină mâine seară?

— Nu, nu te aştepta să mă vezi prea mult până nu termin cu strângerea vitelor. O să-ţi petreci timpul cosând şi aranjând prin casă.

Ea încuviinţă din cap şi se îndreptă spre uşă. Noapte bună John… ăăă, Jim.

— Noapte bună, puştiule, răspunse el cu un chicotit.

Vise plăcute.

7

Arşiţa soarelui de dimineaţă o făcu pe March să regrete că nu-şi luase pălăria. Ştergându-şi cu spatele palmei picăturile de transpiraţie de pe frunte, încercă să se asigure că Jamie era protejat de razele arzătoare în legătura care-l ţinea strâns la pieptul ei. Avusese intenţia să suie un deal care se-nălţa nu departe de casă, dar acum se-ntreba dacă n-ar fi fost mai înţelept să amâne excursia pe altă dată.

Suflând uşor, March reuşi în cele din urmă să suie cele câteva trepte în pantă. Privind în jos către casă, observă că nu era distanţă mare, dar se simţea ca şi cum ar fi suit mile întregi. Nu-i venea să creadă cât de uşor obosea şi se întreba cât va mai dura până să-şi recapete forţele.

Privind copilul lipit de ea, March îşi dădu seama cu tristeţe că nu se mai gândise la copilul ei propriu de câteva zile. Nu-şi ţinuse niciodată fetiţa în braţe, de fapt abia îi aruncase o privire înainte de a-şi da duhul. Amintirile despre propriul ei copil nu mai erau acum decât amintirea durerilor naşterii şi o permanentă durere adâncă.

Cu fiecare dată când îl alăpta la sânul ei pe Jamie, legătura dintre femeie şi copil devenea tot mai puternică. Amintirile despre el se înmulţeau pe zi ce trecea, în timp ce fata ei se pierdea în umbra nedefinită a unor vremuri de mult uitate.

Trăgându-l uşor de obraz pe Jamie, March îşi dădu seama că privaţiunile trecutului dispăruseră cu încetul. După ce trăise peste o săptămână la Falling Creek, începuse să se simtă acasă. Descoperise că lăzile din lemn de prin camere erau cu mobilă. Jim îi promisese că imediat ceva termina cu strângerea vitelor, îşi va face timp s-o ajute să despacheteze. Murind de curiozitate să ştie ce minuni se ascundeau în cutii, ar fi încercat să le despacheteze singură. Doar teama să nu spargă ceva o făcuse să aibă răbdare. Dar, va i, era atât de tentant!

Această tentaţie o făcuse să iasă afară din casă

împingând – o să cerceteze împrejurimile. Luându-şi ochii dinspre casă, March îşi aruncă privirile pe cactuşii de pe deal. În depărtare, se ridicau maiestuoşi munţii coloraţi purpuriu, în timp ce munţii din apropiere te îmbiau cu răcoarea pantelor lor învăluite în copaci.

Privirea uimită a lui March se opri asupra unei case de la poalele dealului, înţelese imediat că era nelocuită, după aspectul ei general de părăsire şi neglijare.

Această casă cu acoperişul teşit şi cu pereţii aproape de culoarea nisipului, părea că face parte din peisaj, nu cum era castelul lui Jim, numit acum casă. Urmărind cărarea bătucită a dealului, March nerăbdătoare studie vechea locuinţă.

Acoperişul se extindea în afară formând o prispă largă între cele două laturi ale structurii în formă de L. Ferestrele cu obloanele grele de lemn se deschideau spre ceea ce probabil să fi fost pe vremuri un patio.

Uşa din lemn sculptat ornamental s-a deschis uşor, şi simţindu-se puţin vinovată, March pătrunse în liniştea ispititoare. Se înfiora de încântătoarea răcoare a camerei. După arşiţa soarelui de dimineaţă, schimbarea temperaturii era o încântare. Cei vreo douăzeci şi opt de centimetri grosime ai pereţilor păreau să fi păstrat răcoarea nopţii păstrând-o numai pentru ei.

March se aşteptase să găsească o cameră goală, aşa că fu surprinsă când descoperi că încăperea era complet mobilată. Dacă n-ar fi fost stratul gros de praf zăcând nestânjenit pe masă şi pânzele de păienjeni cu urzeala lor dantelată de prin colţuri, ar fi putut crede că stăpânul abia a plecat din casă.

Plină de curiozitate, March rătăcea dintr-o cameră în alta. Erau camere stil vagon dând dintr-una într-alta. Camera principală dădea în bucătărie, bucătăria în dormitor de unde lipitura în formă de L dădea în alte două dormitoare. Toate erau complet mobilate, având chiar cuverturi pe paturi şi perdele la ferestre.

Casa părea primitoare, un vechi prieten bucuros de întoarcerea ei. Era atât de deosebită de cealaltă casă ca

ziua de noapte, şi se potrivea mai bine cu gustul lui March, era mai confortabilă decât casa pe care o consideră a fi un castel. Aici se simţi imediat acasă, în timp ce ştia că în cealaltă se va simţi întotdeauna musafir.

— Ce părere ai, Jamie, băiete? întrebă ea copilul care începuse să scâncească din cauza foamei care-l tortura. Nu-i nevoie decât să şterg praful şi o mătură să dau jos pânzele de păianjen şi va fi un loc grozav unde să ne petrecem timpul.

Stătea în pragul uşii deschise şi privea pianul. Un trandafir agăţător se căţăra leneş pe perete, frunzele lui de un verde închis erau nearse încă de soare deşi ajunseseră la sfârşitul verii. Faptul că supravieţuise fără să fie îngrijit era un miracol, dar March era mai înclinată să considere asta o binecuvântare. Trăind mult timp fără să se mai poată bucura de lucrurile frumoase, a fost izbită de farmecul florii singuratice care strălucea roşie ca o pată de sânge pe zidul de cărămidă. Atingându-i uşor petalele, se aplecă şi-i inhala mireasma plăcută.

— Ah, Jamie, asta-i casă, murmură ea încetişor.

Când copilul începu să se agite şi să scâncească, mieunând la pieptul ei, March se întoarse şi se îndreptă, fără tragere de inimă, către casă. Îl bătu uşor pe protuberanţa fundului şi făcu o grimasă la umezeală pe care o simţi cu mâna.

— Când o să venim data viitoare o să iau nişte scutece de rezervă şi o să putem sta mai mult. Copilul scormonea în pieptul ei, căutând zadarnic sursa lui de hrană.

Plictisită să mai suie dealul, March preferă să se plimbe prin împrejurimi deschizându-şi rochia ca să-i dea sân copilului. Făcuse această fără a pierde din ochi casă, aruncând o privire peste deal, pe când începuse să-şi descheie primul buton, descoperi că celelalte clădiri ale ranchului erau mult mai aproape de casa veche decât de cea nouă, care era de fapt ascunsă de panta dealului.

Cei doi bătrâni, Woods şi Hank, stăteau pe locul lor obişnuit, pe veranda barăcii. Se uitară şi dădură din cap

când March trecu pe lângă ei. Din cauza ţipetelor vehemente ale lui Jamie, ce se înteţeau mereu, pretinzând să fie hrănit, nu se mai oprise să stea la discuţii, îi salutase dând doar din cap, în graba de a ajunge acasă.

În timp ce March îl alăpta pe Jamie, se gândea la casa pe care o văzuse. Ştia că-i aparţinea lui Jim, şi se-ntreba pentru ce construise el casa asta. Da, era mare, plină cu tot felul de minuni, dar nu era o casă. Nu te îmbia să-ţi scoţi pantofii şi să te odihneşti.

Punându-l pe Jamie în pătuţ ca să doarmă, March se întinse şi ea în patul ei, respiraţia grea se împrăştie în tăcerea camerei. Mâine, se gândi ea, va lua o cârpă de praf şi o perie şi se va duce la cealaltă casă, şi va curăţa praful şi păienjenii de acolo. Închise ochii gândindu-se la ce va face ca să devină locuibilă; va şterge praful de pe mobile, va scutura draperiile, va spăla aşternuturile, va şterge cărămizile podelei…

Jim făcu totalul cifrelor, apoi dădu din cap cu satisfacţie de rezultatul obţinut. Capetele de vite socotite erau mai mulţumitoare decât se aşteptase, se va descurca uşor cu cota pentru guvernul federal. Cu această încărcătură ferma va putea, în fine, să pornească pe propriul ei făgaş.

În ultimii trei ani fusese necesar să mai ia boi pentru bastion, acum, după stabilirea indienilor în rezervaţie, contractul lui includea nu numai bastioanele, ci şi rezervaţiile. Se zvonea, la întrunirea lunară a Asociaţiei proprietarilor de ranchuri, că vor fi închise unele bastioane, acum după ce ostilităţile dintre albi şi pieile roşii se stinseseră.

După părerea lui Jim, până când nu era capturat Geronimo – şi priponit ca să nu mai poată scăpa – nu era nici vorbă să se termine ostilităţile. Avea un respect plin de invidie faţă de vicleanul vraci apaş Chiricahua. Îl uluia faptul că omul acesta putea să evadeze la infinit deşi era păzit de o întreagă armată. Fusese prins în mai multe rânduri, dar Jim se întreba dacă Geronimo fusese capturat vreodată cu adevărat, dacă nu se lăsase prins de bunăvoie.

Reuşea întotdeauna să scape, uneori fără niciun efort, mergând pur şi simplu pe jos până la rezervaţie, însoţit de mica lui bandă de însoţitori.

Chiar dacă s-ar fi închis bastioanele, Jim nu se temea că nu va găsi cumpărători pentru vitele lui, mai exista o mică piaţă în est. Fermierii locali s-au adunat de curând ca să organizeze un consorţiu nu numai pentru a găsi cereri pentru vitele lor, ci şi pentru realizarea celui mai economic mod de a face comerţ maritim.

Jim avea convingerea fermă că micii proprietari de ranchuri trebuia să se asocieze, dacă voiau să supravieţuiască. Unele ferme dintre cele mai mari din nord fuseseră convinse de curând să se asocieze chiar şi cu câţiva investitori străini care nu puseseră niciodată piciorul într-un ranch şi reuşiseră deja să exercite un control de fier.

Banii nu constituiau o problemă pentru Jim, el moştenise sume frumoase atât de la părinţi cât şi de la bunici, dar ştia că mulţi fermieri supravieţuiau de la o stagiune la alta, adunând doar atât cât să se întreţină în vremurile bune şi zbătându-se din greu în cele rele.

— Cafea?

Jim fu surprins s-o vadă pe March punându-i o ceaşcă fierbinte cu cafea dinainte.

— Mulţumesc. Luă ceaşca oferită şi sorbi cu grijă. Era destul de slabă, dar se observase o considerabilă îmbunătăţire faţă de ceea ce-i dăduse înainte. Abia-şi ascunse un zâmbet când îşi aminti de sorbitura din prima ceaşcă de cafea pe care i-o făcuse ea, cu vreo două dimineţi mai înainte. Nu numai că era atât de slabă încât puteai vedea fundul ceştii prin ea, dar a trăit şi neplăcuta experienţă de a muşca dintr-un bob de cafea. După ce şi-a clătit gura de gustul acid, i-a arătat cum să macine boabele şi să le pună în apă fiartă. Mai luase şi acum o gură de zaţ, dar chiar şi ăsta era îmbunătăţit.

— Stai prin preajmă mai mult timp, şi o să faci o cafea destul de bună, o tachină el.

Clătinând din cap, March strâmbă din nas a

neplăcere.

— Chestia asta nu-i cafea. Sunt sigură că-i putem da multe întrebuinţări, ca de exemplu să înlăturăm mirosul neplăcut al alimentelor într-o clipă amiază de vară, dar nu e ceva pe care ai vrea să-l pui în gură.

Jim zâmbi de cugetarea ei rapidă. Descoperise că de obicei găsea un răspuns plin de umor când o tachina şi considera plăcută această atitudine în locul văicărelilor cu care se obişnuise, din partea Melaniei.

— E gata totul? Jim se uită la ea cum se duse la raftul de cărţi şi deschise o uşă. Degetele ei mângâiară cu drag coperta legată, pipăind titlurile imprimate, cu vizibilă dorinţă.

— Poţi citi pe oricare doreşti dintre ele, o îndemnă el. Ia una şi vino lângă mine. Eu am de pus ordine în nişte hârtii, dar îmi face plăcere compania ta.

March trase cu grijă o carte de pe raft, ţinând-o cu respect şi întrebându-se ce lucruri minunate povesteau literele dinăuntru.

— Jamie se va trezi curând şi va vrea să mănânce…

— John, o corectă Jim, ştiind că era o bătălie deja pierdută. Numele copilului va fi Jamie, împotriva căruia nu avea nimic deosebit ca să se opună. doar că-i făcea plăcere s-o tachineze pe menajeră.

— Oricine-o fi, continuă March, ascunzându-şi supărarea sub un zâmbet, o să vrea să mănânce, şi eu trebuie să-mi fac o rochie. e atâta material, că mi-e greu să mă decid pe care să-l folosesc.

— March, stai jos, odihneşte-ţi picioarele, puţin. Ai lucrat întruna, casa-i ca un pahar, n-am avut niciodată cămăşile atât de bine călcate şi cafeaua o faci din ce în ce mai bună. Ai şi tu dreptul să te odihneşti puţin.

— Păi. Ea s-a îndepărtat cu cartea către balansoar şi s-a aşezat confortabil în el. Strângând picioarele dedesubt, deschise prima pagină a cărţii.

Jim o privi câteva clipe, prezenţa ei îi făcea plăcere. Era atât de tânără şi inocentă, atât de ademenitoare şi senzuală, cum întorcea paginile. Sprâncenele ei se

încruntară de concentrare, şi el se întrebă ce o tulburase îndemnând-o să facă acest gest.

— Ce citeşti?

Simţindu-se de parcă ar fi comis o escrocherie, March ridică ochii de pe cercurile şi liniile de pe pagină.

— Nu ştiu… M-am gândit că nu pot să stau să mă odihnesc, când ştiu cât am de lucru, improviza ea. Nu putea admite că nu ştie să citească. Se bucură când recunoştea vreo literă pe care o învăţase de la mama ei, cu mult timp înainte, înainte că multele îndatoriri să-i fi ocupat tot timpul necesar pentru lecţii.

Ţipătul lui Jamie străbătu până la ei şi March oftă a uşurare că se putea scuza să plece. Jim scoase ceasul de buzunar, văzu ora, şi pe faţă i se întinse un zâmbet larg.

— E timpul, ricană el punând ceasul la loc şi ridicându-sen picioare. Era o vreme când eu făceam asta, dar acum eşti tu aici, cred că n-am uitat cum se schimbă un scutec.

— Asta-i treaba mea, de aceea sunt plătită. March se ridică grăbită şi puse cartea la loc pe raft.

— Tu-i pregăteşti biberonul, în timp ce eu îl schimb, spuse Jim ieşind din cameră. Nu prea l-am văzut în ultimele câteva zile. Greu de crezut, dar mi-a fost dor de el. Cred că-i va plăcea din ce în ce mai mult de tine.

„Să-i pregătesc biberonul”, se gândea March, intrând în bucătărie şi uitându-se la nenumăratele cutii de pe rafturi. Nu-şi putea închipui care dintre ele era cu lapte, de fapt nici nu era sigură că ar fi vreuna. Ea alăptase copilul de când venise aici şi n-o interesase nicio altă hrană. Scoase o sticlă şi un biberon din dulap şi le puse pe marginea jgheabului. Întorcându-se în birou, înţelese că venise timpul să mărturisească faptul că nu ştia să citească. Ori îi găsea Jim laptele, ori trebuia să-l alăpteze.

— Ai zice că n-a mâncat de-o săptămână cu gălăgia pe care o face, spuse Jim aducând copilul plângând în cameră. Unde-i biberonul?

— Nu pot găsi laptele, recunoscu ea şovăitoare.

— S-a terminat? Pentru ce n-ai spus mai devreme?

Mâna lui mare i se umezi când cuprinse spatele ca să-l bată liniştitor. Avem un prunc mort de foame şi n-avem nimic să-i dăm să mănânce. Ştiu din experienţă că o s-o ţină aşa toată noaptea.

— ÎI hrănesc eu. March întinse mâinile şi luă copilul în braţe: ÎI aduc înapoi când termin, ca să-l poţi ţine puţin în braţe.

— Cu ce-o să-l hrăneşti, dacă nu avem niciun pic de lapte?

— O să... O să-i dau să sugă, cum am făcut şi până acum.

— Ce? o reţinu apucând-o de mână Jim când vru să iasă din cameră. Cum adică, îi dai să sugă?

March întoarse privirea perplexă spre el.

— L-am alăptat din prima dimineaţă când am venit aici.

— Cum poţi – vreau să spun, pentru ce – Jim clătina din cap. Cred că am şi discutat că eşti fată.

— Nu înţeleg, March încercă să calmeze copilul care devenise şi mai disperat când dăduse de pieptul ei acoperit de rochie. Cred că de aia m-ai angajat, ca să am grijă de fiul tău.

— Sigur că da, dar e o chestie, eu n-am ştiut nimic despre asta. El se uita la copilul care adulmecă sânul ei şi-şi dădu seama că era obişnuit cu asta. Stai jos, îmi datorezi o explicaţie. Aproape c-o împinse pe scaun, ea fu pierită când Jamie începu să plângă.

— Trebuie să mă duc sus. Obrajii lui March se îmbujorară. Ca să-l hrănesc, asta e.

— Poţi să faci asta şi aici, spuse el cu asprime în glas.

— Aici?

— Hai! Dându-şi seama de implicaţiile situaţiei, el îşi trecu o mână prin păr aplecându-se peste birou. Dacă poate să-i alăpteze copilul, asta înseamnă că ea a avut un copil. Unde este? L-a lăsat în grija părinţilor când a venit aici? Cum poate o mamă să-şi părăsească propriul copil şi să-l lase în grija altora?

— Câţi ani ai? El privea, fără voie fascinat cum îşi

desfăcuse fără tragere de inimă rochia şi-şi eliberase pieptul.

— Împlinesc nouăsprezece ani în vara asta. March îşi simţi obrajii cum ard văzând că trebuia să-şi expună destul de mult din corp ca să-i dea copilului să sugă. Ar fi vrut să aibă o pătură să şi-o pună pe umeri ca să-şi ascundă pieptul, dar Jim adusese copilul jos doar în scutecel.

Jim nu-şi putea desprinde ochii de la tabloul pe care-l reprezenta ea. Nu văzuse niciodată ceva atât de frumos. Melanie nu-i permisese niciodată să-i vadă trupul, insista ca lumina să fie stinsă când se dezbrăca şi nu-I lăsa să-i ridice nici fusta mai sus de coapse când făcea dragoste cu ea. Văzuse şi el câteva poze cu nuduri aduse odată de un ajutor de văcar şi vizitase de câteva ori un bordel din oraş, dar nu văzuse niciodată o femeie alăptând un copil.

Sânul lui March era tare şi rotund, vene albastre străvăzându-se pe sub pielea fină. Nu aruncase decât o privire fugară la sfârcurile ei. Se plimbă în jurul biroului înainte de a putea observa ea brusca lui dorinţă, şi se cufundă în scaunul lui.

— Ai avut un copil, constată el. Când?

— Cu trei zile înainte de a veni aici. March nu înţelegea interesul lui brusc. Îi spusese că taică-său îi explicase situaţia ei, pentru ce era atât de surprins acum?

— Şi unde este acum?

March închise ochii, la săgetarea de durere.

— A murit la naştere.

— Vai, fetiţo!

— Da, dar venise prea devreme. N-avea nicio şansă.

— Cred că-mi datorezi o explicaţie, insistă el.

Încercând să se acopere pe cât putea cu corsajul rochiei, ea ridică ochii întrebători către el.

— Ce ţi-a spus tata?

— Că eşti la ciclu şi că eşti puţin cam slăbită.

March clătină din cap.

— Ca de obicei, el spune o minciună mai uşor decât spune altcineva un adevăr. Dacă îşi poate salva pielea sau dacă poate câştiga nişte bani, minte.

Jim îi vedea durerea pe faţă şi i-o auzea în glas.

— Povesteşte-mi despre asta, o încuraja el, luptându-se să-şi controleze sentimentul că fusese manipulat de ea şi de tatăl ei.

March se aplecă şi sărută uşor capul lui Jamie. Îl iubea atât de mult, nevinovăţia lui, faptul că o acceptase. Chiar dacă nu avusese grijă de el decât o săptămână şi era convinsă că el nu-i va uita niciodată glasul. Când îi vorbea, căpşorul lui se ridică şi o căuta din ochi.

Când va afla adevărul, poate ca Jim va hotărî că nu e demnă să fie îngrijitoarea copilului lui. Ce se va face dacă va trebui să-l părăsească pe Jamie, să-şi părăsească încă o dată copilul, şi de data asta din cauza trecutului ei? Simţi din nou chinul suferit din cauza vicleniei, umilirea decepţiei.

Jim observă emoţia de pe faţa ei. Ştia dragostea ce i-o purta ea fiului lui şi durerea pe care o manifestase când vorbise despre propriul ei copil. Fără a avea nevoie de cuvinte, el înţelese teama ce o frământa de a pierde încă un copil dacă el i-l lua pe Jamie. Era conştient de încurcătura în care era pusă, dar în adâncul ochilor ei, care se transformaseră din furtunosul cenuşiu în violet puternic, vedea mocnind ura.

— Ai fost siluită, spuse Jim încet. Dacă ar fi dorit vreodată-n viaţă să poată minţi la fel de uşor ca tatăl ei, atunci aceasta ar fi fost dată. Ştia că o simplă minciună i-ar fi salvat slujba şi i-ar fi păstrat respectul lui Jim. Dar prea mulţi oameni ştiau adevărul şi ar fi fost dispuşi să-i spună versiunea lor de îndată ce s-ar fi aflat că lucrează la el.

Nu era o haimana sau o târfă. Avea prea multă consideraţie faţă de ea însăşi că să se înjosească în aşa grad. Era nevinovată de această crimă, înşelată de cuvinte dulci şi de promisiunile făcute fără intenţia de a fi duse la împlinire; era vinovată doar pentru că putuse să creadă că ar conta ce era ea de fapt şi nu cine era.

Ridicându-şi ochii violeţi, chinuiţi, dădu din cap.

— Nu… N-am fost siluită.

March privi expresia de pe faţa lui care n-o putea înşela. Dacă nu fusese violată, nu putea trage decât o singură concluzie. Şi cine l-ar fi putut învinui pentru aceasta, se gândi ea cu tristeţe, în timp ce mângâia cu dragoste obrajii moi ai lui Jamie. O femeie decentă nu i-ar permite niciodată unui bărbat, care nu i-ar fi soţ, să o atingă. Numai o femeie cu o reputaţie proastă, una fără morală, s-ar putea da unui bărbat tară să fie căsătorită cu el.

Trebuia să înfrunte adevărul? Cu riscul de a-şi pierde slujba şi de a-l vedea pentru ultima dată pe copilul ei iubit, trebuia să-şi strângă toate puterile ca să-l admită!

Adevărul era de neconceput, atât de umilitor pentru ea, încât umbrea chiar şi ruşinea sarcinii ei.

— Cred că ar fi trebuit să ştiu totul de când ai primit slujba de a îngriji de fiul meu. Ochii lui de gheaţă erau necruţători; fălcile colţuroase erau încleştate. Un singur gen de femei are copii fără să aibă un bărbat, şi el nu dorea ca un asemenea specimen să aibă grijă de copilul lui.

— Nu cred că inocenţa lui a avut de suferit din cauza scurtei perioade cât am avut eu grijă de el. March încerca să-şi înghită lacrimile de umilinţă. Ştiuse ea că ultimele săptămâni fuseseră prea frumoase ca să fie adevărat, şi că nu putea să dureze. Lucruri frumoase nu se pot întâmpla unor oameni ca mine. Avusese deja dovada, trebuia să fi repetat lecţia înainte de a o învăţa?

— Ei, aştept.

March îl desprinsese pe Jamie de la pieptul ei şi-l ridică pe umeri ca să-i iasă gazele din stomac. Discret, încheindu-şi platca rochiei, hotărî că deocamdată copilul mai putea aştepta puţin înainte de a-şi continua suptul. Când se va termina interviul, îl va duce sus şi-l va alăpta fără martori.

Presupunând că stăpânul ei ar fi fost de acord să rămână în continuare.

— Dacă nu ai de gând să continui povestea, o să-ţi iau copilul. Uşurat de faptul că pielea ei ispititoare nu-i mai

stătea în faţa ochilor, Jim se ridică de la birou şi se apropie de ea.

Lui March nu-i venea să creadă cât de mult o rănea faptul că era judecată şi găsită vinovată şi că Jim nu vrusese să o lase să-i mai ţină copilul. Aceasta o determina să se hotărască să spună adevărul, întregul adevăr. În clipa aceea nu avea nimica de pierdut, numai de câştigat. Ea sărută capul pufos şi întinse copilul, cu părere de rău, tatălui său.

Când Jim ajunse din nou de cealaltă parte a biroului, şi copilul cuibărit în siguranţă în culcuşul braţelor lui, el întoarse ochii întrebători către ea.

— L-am întâlnit la oraş.

— Oracle? o întrerupse Jim, spunând numele micului oraş care era cel mai apropiat de Tucson.

— Da, era chiar înainte de a ne muta la marginea barăcilor dumitale. Dormiserăm sub cerul liber având doar un şopron ca să ne protejeze. Tata ne-a mutat la barăci când s-a făcut frig. Zicea că n-are niciun rost ca noi să îngheţăm, în timp ce exista o cocioabă în perfectă stare care stătea goală.

Jim zâmbi batjocoritor la descrierea de către tatăl ei a barăcilor. Era ceva mai mult decât câteva lemne puse la un loc cu un acoperiş prin care plouă. Găurile din pereţi nu puteau ţine vântul îngheţat al iernii să nu sufle printre ele. Nu fusese niciodată că o locuinţă permanentă, de fapt era doar un adăpost temporar.

March îşi privi mâinile aşezate în poală, dorind din tot sufletul să mai poată simţi confortul şi securitatea copilului în braţele ei.

— Mi-am găsit o slujbă la cafenea unde serveam masa şi spălam vasele. Femeia care fusese angajată pentru asta îşi rupsese un picior, şi-i trebuia timp ca să se vindece. Ştiam că slujba nu era decât pentru câteva săptămâni, dar cu iarna care bătea la uşă, aveam disperată nevoie de bani şi aşa îi puteam câştiga. Şi-n afară de asta, la sfârşitul zilei puteam duce uneori acasă o parte din mâncarea aruncată. El a venit mai multe zile la rând să ia micul dejun, într-o zi

m-a întrebat dacă mă poate conduce acasă. Credeam că este un pretendent serios. Nu făcea impresia să-i pese că nu aveam o casă şi că tata era beat aproape tot timpul. Nu-i băga în seamă pe cei mici şi era respectuos cu mama. Şi aşa a început să mă aştepte în fiecare seară când terminăm lucrul… spunea că mă conduce acasă pentru că o doamnă nu poate umbla noaptea fără protecţie.

March lăsă capul pe spate şi privi la formele răsucite ale ornamentului de pe tavan.

— N-a spus niciodată că persoana de care trebuia să fiu cel mai mult protejată era el. Vocea ei era slabă dar fermă, aproape lipsită de emoţie ca şi cum ar fi înşirat o litanie. Dar Jim realiză durerea adâncă pe care încerca s-o ascundă. Orice s-ar fi întâmplat, voia să afle totul înainte de a trece această noapte, putea paria pe cel mai bun taur al lui că această femeie-copil nu reprezenta promiscuitatea.

— Credeam că mă iubeşte. el îmi spunea că mă iubeşte. eu trebuia să fi ştiut că oameni ca el nu se îndrăgostesc de oameni ca mine.

— Oameni ca el? Ce vrei să spui cu asta? glasul lui Jim deveni cald când puse întrebarea.

— Oameni bogaţi, oameni care au totul. Ea făcu un gest cu mâna către cameră, punându-l fără să-şi dea seama şi pe Jim în aceeaşi categorie. Oameni care-şi îngăduie să ţină cărţi şi piersici.

— E bogat? încercă el să se facă a nu observa înţepătura insinuării ei că şi el este răsfăţat de soartă şi fără suflet, numai pentru că duce o viaţă confortabilă.

— Mda… ai putea spune asta. Nu chiar el, ci tatăl lui, desigur.

— Cine e? Simţi un gol în stomac. Nu voia să ştie, nu voia să afle în mod deosebit, dar întrebarea îi venise pe buze înainte de a o putea opri. Dacă ar fi ştiut cine era, poate că ar fi simţit nevoia să-i apere onoarea. Era în stare să facă vreun gest stupid, să-l găsească într-o noapte târziu şi să-i tragă o mamă de bătaie ca să-i bage minţile-n cap. Şi s-ar fi putut întâmpla să uite să se oprească cât

timp puştiul mai răsufla încă.

March se făcu a nu-i lua în seamă întrebarea. Ea ştia că Jim va auzi povestea în oraş şi atunci va găsi singur răspunsul la întrebare, nu era nevoie să-i spună ea numele bărbatului.

— Îmi vorbea despre planurile lui de viitor, continuă ea ca şi cum ar fi întrerupt-o, că într-o bună zi va moşteni agoniseala tatălui său şi ce intenţiona să facă el ca s-o mărească. Vorbea despre o nevastă şi copii, lăsând să se subînţeleagă că eu aş fi soţia aceea şi copiii ar fi ai noştri. Îmi aducea uneori daruri, mărunţişuri, cum nu mai avusesem niciodată mai înainte. O panglică pentru păr, ciocolată, un buchet de flori pe care le culegea în timp ce mă aştepta să ies de la lucru.

March zâmbi, un zâmbet de dispreţ faţă de inocenţa ei. Cum se uita la Jim îşi dădu seama că faţa lui nu mai era tensionată, era acum năpădită de o simpatie plină de înţelegere.

— L-am crezut, domnule Travis. Eu, cu un tată care se face că nu ştie adevărul care-i sărea în ochi, l-am crezut pe mincinos, încurajându-l în taină pe nemernic. Am fost atât de proastă încât îmi merit soarta.

Jim se uită în jos către copilul care încerca să-şi bage degetul mare-n gură. Înţelegea ce se întâmplase, ştia ce va spune March mai departe. Stătuse în destule baruri auzindu-i pe palavragii lăudându-se în gura mare cu cuceririle lor. Unora le face impresia că sunt mai bărbaţi dacă profită de inocenţa unei fete. Jim credea că acesta era cel mai josnic lucru pe care-l putea face un bărbat.

— În cele din urmă Sally s-a întors la lucru, aşa că am rămas fără slujbă. El a venit într-o zi cu un coş de răchită încărcat… spunând că venise să mă ia la râu să mâncăm acolo. De bună seamă eu eram desertul. Mi-a spus că vom fixa data nunţii. M-a sărutat. şi eu nu l-am oprit. Eram atât de fericită că voi fi nevasta lui încât nu mi se părea că greşesc. Glasul îi scăzu transformându-se într-o şoaptă. Părea atât de adevărat.

Crezuse că nu va mai plânge după inocenţa pierdută,

dar March îşi simţi ochii înotând în lacrimi şi clipi. Ridică în sus capul şi dădu de privirea lui Jim plină de compasiune.

— N-am făcut nimic ca să-l opresc. M-am aruncat bucuroasă în braţele lui şi l-am lăsat să facă ce a vrut cu mine. Dacă asta înseamnă să fii o târfă, atunci sunt o târfă.

— Nu spune aşa ceva, March. E un cuvânt prea grosolan ca să iasă de pe buzele tale.

— Mi s-a spus aşa şi chiar şi mai rău, El nu s-a mulţumit cu ceea ce făcuse, şi mult înainte de a se observa că sunt însărcinată, oamenii din Oracle m-au făcut să înţeleg ce gândeau despre mine.

— Ei te judecau aşa fără să cunoască tot ce se întâmplase, o apără el liniştit.

— Vai, ştiau totul. Bunii creştini din Oracle care propovăduiesc iertarea, dar practică opusul ei. Nu se simt fericiţi dacă nu clevetesc. Dacă adevărul nu-i destul de picant, mai adaugă şi de la ei, şi dacă viaţa cuiva este distrusă din cauza aceasta, se justifică afirmând că individul şi-a meritat soarta. De fapt povestea, umflată de limbile clevetitoare, s-a răspândit atât de repede, încât după câteva săptămâni bărbaţii făceau coadă în calea noastră. Tata m-a bătut umplându-mă de vânătăi pe tot corpul, pentru că nu voiam să mă duc cu ei. Şi n-aţi auzit totul, domnule Travis.

— Ştiţi, în după-amiaza aceea când ne-am întors de la râu, mă gândeam să le spun părinţilor că ne vom căsători. Dar în loc de asta, când am ajuns acasă, el a scos portofelul şi i-a întins tatii cincizeci de dolari. Spunându-i că face asta pentru că eram virgină, dar data viitoare nu va plăti decât zece. Eu nu am înţeles atunci secretul pentru care nu găsea de cuviinţă să plătească mai mult. Nu voia să-şi irosească banii pe o femeie care stătea fără să se mişte.

Jim parcă o vedea pe fata inocentă care fusese, stând mândră în faţa tatălui ei, probabil puţin ruşinată, aşteptând ca omul pe care-l iubea să o ceară-n căsătorie. Nici nu-şi putea imagina cât a fost de jignită şi de

nedumerită când şi-a dat seama că totul fusese aranjat de la bun început. El scoase o înjurătură grosolană, dar March nici nu tresări.

— Da, spuse ea. Cred că este exact ce spunea el că meritam să-mi facă, şi asta vor să-mi facă şi toţi ceilalţi. Tatăl meu era nebun de fericire. Găsise o nouă mină de aur, şi tot ceea ce trebuia să facă era doar să întindă mâna şi să aştepte să-i pice banii în ea. A fost foarte nefericit când nu am vrut să cooperez, atât de nefericit încât a început să mă bată întruna.

March se înfiora la amintirea bătăilor şi ştia că va purta urmele, atât fizice cât şi psihice, tot restul vieţii ei. Când a încercat să refuze cererea de a-i servi pe bărbaţi, bătăile au devenit atât de insuportabile încât, la început, s-a temut că va muri din cauza pierderii de sânge sau a infecţiei. Au continuat însă zi de zi, până când durerea a devenit un mod de viaţă şi ea începuse să se roage să moară. Părea singura cale de a scăpa de mânia lui.

— Mama ta nu a încercat să-l oprească? întrebă Jim nevenindu-i să creadă.

— A făcut ce-a putut şi ea, dar cred că nu-ţi dai seama ce lipsită de ajutor este o femeie în lumea asta, domnule Travis. Noi depindem de bărbaţi ca să ne hrănească şi să ne protejeze. Bărbaţii sunt mult mai puternici, şi dacă vreunul dintre ei se hotărăşte să bată o femeie; ea nu prea are altceva de făcut decât să se roage să obosească înainte de a o omorî. O femeie trebuie să se gândească la copiii ei – la toţi copiii ei. Ea nu-I poate apăra pe unul singur dacă aceasta pune în pericol viaţa celorlalţi. Nu poate face ceea ce ar dori să-i facă bărbatului, să-l omoare-n somn – pentru că atunci s-ar face vinovată de crimă, şi copiii ar rămâne fără niciunul dintre ei. Niciun tribunal nu i-ar accepta argumentul că s-a autoapărat. Un bărbat îşi poate bate soţia, copiii. Judecătorii şi juraţii sunt tot bărbaţi; ei nu pot lăsa o femeie să scape de pedeapsă dacă şi-a ucis bărbatul, chiar dacă mărturiile dovedesc că a fost în legitimă apărare. Şi în afară de asta, oricum nu el a omorât-o pe ea. Ei cred în teoria – pe care o pun în

practică, probabil – că o femeie trebuie ţinută la locul ei.

— Nu sunt toţi bărbaţii aşa, March.

— Ştiu. Ea-i studie ochii albaştri plini de căldură, şi ştiu din instinct că el n-ar ridica niciodată mâna împotriva unei femei. Timp de câteva săptămâni după incident, nu mai eram în siguranţă cu mama şi cu cei mici. Se cutremură amintindu-şi bărbaţii care veniseră la barăci după ea. Erau grosolani şi abuzivi, de obicei destul de beţi ca să nu le pese dacă trebuie să se bată ca să ajungă până la ea. De multe ori sân gurul lucru care-i oprea era Winchesterul pe care-l ţinea în mână Virginia Evans, îndreptat spre pieptul lor.

— Odată când m-am dus în oraş, am fost atacată de mai mulţi bărbaţi şi dacă nu mi-ar fi oferit şeriful protecţia lui, probabil că aş fi fost târâtă în vreo alee. Când a fost evident că voi avea un copil, tata nu m-a mai bătut din două-n două zile, ci în fiecare seară. Zicea că o să mă-nveţe el ce-i respectul şi că se va descotorosi de copil. Mi-a spus, fără înconjur, că odată rămasă fără copil, nu voi mai avea încotro şi-i voi servi pe bărbaţii care vor veni. M-a ameninţat că mă leagă cu picioarele depărtate, ca să nu mă mai pot lupta.

Râsul ei caustic se transformă în plâns cu suspine al unui copil cu inima zdrobită.

— Iubitul meu tată a zis că n-are importanţă dacă-mi va plăcea vreodată sau nu. Că el cheltuise destui bani ca să mă îngrijească şi că era timpul să încep să câştig şi eu ceva, că eu puteam câştiga mai mult cu fundul decât aş fi câştigat vreodată de la vreun serviciu în oraş.

— March, nu mai…

— A cheltuit bani crescându-mă! Aveam trei rochii, toate prea mici şi primite în dar de la creştinii milostivi din Oracle. Pantofii mei au găuri în tălpi şi, până când am venit să lucrez aici, nu-mi amintesc să fi fost zi de la Dumnezeu în care să nu fiu flămândă! Singurii bani pe care-i cheltuia erau pentru el însuşi şi pentru nevoile lui egoiste.

— Gata, March.

— Ai vrut adevărul, uite, acum îl ai. Fără să-şi dea

seama, amărăciunea ei fusese întunecată de durere. Propriul meu tată mi-a vândut virginitatea pe cincizeci de dolari! Şi nu i-a fost de ajuns că m-a vândut o dată, a hotărât că ar putea obţine patruzeci sau cincizeci de dolari pe zi de pe urma mea ca târfă. Oamenii cumsecade din Oracle îmi spuneau lepădătură şi târfă. Mă priveau în faţă şi treceau în mod deliberat pe cealaltă parte a drumului, că nu cumva să se mânjească trecând prea aproape de mine. Nu sunt o lepădătură şi nu sunt o târfă! Se ridică brusc în picioare şi se îndreptă spre geam. Îşi văzu figura reflectată în sticla striată, dar aproape că nu-şi recunoscu faţa de cât era de schimonosită, plină de ură. Dacă mă voi mai întâlni vreodată cu cel ce mi-a fost tată, promit că-l voi omorî şi apoi voi sta să-l păzesc şi voi râde văzându-l cum moare. Aş vrea să fiu ultima persoană pe care o va vedea înainte de a se duce-n iad, şi să-i urez drum bun în călătoria lui!

Jim se uita la ea neştiind ce să zică sau cum s-o consoleze. Era puţin cam surprins de faptul că simţea nevoia să o consoleze, să poată găsi cuvintele cu care să-i uşureze durerea.

Bărbatul care se purtase cu atâta cruzime profitând de inocenţa ei merita să fie scopit cu un cuţit tocit, dar Jim nu putea să-şi închipuie o pedeapsă destul de grea pentru omul care-şi tratase fiica astfel.

Relaţiile lui Jim cu părinţii lui fuseseră pline de dragoste şi încredere, şi dorea să stabilească acelaşi gen de relaţii şi cu fiul lui când va deveni bărbat. Îi lipsea apropierea pe care o simţise faţă de părinţii lui şi mai deplângea încă moartea lor, ştiind că-i vor lipsi întotdeauna.

March era o femeie mândră, inteligentă, frumoasă. Era stupefiat cum de putuse tatăl ei să încerce să profite de frumuseţea ei în folosul lui, transformând-o în prostituată.

— Mă tem atât de tare pentru May, spuse March încet, aproape ca şi cum ar fi gândit cu voce tare. Ea are aproape şaisprezece ani şi ştiu că nu pot face nimic, dar

mă întreb dacă tata nu va încerca să o folosească acum că eu am plecat, pe ea. Cel puţin, când eram eu acolo, nu-i dădea prea multă atenţie, dar acum… ea este atât de fragilă, e atât de speriată de el. Nu ştiu dacă va avea forţa să reziste abuzului.

— Poate veni aici, se oferi Jim.

— E prea târziu. Ea-i atât de timidă şi se sperie atât de uşor, încât nu va mai încerca niciodată să mă mai găsească; nu va fugi niciodată. Lipindu-şi fruntea de sticla rece, March încercă să îndepărteze durerea produsă de trădarea tatălui ei.

Îşi spunea că toate astea se întâmplaseră cu luni în urmă, şi că acum totul se sfârşise, dar aceasta n-o făcea să accepte mai uşor situaţia.

Şi acum aştepta ca Jim s-o judece. Încerca să se convingă că nu-i păsa, că părerea lui nu avea importanţă, dar ştia că se minţea. Avea importanţă, avea o disperată importanţă. Copilul acesta pe care-l ţinea în braţe devenise copilul ei, şi ştia că i s-ar rupe inima dacă ar fi despărţită de el.

Poate că Jim o va obliga să plece, poate că va găsi pe undeva ceva cu care să câştige destui bani ca mama şi cei mici să-l poată părăsi pe tatăl ei. Nu ştia ce slujbă ar fi putut îndeplini ca să întreţină opt persoane.

O să se facă târfă, gândea ea cu un zâmbet plin de durere. O să facă exact ce a vrut tatăl ei să facă, numai că va păstra ea banii şi-i va folosi pentru întreţinerea mamei şi pentru obţinerea unei vieţi fericite pentru ceilalţi. Sigur, ea nu va putea locui, împreună cu ei, nu va putea lăsa ca reputaţia ei să mânjească şansa copiilor de a face ceva în viaţă.

Era un mod întortocheat de dreptate, se gândi ea cu tristeţe. Ea va deveni ceea ce nu obţinuse tatăl ei de la ea nici bătând – o până la moarte, dar el nu va profita niciodată de acest lucru. Şi va fi cea mai bună târfă din vest. Bărbaţii de la sute de mile vor veni ca să-şi cheltuiască banii munciţi din greu, doar ca să se poată sui între picioarele ei.

Şi-şi va număra în fiecare dimineaţă banii, până va strânge destui cât să-şi construiască, o casă ca asta, şi-şi va permite să le facă nişte haine decente, şi să-i trimită la şcoală pe cei mici. Iar când va dispune de suficienţi bani, va plăti un vânător, pe care-l va recompensa, ca să-i găsească pe tatăl ei şi-l va omorî, încet, în chinuri.

Poate va putea zbura pe Lună cu aripi impalpabile şi va culege stele într-o pungă de mătase, ajunse în cele din urmă să-şi închipuie March cu un suspin de resemnare. Gândul că ar atinge-o un bărbat în mod intim făcea să i se întoarcă stomacul pe dos din cauza greţurilor. Dacă s-ar întâmpla acum, probabil că ar voma pe el, e clar, niciun bărbat n-ar plăti pentru aşa ceva.

Jim îi auzea suspinele potolite, şi-i vedea zâmbetul trist prin geam. Era în încurcătură, neştiind ce să facă. Din punct de vedere convenţional nu trebuia să ţină o femeie de moravuri uşoare la el în casă, dar ducă-se dracului convenţionalismul. Nu avea niciun dubiu în sinea lui ca March îi spusese adevărul şi nu avea niciun motiv să se îndoiască de moralitatea ei.

Sigur că ar fi trebuit să judece mai bine, dar îşi dădea seama că n-o putea învinui în niciun caz de cele întâmplate. Ea crezuse că-şi putea îmbunătăţi modul de viaţă, era o şansă. Dacă ar fi fost mai matură şi mai înţeleaptă, ar fi putut înţelege ce implicaţii avea comportarea ei, dar era atât de tânăra şi de inocentă. A primit o lecţie grea, a fost o lovitură amară, dar va supravieţui.

N-avea nici un dubiu că, de îndată ce se va afla că ea locuieşte în casa lui şi-i îngrijeşte fiul oamenii cumsecade, din Oracle se vor grăbi să-i relateze versiunea lor despre incident. Parcă-i şi vedea ţâţâind din limbă şi dând din cap, de marea ruşine. Îl vor sfătui, cu delicateţe, bineînţeles, că oricum ea nu-i femeia potrivită să se găsească în preajma unui copil inocent, că nu este o tovărăşie decentă.

Şi aceşti oameni îi vor face cu ochiul în mod conspirativ şi-i vor rânji cu viclenie. Îi vor pune întrebări cu două înţelesuri, dacă March are grijă de toate treburile,

vrând de fapt să ştie dacă împarte patul cu el.

Jim ştia că, nici dacă ar jura cu Biblia-n braţe pe treptele bisericii, ei nu l-ar crede dacă le-ar spune că March nu făcea altceva decât să aibă grijă de copil.

Jim simţi că începe să-i plesnească din nou capul, când îşi dădu seama, că cel care-i făcuse aceasta va fi complet iertat. Vezi doamne, era tânăr, împrăştiindu-şi sămânţa sălbatică. El era primit mai departe în cele mai bune case din oraş, şi dacă făcea parte dintr-o familie bogată după cum spunea March, toate mamele vor încerca să fie interesate de feţele lor.

Nimeni nu întorcea capul la trecerea lui şi nu-l vorbeau de rău pe la spate. După părerea lui Jim, acest bărbat se făcuse vinovat de o crimă mai gravă decât violul, şi nu era de acord cu degradarea socială ce i se aplică lui March oriunde punea piciorul în oraş.

Jim nu ştia dacă voia să-i înfrunte pe cei care-i erau prieteni şi vecini. Lui îi părea rău de March şi era furios la gândul necazurilor pe care i le pricinuiseră cei doi bărbaţi, tatăl ei şi bărbatul al cărui nume nu-l ştia, dar nu-şi dădea seama dacă era dispus să-şi asume responsabilitatea de apărător. Fusese vizitat, când îl angajase pe Breed ca brigadier, de oficialităţile locale, care făcuseră tot ce putuseră ca să-l convingă pe Jim să-l dea afară pe Breed, pur şi simplu pentru că acest om fusese crescut de comanşi, dar el refuzase să se lase influenţat de ridicolele lor acuzaţii.

Voia cu adevărat să mai treacă din nou prin aşa ceva?

Se uită la femeia care stătea lângă geam. Părea mai mică decât era de obicei, ca şi cum se strânsese în ea însăşi că să se apere. Umerii ei mândri erau aplecaţi cu umilinţă, ochii strălucitori erau întunecaţi de suferinţă.

Fir-ar să fie, dacă ar forţa-o să plece, s-ar simţi ca şi cum ar lovi un căţeluş. Era atât de inocentă, atât de asemănătoare unui biet căţeluş. Se gândi la plăcerea ei când cu cutia de piersici. Ştia că dacă o va face să plece, nu va mai putea mânca niciodată-n viaţa lui o piersică fără să se gândească la ea şi să se simtă vinovat.

Pe dracu', îi plăceau prea mult piersicile ca să renunţe la ele, numai pentru că o tânără fusese încrezătoare faţă de pericolul ce o ameninţa.

O cunoştea doar de vreo săptămână şi cea mai mare parte a acestui timp fusese plecat, dar era convins că era cinstită. Şi nu exista nicio îndoială pentru el că îl adoră pe copil. Ar fi fost foarte greu s-o despartă de plod. Stătea mereu în preajma lui, îi vorbea, mângâindu-l cu mâini iubitoare.

Ar fi fost multe lucruri la care ar fi trebuie să renunţe, dacă o alunga. Dacă rămânea, viaţa ei nu ar fi fost uşoară, şi probabil că va trebui să dea ici şi colo vreo câţiva pumni ca s-o apere. Dar era nerăbdător să-i ardă vreo câteva bărbatului care-i făcuse pocinogul.

Poate că ar fi fost mai înţelept să-i dea ceva, bani şi s-o pună într-un tren ca să se ducă undeva. Poate c-ar fi fost mai uşor să caute pe altcineva care să-ngrijească de copil. Dar se întrebă dacă alergase vreodată după cea mai uşoară rezolvare. Cu un suspin, Jim se hotărî. Nu prea avea de ales, de altfel ştiuse asta de la început.

Se uită în jos către micuţul care-l privea cu ochii lui adânci albaştri, fără să clipească, tot aşa ca şi mama lui. Jim se gândi la multele greşeli pe care le făcuse faţă de Melanie. Încă de la început greşise cu ea. Vinovăţia îi apăsa greu conştiinţa, probabil că Melanie ar fi încă-n viaţă dacă ar fi procedat altfel cu ea. Înţelegea că nu mai trebuia să greşească, şi dac-o alunga pe March, se va simţi din nou vinovat.

— Fir-aş al dracului, mârâi el, lovind uşor obrazul lui Jamie cu degetul.

Înfiorându-se, March se întoarse.

— Ce?

— Clipeşte! Vocea lui Jim era atât de emoţionată, încât March cu greu îşi putu ascunde un zâmbet care-i trecu pe faţă.

— Desigur, e de acord.

— Şi sprâncenele. Este atâta lumină încât le poţi vedea clar, are sprâncene!

— Şi, zece degete la mâini şi zece degete la picioare, făcu un scurt inventar March asupra copilului şi constată că avea totul aşa cum trebuia. La ce te aşteptai?

— Are nevoie de tine, încheie Jim privind-o cu înţelegere. A pierdut deja o mamă, nu vreau să mă fac din nou vinovat de pierderea celei de-a doua.

March căută să găsească răspunsul pe faţa lui, dar se temea că nu vedea ceea ce ar fi dorit cu disperare să vadă. Îşi frământa mâinile şi aştepta ca să-i spună el.

— Nu va fi uşor, fetiţo. Ai putea fi fericită departe de aici, unde nu ar şti nimeni adevărul. De câte ori vei ieşi în oraş, se va găsi câte cineva care să-şi facă o plăcere din a cleveti pe seama ta.

— Dar eu aş vrea să rămân, dacă eşti de acord. Vocea ei scăzuse nemaifiind decât o şoaptă. Nici nu vreau să mă duc în oraş, o să stau doar aici la fermă.

— Nu, n-ai să te ascunzi aici ca şi cum ai fi făcut ceva de care să-ţi fie ruşine. Ceea ce ţi s-a întâmplat n-a fost din vina ta şi nu trebuie să te ascunzi aici ca şi cum ai fi vinovată. Nu va fi uşor, dar cu timpul vor găsi altceva – sau mai bine zis pe altcineva – despre care să vorbească.

— Mă crezi? murmură ea, în timp ce o lacrimă-i împăienjeni privirea. Chiar mă crezi?

— Da, March, te cred, şi sper să existe o posibilitate să ştergi toate astea din mintea ta, să ştergi totul şi s-o iei de la început, dar eu nu pot. Vei fi tratată necinstit, dar nu pot face nimic ca să înlătur aceasta, în afară de a-ţi spune că slujba ta de a îngriji de fiul meu este încă valabilă dacă o vrei.

— Vai, sigur că vreau, Jim. Mai mult decât orice pe lume.

El încuviinţă din cap, apoi se întoarse către copilul care începuse să se frământe neliniştit.

— Cred că i-a pierit bună dispoziţie. Poate că ar fi mai bine să continui să-i dai să sugă ca să poată adormi.

Când March luă copilul în braţe, lacrimile-i curgeau pe obraji. Ţinea strâns în braţe trupul cald al copilului şi se întreba cum ar putea să-i mulţumească lui Jim pentru că

avusese încredere în ea.

— Îmi cer scuze că te-am forţat să alăptezi copilul în faţa mea adineauri. Se uita la ea cum strângea la piept preţioasa ei povară şi ştiu că luase cea mai bună hotărâre. N-au decât oamenii de la oraş să clevetească, el o va apăra cu toată îndemânarea de care este capabil. Ştiu că asta te face să te jenezi, dar vreau să ştii că a fost cel mai frumos lucru pe care l-am văzut în viaţa mea.

— Mulţumesc… pentru tot. Vocea ei era plină de emoţie nelăsând nicio îndoială în privinţa recunoştinţei ce i-o purta.

— Du-te şi atăptează-l pe fiul meu, March, îi răspunse Jim cu asprime. După aceea poţi să te întorci aici, dacă vrei.

— Cred, dacă nu te superi, că mă voi duce să mă culc.

— Bine, a fost o seară grea pentru tine. Ne vedem de dimineaţă.

Jim o urmări cu privirea cum ieşea cu copilul pe care-l strângea cu dragoste în braţe. Da, conchise el, făcuse o alegere bună, dar al naibii să fie, se va produce ceva rumoare când se va răspândi vestea. Se aştepta chiar că şi unii dintre oamenii lui să-i producă unele neajunsuri.

O strâmbătură vicleană îi străbătu faţa la gândul că trebuia să-i povestească lui Breed totul. Deşi era omul pe care voia să-l întâlnească cel mai puţin. Era suficient să arunci o privire către aceşti ochi argintii îngheţaţi, ca să-ţi facă impresia că te afli în faţa unui cactus ţepos şi să fii tentat să faci stânga-mprejur şi s-o iei în altă direcţie.

Jim nu-şi dădea seama de expresia propriei sale priviri, dar oricine ar fi privit-o în clipa aceasta ar fi ştiut că nu trebuia să facă aluzie la necazurile feţei în prezenţa lui. El nu era omul care să alerge după încurcături, dar când dădea de ele ştia să le pună capăt.

9

— Ce dracu’ faci, măi femeie? strigă Jim aruncându-şi pălăria de pe cap şi repezindu-se către plita din bucătărie.

March tresări surprinsă, capacul greu al cuptorului

olandez îi trecu razant pe lângă picioarele goale, în timp ce se rostogolea zgomotos pe cărămida podelei. Privind stratul fin de cenuşă ce zăcea pe deasupra lipiilor aurii, se întoarse către Jim cu o privire plină de dezgust.

— Sper că n-ai de gând să mâncăm lipie cu cenuşă. Sunt convins că nişte marmeladă ar fi fost mult mai gustoasă, dar pentru asta trebuie mai întâi să repari ce ai făcut. Ai făcut o căldură aici cocându-le pe plită. El aruncă o privire semnificativă către focul ce ardea înteţit, care făcea să se ridice excesiv temperatura din cameră, deşi dimineaţa de primăvară era încă răcoroasă.

Ridicând cratiţa, March o cără la masa de lucru şi suflă uşor pe deasupra lipiilor. Cea mai mare parte a cenuşii fu înlăturată, dar un strat uşor care rămăsese lipit cu încăpăţânare de aluatul încă fierbinte mai stăruia încă.

— Ştii alt mod de a găti? spuse ea dându-şi la o parte părul de pe obrajii îmbujoraţi, răsturnând pâinea caldă pe o farfurie şi îndreptându-se cu ea către masă.

Era destul de rău că dormise atâta încât nu avusese timp decât să-şi tragă rochia pe care o purtase cu o zi mai înainte grăbindu-se să pregătească micul dejun. Se simţea ca o proastă, cu picioarele goale care se iţeau pe sub tivul fustei şi cu părul încâlcit atârnându-i pe spate. Vrusese să pună doar micul dejun pe masă şi să fugă-n camera ei înainte de a coborî Jim. Dar rămăsese cu intenţia!

— Pentru ce nu încerci să găteşti pe soba de gătit?

— Sobă? se opri la jumătatea pasului March.

— Soba – chestia aia neagră de pe perete.

Privind marele dulap pe patru picioare, ea simţi cum i se colorează obrajii de jenă. Sigur, era o sobă, se gândi ea, roasă de gândul că nu observase mai înainte.

— Ai mai văzut o sobă în viaţa ta? Văzând expresia de pe faţa ei, se întrebă cum de nu-şi dăduse seama că nu gătise decât pe jăratec.

— Aveau una la cafenea, fu ea de acord. Dar nu prea arăta ca asta. Era roşie şi mult mai mare.

— Păi ei găteau pentru mult mai mulţi oameni. Jim se îndreptă către soba de bucătărie şi-i deschise uşa.

Surcelele pe care le pusese el cu câteva zile-n urmă erau încă acolo. Vinoncoace, şi o să-ţi arăt cum funcţionează. Îţi ia ceva timp până înveţi s-o foloseşti, dar o să-ţi placă atunci când vei învăţa.

March privea fascinată în timp ce el îi explica modul în care se reglează căldura, cum trebuie potrivit dispozitivul şi când trebuie să mai pui lemne pe foc. Căldura era uniform răspândită, în aşa fel încât nu rămânea nicio parte necoaptă sau prea arsă.

— S-a făcut prea cald ca să găteşti la foc deschis, Jim apucă şi trase în joacă de părul ei încurcat. Era vreun păcat ducă asta-i făcea plăcere?

— Prea târziu. March trase o şuviţă de păr care fusese pârlită şi decolorată din cauza căldurii.

Jim prinse şi ţinu între degete capătul ars. Frecând inconştient şuviţa ei de păr mătăsos între degetele lui, se uită în jos către ea şi îl cuprinse deodată o dorinţă aprigă de a fi ori mai mică… ori mai mare… sau tot atât de urâtă ca bătrâna domnişoară profesoară care era încântată să-l bată peste palme cu linia ori de câte ori făcea ceva cu care nu era ea de acord, şi asta se întâmpla aproape tot timpul, bineînţeles.

Dar ea nu era aşa. Era frumoasă, cu părul de aur şi ochi cenuşii tulburători. Pielea îi era uşor arsă de soare, acoperindu-i cu o puzderie de pistrui nasul şi faţa. Glasul ei era atât de dulce ca ivirea unei noi dimineţi, şi gura-i era făcută să zâmbească… sau să sărute.

Şi avea aproape nouăsprezece ani, destul de mare.

Greutăţile întâmpinate în copilărie nu-i şterseseră inocenţa de pe faţă şi nu-i întunecaseră scăpărarea bucuriei de viaţă din ochi. Rochia ei prea mică îi accentua liniile trupului pe care nu reuşea să le ascundă, amintindu-şi fără încetare că ea era femeie. şi el era bărbat.

O s-o dau afară când pot, se gândi el, mâna lui mângâindu-i inconştient părul. O să-i dau nişte bani şi o s-o sui în trenul de Tucson. Ea probabil că abia aşteaptă să se întâmple asta.

March îl privi în ochii întunecaţi, încercând să-şi

elibereze părul din strânsoarea lui dureroasă. Nu reuşi s-o facă, dar se întrebă la ce se gândea el oare şi se ruga să nu se fi răzgândit în legătură cu rămânerea ei la Falling Creek. În ciuda îndrăzneţei ei hotărâri de a deveni o damă peste noapte, ştia că nu va avea niciodată puterea să o facă. Dar fără educaţie sau practica vreunei activităţi reale, nu ar fi putut face nimic altceva ca să se întreţină.

— Te rog să mă laşi în pace. Rugămintea ei liniştită îl făcu pe Jim să se detaşeze brusc de gândurile lui. Văzu frica din ochii ei şi-şi dădu seama că-i răsucise părul puternic în jurul mâinii. Cu grijă îl eliberă şi se uită după ea cum se îndepărta.

— O să o să pregătesc micul dejun în câteva minute. March îşi împinse părul de pe umeri şi se aplecă să ia o tigaie de pe raft.

— Mănânc la barăci. Dându-şi seama că o speriase, vocea lui era răguşită de regret.

— Dar nu durează decât câteva minute.

Jim se uită la lipiile cafenii aurii, mirosind aroma îmbietoare a cafelei care fierbea şi observă că rochia ei stătea strâns pe sânii ei plesnind de lapte.

— Mănânc la baracă, repetă el, străduindu-se să-şi ia pălăria şi pintenii. Fir-ar să fie, o să fie îngrijorată.

— S-a întâmplat ceva? Ea se gândi că expresia de pe faţa lui părea a fi a cuiva care suferă şi se temu că ar putea fi bolnav. Te simţi rău? Te doare stomacul? Ai febră?

— Nu, doamne, nu-s bolnav. Jim îşi îndesă pălăria pe cap şi-şi înşfăcă pintenii. Nu-i plăcea direcţia în care i se îndreptau gândurile şi trebuia să plece înainte de a spune sau a face ceva care i-ar fi putut pune într-o situaţie jenantă pe amândoi. Nu am febră, stomacu-mi chiorăie de foame, ca al unui om care moare de foame, mă simt bine. Nu am chef de lipia asta cu cenuşă şi de apa asta maronie pe care o numeşti tu cafea.

Întorcându-se, îşi luă jacheta din cuierul de pe peretele din spatele uşii şi ieşi din bucătărie. Briza uşoară a dimineţii îi răcori gândurile şi cum se sterecura în jachetă, inhala parfumul dulce al unei noi zile.

Scrută orizontul în toate direcţiile, atent la orice ar fi putut părea în neregulă. După câte putea observa, era pe proprietatea lui şi nu exista niciun alt loc pe lume unde ar fi vrut să fie. Intenţiona să-şi petreacă tot restul zilelor la ferma de la Falling Creek şi acum că avea un băiat ştia că munca lui nu-i în zadar.

Cei câţiva oameni care nu porniseră spre nord cu cirezile, începuseră să se agite primprejur, salutând din cap liniştiţi când trecea el. În trecut Jim trecea întotdeauna pe la văcari, dar membrii noului consorţiu al fermierilor votaseră pentru repartizarea muncii şi în fiecare an alţi proprietari treceau pe la văcari. În acest fel niciunul dintre oameni nu avea nevoie să fie plecat mai multe săptămâni primăvara şi apoi din nou, toamna, ca să vadă dacă-i este cireada în siguranţă. Jim trimisese majoritatea oamenilor lui să dea o mână de ajutor, dar mai păstrase încă destui la fermă pentru a-şi putea continua munca de zi cu zi.

Îl descoperi pe Breed şi consideră că acum era momentul potrivit ca să-i spună brigadierului despre March. Cum se împrăştie vorba, în curând vor apărea mai multe haimanale cu paşi târşiţi în căutare de distracţii şi Jim nu intenţiona să permită ca să fie speriată March de vreuna din haimanalele astea flămânde de femei.

— Vreau să stăm de vorbă înainte de a pleca, îi spuse el lui Breed când îl văzu că-şi înşăua calul. Dar lasă-mă să iau mai înainte o ceaşcă cu cafea.

Breed dădu afirmativ din cap, legănând uşor şaua grea pe spatele armăsarului său Appoloosa.

— O să aştept.

Jim se îndreptă spre baracă şi către fiertura groasă care-l aştepta, în vederea începerii unei noi zile.

March lăsă lipiile pe masă, scoase cafeaua din foc înainte de a deveni groasă ca noroiul şi sui scările până în camera pe care o împărţea cu Jamie, Mişcându-se cu grijă ca să nu deranjeze copilul din somn, îşi culese ciorapii şi pieptenul ca să se pieptene. Jamie va mai dormi cel puţin o oră, timp în care ea va putea să se facă puţin mai prezentabilă şi să se bucure liniştită de micul dejun.

Întoarsă în bucătărie, March sorbi din cafea şi începu să-şi descâlcească părul. Răsucindu-i într-un coc iscusit pe ceafă, îl asigură cu două ace pe care fratele ei Jan le cioplise anume pentru ea şi i le dăduse dar de ziua ei, încercă să nu zăbovească asupra amănuntului că ele reprezentau ultimul dar pe care-l primise de la fratele ei mai mare; ultimul dar de la familia ei.

După ce-l alăptă pe Jamie, March îi spălă nişte scutece şi le întinse afară la uscat. Profitând de ocazie că Jamie dormea liniştit la umbră pe cuverturica matlasată, se apucă să lucreze la fusta pe care şi-o făcea. Nu mai avea de făcut decât tivul, în rest era gata, iar materialul din bumbac mercerizat avea aceeaşi culoare verde întunecată ca şi pădurea care-i adăpostise familia atâtea luni în Colorado. O furară amintirile şi lacrimile-i întunecară vederea făcând să-i joace în faţa ochilor. Îi răsună-n urechi râsul copilului împletit cu amintirea scâncetului înăbuşit de foame care le chinuia burţile goale prin vuietul vântului de iarnă.

Bucuria fustei noi pieri în faţa acestor amintiri amare, puse lucrul de o parte, pentru ca imaginile-i jucau în faţa ochilor din cauza lacrimilor. Rezemându-şi capul de speteaza scaunului, March contemplă cerul albastru. În curând va veni vara cu căldura ei insuportabilă. Căldura după-amiezilor de acum sugera deja arşiţa care va deveni în curând o realitate de zi cu zi.

Dar ea îşi va petrece vara în răcoarea casei, având apă din plin când va fi însetată şi umbră când soarele va fi la amiază. N-avea ce-i face, dar spera ca June să aibă şi ea nişte pantofi, iar când septembrie va înlocui lunile de vară să poată dispune de nişte cărbuni ca să se-ncălzească. Erau oare flămânzi?

Aveau un loc unde să doarmă? Mai plângea oare mama când se ducea la culcare în fiecare noapte, încercând cu disperare să ascundă faţă de ceilalţi zgomotul plânsului?

Ridicându-se brusc, March duse fusta în casă şi o puse pe un scaun. Apucând legătura în care obişnuia să-l

ţină pe Jamie, luă copilul adormit şi-l legănă la piept.

Se necăji amintindu-şi de insatisfacţia manifestată de Jim faţă de cafeaua făcută de ea şi de privirea lui dispreţuitoare când îi explicase modul în care să folosească soba de bucătărie. Sigur, lui îi plăcea cafeaua tare, se gândi să dar nu i se întâmplase niciodată să plece fără s-o bea pentru că n-ar fi avut bani pentru un asemenea lux cum era cafeaua sau ceaiul cu zahăr. Cine-şi mai face probleme pentru lucruri banale, când se frământă din cauza lucrurilor reale, dacă va avea sau nu destulă mâncare măcar pentru o masă pe zi?

Cine-şi poate permite să cheltuiască banii pe o sobă de bucătărie, când există un copil care are nevoie de pantofi ca să fie ferit de ţepii cactuşilor şi de păienjenii otrăvitori? Cine – şi poate permite plăcerea de a avea covoare pe jos şi tablouri pe pereţi, când îi moare copilul pentru că nu a avut bani să plătească un doctor când s-a îmbolnăvit?

Şi pentru ce are ea un pat moale pe care să doarmă şi mâncare din belşug ca să mănânce, în timp ce frăţiorii şi surorile ei trebuie să sufere din cauza egoismului tatălui lor prea leneş ca să aibă grijă de ei?

L-ar fi lăsat pe taică-său să-i vândă mai departe trupul, dacă asta ar fi făcut ca familia ei să-şi acopere cu banii luaţi nevoile traiului de zi cu zi. Dar ştia din experienţa din trecut că banii ar fi fost cheltuiţi pe whiskey şi pe jocuri de noroc, în loc de alimente şi haine.

Ştiind că nu există răspuns la întrebările ei, March ieşi de pe prispă şi se îndreptă către zgomotul din ocol. După o viaţă în care fusese tot timpul înconjurată de familie, se simţea dintr-odată îngrozitor de singură. Sărutând obrazul moale al lui Jamie, se simţi copleşită de vinovăţie întrebându-se pentru ce ajunsese ea în rai, în timp ce familia ei suferea încă în iad.

March nu-şi dădea seama de privirile apreciative ale bărbaţilor care o priveau pe când se apropia. Mulţi erau plini de respect, alţii chiar admirativi, iar doi dintre ei o priviră chiar ostentativ libidinos. O pereche de ochi argintii

plini de viforul iernii, priveau nu femeia, ci reacţia celorlalţi din jur. Cei doi ale căror priviri erau libidinoase, pentru că nu erau atenţi la nimic altceva în afară de umflătura lor de sub centură, au fost concediaţi înainte ca soarele să apună. Celorlalţi li s-a dat un avertisment, dar numai unu, pentru că Breed nu oferea niciodată cuiva o a doua şansă.

Simţindu-se în siguranţă cu atâta lume în jurul ei, March nu şi-ar fi închipuit niciodată că prezenţa ei ar fi putut să nu fie binevenită. Zâmbea când oamenii îşi duceau mî mile la pălărie şi apoi se întorceau către treburile lor de la ocol. Dându-şi seama în mod instinctiv că trebuia să fie atentă până când se obişnuiau cu ea, se opri în apropierea lui Hank şi-i zâmbi cu căldură bătrânului.

— La ce se uită lumea?

Hank aruncă o privire severă către vizitatorul neaşteptat, ca şi cum vocea caldă a lui March ar fi zdruncinat deodată liniştea. Întorcându-se către ea, îşi duse mâna la pălărie şi dădu din cap către ocol.

— Aşteaptă să văz dac-a-nvăţat şefu' lecţia au ba.

March văzu o pereche de cizme prăfuite ieşite de sub cal.

— Ce lecţie?

— Breed l-a învăţat pe Jim cum să îmblânzească un cal în felul Comanşilor. Unii băieţi cred că numai un indian poate – mblânzi un cal fără brutalitate şi au pus pariuri pentru cât dă repede o să trăbuiască să se ridice Jim din praf

Masivul cal pâlpâia ca o flacără în lumina soarelui, în timp ce vocea liniştitoare a lui Jim dansa în jurul animalului nervos. Coada şi coama lui negre ca pana corbului se agitau fără-ncetare. March se uită cum lovea Jim întruna animalul, mâna lui nepărăsind deloc trupul muşchiulos.

— Crezi c-o să reuşească? întrebă ea, magnetizată de sunetul delicat al vocii şi de loviturile date.

— Pă dracu'… da dă unde, domniţă, calu ăsta n-o să

ţină niciodat un călăreţ pă spatele lui. N-are niciun rost să încerce, doar dacă nu-i în toate minţile.

— Dar crezi că va reuşi? Privirile ei rămăseseră lipite de om şi de cal, în timp ce aştepta răspunsul lui Hank.

Bătrânul studie modul liniştit de a acţiona a lui Jim.

— N-o să facă mai mult decât alt om care n-a pus niciodat mai mult dă un picior pă creatura asta şi ăla era profesoru' lu' şefu'. Se scarpină gânditor în barbă. Io zic că are tot atâta şansă câta are – un şarpe să găsească apă-n dăşert.

Jim puse cu grijă o şa dintr-o pătură pe spatele calului spătos. Urechile lui se lăsară scurt în jos, apoi încet îşi reluă poziţia normală la continua mângâiere şi la cuvintele liniştitoare pronunţate de Jim.

— Pun pariu că nu-i vorbeşte atât de dulce unei curve, când încearcă să intre între picioarele ei, spuse un om cu un surâs încrezut.

Priviri mustrătoare se îndreptară în direcţia omului, întorcându-se apoi către March se transformară în scuze. Ea îşi controla cu grijă expresia feţei, ţinându-şi ochii aţintiţi către acţiunea emoţionantă de la ocol. Îşi dădu seama că acest loc nu era într-adevăr pentru o femeie şi pentru ce deveniseră tăcuţi oamenii la apariţia ei. Dacă n-ar fi fost atât de curioasă să vadă ce se-ntâmplă, ar fi făcut stânga-mprejur şi s-ar fi dus acasă, dar curiozitatea era mai mare decât încurcătura în care fusese pusă.

Vocea lui nu crescu în intensitate. Jim înclină şaua pe cal. Ca şi cum ar fi fost obişnuit cu această greutate, animalul nu-şi schimbă poziţia. Fiece muşchi, fiece tendort stăteau întinşi sub pielea netedă de aramă, ca şi cum era în aşteptarea următoarei mişcări a omului de lângă el

March îşi trase răsuflarea în timp ce Jim trase, de sub burta animalului frâul şi-l apucă. Se întreba dacă era singura conştientă de vulnerabilitatea lui Jim faţă de forţa masivului animal. Jamie se foi şi gânguri uşor, ca şi cum ar fi fost de acord cu ea că tatăl lui se afla în mare pericol.

— Deschideţi poarta, spuse Jim fără să ridice glasul şi mai mulţi oameni se repeziră să îndeplinească porunca

rostită domol.

Mişcându-şi limba ca să-şi înghită vorba care-i stătea pe buze să fie atent, March se uită cum Jim, cu o mişcare elegantă încalecă animalul. Calul rămase nemişcat o clipă, apoi se dezlănţui ca o furtună alergând în jurul oamenilor care-l înconjurau. După mai multe scuturături din tot trupul ca să-l arunce din şa pe călăreţ, calul înţelese ce voia Jim şi se repezi pe poarta deschisă spre libertatea promisă.

— Al dracu' să fiu! A reuşit, plesni Hank cu palma în stâlpul gardului şi chicoti vesel.

— Dar parcă ziceai că n-o să poată? spuse March urmărind cu privirea omul şi calul care abia se zăreau din norul de praf de la orizont.

— Chiar aşa am zis, nu mă mai bate la cap, domniţă, până acum nimeni n-a mai încălecat., acest animal.

— Nimeni?

— La dracu'... păi cum... ăsta-i o fiară pă patru picioare. Şefu' a lucrat cu el toată iarna, doar ca să puie o şa pă spatele lui. Dar nu şi-a închipuit niciodat c'o să se suie careva pă spatele lui.

— Când se va întoarce? Interesul îi aburi privirea lui. March.

— Când calul şi călăreţul se vor face tot una. March întoarse capul către glasul profund.

Strălucirea soarelui din spatele ei îi transformase părul într-o aură mistică de lumină albă. Îşi dădu imediat seama de dimensiunile şi forţa prezenţei care o făceau să se simtă apărată. Era o senzaţie ciudată, pe care n-o mai avusese niciodată mai înainte. Simţea că lângă acest bărbat era în tot atâta siguranţă cât era Jamie în legătura de la pieptul ei, dar acum el degaja oarecare ferocitate faţă de care bunul ei simţ o făcea să fie precaută.

— Eşti Breed?

— Aşa-mi zic.

— Mai ai şi alt nume? Mi-ar plăcea să mă adresez cu unul care-ţi face plăcere.

El ezită o clipă, ca şi cum s-ar fi luptat cu el însuşi

înainte de a răspunde.

— Mi s-a spus în multe feluri de diferiţi oameni. Toate numele sunt la fel de bune.

— Nu, protestă ea cu delicateţe. Unui om trebuie să i se spună pe numele lui, nu trebuie să poarte un nume care să-l umilească faţă de ceilalţi.

— Deşteaptă femeie pentru cât e de tânără. Un zâmbet înflori pe faţa lui şi lui March i se opri respiraţia în faţa frumuseţii lui masculine. Breed este o insultă pentru ei, pentru mine nu-i decât o amintire a ceea ce sunt. Sunt alb din naştere, comanş din întâmplare. Într-adevăr o corcitură (halfbreed), aşa că nu sunt acceptat de oamenii din rasa în care m-am născut şi sunt renegat de cei printre care am crescut.

De îndată ce se terminase spectacolul, oamenii se întoarseră către ocol la treburile lor.

— Ăsta nu-i un loc pentru o doamnă, spuse Breed liniştit. Micuţul este neliniştit, o să te conduc acasă.

March mai aruncă o privire în zare, dar nu se mai vedea nimic altceva decât peisajul obişnuit.

— N-o să păţească nimic?

— Un bărbat trebuie să facă ceea ce trebuie, nu să sascundă după fustele femeii ceea ce l-ar face să scadă-n ochii lui şi în ai celorlalţi.

— Dar n-am de ce mă teme?

— Teama e treaba femeilor, dar asta trebuie făcută în aşa fel încât bărbatul ei să nu ştie.

— Dar nu-i bărbatul meu. March ridică fruntea în sus a protest.

— Atunci de ce te temi? râse forţat Breed şi o apucă de cot.

— Treaba mea! Ea-l privi şi-i surprinse zâmbetul. Nu e soţul meu, ce-i drept, dar dacă păţeşte ceva, cine o să-i mai crească fiul?

— O să se-ntoarcă. Vocea lui adâncă, atât de sigură pe ea, înlătura orice altă posibilitate.

— Da’ o să se-ntoarcă întreg sau în bucăţi?

— Om trăi şi-om vedea!

În faţa casei, Breed îi dădu drumul la mână.

— Dacă ai nevoie de ceva, Hank sau Wood sunt pe – aproape.

— Zici asta ca şi cum ar trece zile-ntregi până să se-ntoarcă Jim, spuse ea alarmată.

— Calul este unul dintre cele mai puternice animale pe care le-am văzut vreodată. O să-i trebuiască mult timp ca să accepte ceea ce nu-i mai stă-n putinţă să schimbe. El moţăi scurt din cap, se întoarse şi plecă.

Pe timpul zilei, March căută să fie tot timpul ocupată. Şi se strădui cât putu să nu privească tot timpul în direcţia de unde trebuia să vină Jim. Considerând că va fi flămând la întoarcerea din aventură, aprinse focul în soba din bucătărie şi începu să pregătească masa de seară – o masă pe care se putea ca el să nu se-ntoarcă niciodată s-o mănânce.

De îndată ce puse mâncarea în cuptor şi cafeaua fierbea încet pe foc, ieşi afară cu Jamie. Cum nu văzu niciun bărbat în spatele casei, nu crezu că ar fi vreun impediment să-l alăpteze plimbându-se în umbra clădirii.

Se gândi că cel mai bun loc pentru grădină ar fi în faţa uşii de la bucătărie, un loc ferit de razele arzătoare ale soarelui de după-amiază. Lumina puternică a dimineţii le pria plantelor, iar casa le-ar oferi umbra necesară când soarele ar arde puternic. Nu era prea departe de fântână ceea ce i-ar fi uşurat munca de a căra apa.

Imaginându-şi şirurile de porumb, fasole şi mazăre, March tresări când un fluierat admirativ, prelung o întrerupse din gânduri.

— N-am văzut niciodată ceva mai frumos decât sfârcul ăsta din care suge ţâncu’. Pofta umplea ochii fixaţi pe sânul dezgolit al lui March. De ce nu-l pui d-oparte, ca să-ţi arăt eu ce se poate face?

10

Fără să-şi ia ochii de pe musafirul nepoftit, March încercă să-şi acopere pieptul de privirile lui lacome. Blest emându-sen gând pentru nebunia de a se expune la o asemenea ameninţare, aruncă o privire spre casă. Ştia că

nu erau decât câţiva paşi până la uşă unde ar fi fost în siguranţă, dar acum ea părea tot atât de departe ca luna de pe cer. Şi când se gândi că el ar putea-o prinde înainte de a ajunge în casă, frica o făcu să se îndoiască de faptul că ar putea încerca acest lucru.

Strălucirea din ochii lui o prevenea că l-ar fi bucurat urmărirea şi aroganţa îngâmfată pe care o arbora dovedea că el nu avea nicio îndoială în privinţa celui care ar fi avut câştig de cauză. Singura posibilitate a lui March era să reziste… şi să strige cât putea de tare, ca să scoale şi morţii, la nevoie. Cu siguranţă că o va auzi cineva şi va veni să vadă ce se întâmplă.

Pentru că adăpostirea în casă era imposibilă şi cu părere de rău constată că ar fi fost o alegere nefericită, chiar dacă ar fi reuşit să ajungă acolo, Pentru că îi dădea lui avantajul unui loc ferit, March schimbă direcţia şi se dădu uşor înapoi către colţul casei.

— E prea departe, domniţă. Zâmbetul lui era atât de plin de intenţii că ea se făcu mică. Îmi place să fac asta aţâţat şi chiar producând puţină durere pentru că asta face că actul să fie mai excitant, dar n-am nevoie de martori. Şefu’ s-ar putea să te considere proprietatea lui personală şi n-aş vrea să-i spună nimeni că i-am încălecat iapa favorită în lipsa lui, înţelegi?

Ascultându-i fanfaronada, March simţi cum mânia ia locul fricii. Auzise tot felul de ameninţări, tot felul de vorbe necioplite la viaţa ei. Trăise mai înainte frica de a fi folosită de orice bărbat care o vedea. Asta nu se va mai întâmpla, niciodată! Nimeni nu poate trăi într-o continuă teamă, nimeni nu merită acest lucru.

Pe măsură ce mânia i se transforma în furie, ştia că nu va cădea niciodată pradă în mâinile acestui om arogant care, asemenea unui copil răsfăţat, îşi închipuie că poate avea tot ce-şi doreşte.

Îndreptându-şi umerii, constată că jumătate din pieptul ei era expus încă privirilor lui, ea refuză să se tupileze.

— Fă stânga-mprejur şi pleacă, înainte de a regreta,

îl sfătui ea cu fermitate.

— Haida de micuţo, doar nu vrei să fac asta.

— Ba da, vreau.

— Atunci o să pierzi cel mai bun iubit din viaţa ta.

— Ce-i în capul tău e tot atât de departe de iubire ca tortul cu ciocolată de mătrăgună.

— Iubito, fac prinsoare că sfârcu' tău e mai gustos decât orice tort cu ciocolată şi o să mă scoată din minţi cu siguranţă ca şi mătrăguna.

Se mai apropie câţiva paşi, forţând-o pe March să se dea mai înapoi.

— Ţi-am spus să nu te mişti, ai face bine să nu mă scoţi din minţi. N-o să-ţi placă ce-o să-ţi fac dacă mă înnebuneşti. Feţişoara asta drăguţă a ta n-o să arate prea bine când o fi muşcată un pic.

Ea zâmbi cu amărăciune la amintirea bătăilor pe care le suferise în urma cărora nu mai putea merge; Ia vânătăile adânci cărora te trebuise săptămâni întregi ca să se vindece. Interpretând greşit zâmbetul ei ca pe o bătaie de joc, văcarul îşi încleşta pumnii în timp ce mânia-i înroşi faţa. Nimeni – şi mai cu seamă o femeie – nu a râs de el vreodată.

— Iubito, o să-ţi şterg eu râsu' ăsta de pe faţă. Vocea lui se transformă într-un mârâit. N-am vrut să-ţi fac asta, dar acum că m-ai scos din sărite, când voi termina, n-o să mai poţi râde multă vreme.

O umbră lungă şi subţire fu prima dovadă că nu mai erau singuri. March scoase un oftat de uşurare când Breed dădu colţul casei. Privirea lui neliniştită, de argint, se îndreptă mai întâi spre ea să vadă dacă nu păţise nimic, apoi către copilul ce-l purta în braţe. Când se asigură că nici unuia nu i se întâmplase nimic rău, îşi întoarse ochii către adversar.

— Asta nu-i treaba ta, mârâi văcarul.

— Ai speriat-o pe doamnă…

— Nu-i nicio doamnă aici, râse el batjocoritor. Toată lumea ştie că nu-i copilu' ei, dar îl alăptează ca o mamă.

— …O doamnă pe care am promis să o apăr. Asta-i

treaba mea, continuă Breed, ca şi cum nu auzise că fusese întrerupt. Şi eu nu fac promisiuni în vânt. Se întoarse către March şi-i făcu un semn uşor cu capul. Du-te în casă şi du copilul sus.

Intenţiile lui erau atât de evidente încât March se înfiora la auzul calmului lui. Ea făcu câţiva paşi către casă înainte de a se opri şi a se întoarce către el.

— Fii atent, spuse ea încet.

— Iar te temi, îi răspunse el şi un zâmbet îi jucă în ochi.

— Încerc doar să-mi fac datoria. March privi către văcarul care aştepta, cutezanţa lui se topise când îşi dăduse seama că probabil nu procedase înţelept înfruntând-o.

E doar un băieţandru, se gândi ea cu tristeţe, prea sigur pe el ca să se mai gândească sau să-i pese şi de alţii. Abia descoperea lungul drum până la hotarele bunului simţ. Se îndoia că atunci când Breed va termina cu el, văcarul va învăţa lecţia de care ar trebui să-şi amintească. Poate că dacă ar fi destul de înţelept, se va maturiza. Dar se îndoia de asta. Unii oameni nu învaţă înainte de a fi prea târziu.

— El nu valorează niciun strop din sângele tău.

— Şi niciun minut din spaima ta, făcu Breed semn către casă.

— Du-te înăuntru.

— Vezi să nu uiţi să-l laşi cât mai e în viaţă, replică ea cu gravitate, întorcându-se astfel încât numai Breed să vadă scăpărarea din ochii ei. Vezi că descotorosirea de-un corp este socotită infracţiune. E prea cald să-i sapi un mormânt şi va trebui să călăreşti prea mult ca să nu ajungă duhoarea până aici.

— O să ţin minte. Vocea lui era tot atât de solemnă, dar o urmă de admiraţie se furişă adânc în ochii lui scânteietori.

Faţa ei fu străbătută de adevărată milă când îl privi din nou pe atacator. Strângându-l pe Jamie lângă ea, March se duse mai departe. Din spatele uşii închise

aşteptă să audă vreun zgomot, vreun indiciu a ceea ce se întâmpla. Şi nu trecu mult până când zgomotul impactului a două trupuri străbătu liniştea, prin uşa deschisă.

După ce mai băgă nişte lemne în soba din bucătărie şi mai puse apă la fasole, sui scările. Deşi oricum nu rezolvă problema, se întrebă pentru ce simt bărbaţii întotdeauna nevoia să-şi dovedească forţa. Mai întâi Jim o speriase cu animalul acela atât de puternic şi acum Breed, care avea suficientă forţă să-l facă pulbere pe atacator.

Şi pentru ce cred unii oameni că tot ce-şi doresc trebuie să le aparţină? De ce terorizează unii dintre ei pe cei mai mici sau mai slabi ca ei, iar alţii cred că e de datoria lor să-i protejeze pe cei care nu vor sau nu au nevoie de protecţie? Ajunse la concluzia că acţiunile bărbaţilor erau imprevizibile.

Poate fi drăguţ şi amabil sau poate fi ticălos şi aspru. Vocea lui poate face să se-nfioare frunzele copacilor, sau poate fi atât de caldă încât să liniştească teama unui copil. El poate aplică pedeapsa cea mai aspră sau poate oferi cea mai caldă mângâiere. Râzând şi tachinând, clipa asta se poate transforma într-un ucigaş, cât ai clipi din ochi.

Bărbaţii… o enigmă de care se îndoia că va trăi destul timp ca să ajungă s-o rezolve.

La început March nu şi-a dat seama ce o trezise. Jamie dormea încă în pătuţul lui şi nu se auzea niciun zgomot neobişnuit prin casă.

Nu intenţionase să tragă un pui de somn, dar după ce îl alăptase pe Jamie la prânz, aţipise. O briză uşoară făcea să se mişte draperiile de la geamurile deschise, dându-i o senzaţie de linişte ca o şoaptă care o îmbia la odihnă. Stând lungită îşi spuse că nu va închide ochii decât vreo câteva minute şi după aceea se va scula. Nu-şi dădea seama cât timp trecuse sau ce o făcuse să se trezească, dar simţea că nu era în regulă ceva.

Ridicându-se şi întinzându-se, o izbi un miros de ars care pătrundea de pe scări.

— Mâncarea! Cu fusta fluturându-i, March se repezi pe scări în jos către bucătărie. Un strat de fum gros plutea

ca un nor cenuşiu lângă tavan, în timp ce alt văl subţire se ridica în jurul cuptorului. Deschizând uşa, se dădu înapoi cu ochii orbiţi de avalanşa de fum.

Făcându-şi vânt în faţa naşului, March se repezi spre uşa din spate şi o deschise larg. După ce făcu la fel şi cu geamurile, căută în cuptor şi trase afară mâncarea arătând aproape ca o masă carbonizată neidentificabilă. Constată că apa scăzuse, iar fasolea devenise o masă, încă arzândă în cratiţă, cleioasă, cenuşie.

Tuşind năprasnic şi cu ochii lăcrimând atât de puternic încât aproape că nu mai vedea, March apucă un şervet de bucătărie şi duse mai întâi carnea apoi oala cu fasole afară. În timp ce-şi ştergea cu şervetul ochii înlăcrimaţi aerul proaspăt pătrunse din plin.

Când i se mai potoli tuşea, aruncă o privire prin bucătărie şi văzu că stratul de fum se împrăştiase, dar persista încă mirosul greu de ars. Cam în silă, se strădui să se întoarcă la scena dezastrului ei culinar.

— E uşor să te foloseşti de ceva când ştii cum să procedezi, cită ea greşit, cu un zâmbet plin de reproş, uitându-se către sobă cu mare dezgust. Or învăţ să mă folosesc cum trebuie de ea, or mă-ntorc la gura sobei. De data asta suntem chiar ameninţaţi să murim de foame.

Soarele coborâse pe cer şi nu mai era mult până să se întoarcă Jim acasă – dacă se va mai întoarce. Era clar că probabil că-l aruncase calul pe undeva prin deşert şi el trebuise să facă pe jos lungul drum până acasă.

Dar dacă venea acasă şi ea bănuia că va veni, va fi flămând şi va dori să mănânce şi se-ndoia că i-ar păsa pentru ce n-avea mâncare pe masă. N-ar fi vrut să-i vadă expresia îngăduitoare de pe faţă când i-ar fi povestit cum a ars mâncarea.

Trebuia să facă ceva – repede! N-avea timp să pună fasolea la muiat şi s-o gătească. Carnea o adusese Woods de la baracă şi i-ar fi venit greu să-i ceară să-i mai dea alta. Iar după câte ştia era ultima bucată de carne ce se mai găsea la fermă.

Privind pe fereastra deschisă la mulţimea florilor de

cactus care se ofileau, March se bucură de briza care făcea să fie împrăştiat parfumul lor persistent. Trecându-şi mâna prin părul încâlcit începu să-şi pună întrebarea veche de când lumea, ce să gătească pentru cină.

Oprindu-se în dreptul verandei din spate, Jim îşi scoase pintenii şi-şi scutură pălăria de pantalonii prăfuiţi. Departe de a fi fost bine dispus, după discuţia pe care o avusese cu Breed, brigadierul îl oprise în drum spre casă şi-i povestise despre confruntarea ce avusese loc mai devreme. Era bucuros că Breed fusese aici ca să aibă grijă să nu păţească March ceva şi că-l dăduse afară pe om, dar regretă că nu avea pe cineva care să aibă grijă permanent de asta.

March puse îngândurată un ulcior cu apă şi un vas la îndemână pe masă. El turnă apă în vas, apoi îşi stropi faţa transpirată şi gâtul, satisfăcut că-şi răcorea pielea înfierbântată. Ştergându-şi mâinile şi faţa, împinse uşa şi simţi imediat mirosul de mâncare arsă.

Uşa de la cuptor era încă deschisă şi focul ardea înteţit. Evident, prima ei încercare, de a găti la o sobă nu-i reuşise.

Jim îşi simţi maţele chiorăind şi se întrebă dacă va mânca la cină o cutie cu fasole rece. Când alerga către casă, pe când avea el grijă de băiat, mâncase destule, ca să ştie că ar fi preferat să nu mai mănânce niciodată din ele. Se obişnuise cu mâncărurile lui March. Şi mâncarea făcută de ea cu toată inima era bună şi gustoasă.

Dar dacă ar fi fost Melanie în locul ei, ar fi stat acum sus bosumflată şi încercarea ei de mâncare arsă nu ar fi fost înlocuită cu nimic. Din experienţa trecută, cu soţia lui, ştia că în acel caz dacă voia să mănânce ceva trebuia să-şi pregătească singur.

Era încălzit, obosit şi iritat. Blestematul acela de cal alergase până când Jim începuse să creadă că mai bine o să cadă mort decât să se lase călărit. Când animalul ajunsese, în fine, la capătul puterilor sale inepuizabile, se aflau la multe mile departe de fermă. Întoarcerea a fost mult mai lentă şi, de îndată ce calul şi-a recuperat forţele,

Jim a trebuit să fie în permanenţă atent să nu facă vreo mişcare greşită.

Calul era inteligent, avea reacţii rapide şi era una dintre cele mai încăpăţânate creaturi pe care le întâlnise vreodată.

Jim nu ştia dacă va ajunge să-l îmblânzească vreodată, dar ştia că a-i călări era un lucru greu şi nesigur. Se întreba dacă nu se vor omorî unul pe altul înainte să se întâmple aceasta.

Cu un suspin de oboseală, Jim riscă să intre în casă. Observă că masa de bucătărie era aşezată pentru prânz şi auzi vocea slabă a lui March care cobora treptele. Nu fu surprins când o văzu intrând cu copilul proptit de umăr.

Privi frumosul tablou pe care-l reprezenta imaginea ei cu copilul în braţe şi zâmbetul de bun venit cu care-l întâmpina. Părul ei auriu era strâns într-un coc tacticos pe ceafă şi March era îmbrăcată într-o rochie pe care n-o mai văzuse până atunci. Când îşi dădu seama că şifonierul lui conţinea destule rochii de purtat, îi fu uşor să constate că-şi făcuse singură fusta verde închis şi bluză albă pe care le purta.

— Arăţi bine, spuse el calm, întrebându-se dacă văcarul care o acostase o găsise tot atât de atractivă pe cât o găsea el acum.

Mulţumită că-i remarcase hainele noi, March zâmbi, nebăgând de seamă efectul pe care-l avusese asupra bărbatului care o privea. Umerii lui se înţepeniră şi ochii i se îngustară în timp ce se apropia ea.

— Mulţumesc şi March se răsuci într-o mişcare plină de graţie. N-am avut niciodată ceva atât de frumos.

Lui Jim nu-i plăcu efectul pe care-l avusese zâmbetul inocent şi pirueta elegantă asupra lui. Fu nemulţumit că-i remarcase gleznele fine ce-i ieşeau de sub fustă şi de faptul că singurii pantofi pe care-i purta erau ponosiţi. De fapt, nu era mulţumit de nimic care-l făcea să o vadă ca pe o femeie.

— Foarte drăguţă, spuse el mai morocănos decât ar fi vrut. Dar aş fi fost mult mai mulţumit să văd cina pe masă.

— Vai, îmi pare rău. Sigur eşti flămând şi obosit şi eu îţi arăt noile mele haine, în timp ce te întrebi dacă o să mori de foame. Zâmbetul ei îşi pierduse din veselie, pe când îl dădea pe Jamie jos de pe umăr şi i-l întindea tatălui său. Ţine copilul câteva minute, până când pun eu ceva pe masă.

— Nu vreau să bodogănesc. Zâmbetul ei trist îi străpunse inima. Sigur era emoţionată de noile ei haine. În timp ce pentru oricare alia femeie pe care o cunoştea el hainele erau un lucru despre care credea că i se cuvin, pentru March ele reprezentau o comoară nepreţuită. Se simţi vinovat că îi stricase plăcerea. Fir-ar să fie! Obosise să se tot simtă vinovat.

— Nu bodogăni, răspunse ea drăguţ. Dacă ai răbdare numai câteva minute, o să mănânci.

Simţindu-se şi mai vinovat din cauza răspunsului ei plin de bunăvoinţă, Jim îşi trase un scaun şi se aşează, cu copilul în braţe. O privea pe March cum stătea aplecată deasupra focului, trăgând întâi o tigaie apoi un grătar. Aroma îmbietoare ajunse la el şi-i lăsă gura apă la vederea lipiilor aurii şi a spatelui ei.

După cum promisese, masa fu gata în câteva minute, cu vase pline şi farfurii. Ea aşează copilul la capătul mesei în care stătea ea, într-un culcuş făcut din pături şi se aşează.

Jim nu putu identifica în afară de lipii ce mâncare punea ea în farfurii. Era o bucată prăjită, aurie, care ar fi putut fi carne şi nişte zarzavaturi făcute piure care puteau fi cartofi dacă n-ar fi avut culoarea aceea şi ceva verde care semăna a fasole verde.

Fu clar pentru el că March găsise timp nu numai ca să se gătească pentru ei, dar că muncise din greu să prepare şi masa. În timp ce-şi încărca farfuria de să dea pe dinafară, Jim avu un simţământ de apreciere. Era mult de când nu se mai interesase cineva de el.

— Te supără, dacă o să plantez o grădină? întrebă March, în timp ce-şi umplea farfuria. E un loc foarte bun în spatele casei, unde plantele ar putea fi ferite de soarele

fierbinte în cea mai mare parte a zilei şi nici nu-i prea departe de fântână, aşa că le-aş putea uda uşor.

Jim luă o lipiej o muie în unt şi muşcă din ea.

— Eşti sigură că vrei să-ţi baţi capul cu aşa ceva? Putem găsi oricând zarzavaturi proaspete în oraş şi la prăvălie are un stoc mare de conserve.

— Dar nu-i nicio bătaie de cap, îl asigură ea. Repede. Cred că pot găsi un loc în care să pun copilul cât timp voi lucra, ca să se bucure de suficient soare şi aer curat. N-am nevoie decât de nişte seminţe. O să fac tot ce trebuie de la plantat până la cules.

— Pe mine mă aranjează, o să pun un om să are pământul.

— Nu-i nevoie. Pot să fac eu asta.

— Îmi dau seama, Domnişoară-Pot-Să-Fac, îi răspunse el iritat de independenţa şi hotărârea ei de a nu produce necazuri. Deşi poţi, o să pun un om să are chiar mâine dimineaţă.

El examina vegetalele zdrobite şi se uită cu suspiciune la ele.

— La început am crezut că sunt cartofi, dar acum sunt sigur că nu.

— Încearcă, eu cred că o să-ţi placă.

— Spune-mi mai întâi ce este? ridică el din sprâncene întrebător.

— Nu ai încredere în mine? ricană ea, mâncând din vegetalele în discuţie.

El se uită la gura ei deschisă şi-i văzu dinţii mici, foarte albi, strânşi pe dinţii furculiţei. Ochii îi zâmbeau fericiţi şi cu vârful limbii culese un rest alb din colţul gurii.

Împotriva voinţei lui, Jim observă că vapelul de la gulerul bluzei îi accentua zvelteţea gâtului şi mulţimea de încreţituri de pe plătea bluzei îi scotea în evidenţă plinătatea sânilor. Era extrem de feminină cu smocul de păr scăpat pe ceafă din coc şi cu împurpurarea din obraji.

El gustă din vegetală, surprins de plăcutul ei dulce parfum. Îi amintea de ananasul pe care-l mâncase odată pe când mai locuia în est.

Fără să vrea se întrebă dacă şi ea e tot atât de dulce...

Foindu-se uşor din cauza pantalonilor prea strâmţi neconfortabili, Jim înfipse furculiţa în ceea ce semăna cu fasolea şi băgă în gură. Fu din nou surprins de ciudatul gust neaşteptat dar plăcut.

Băgând de seamă că uitase de cafea, March se ridică repede de la masă, Jim nu putu să nu observe cât de bine îi marca talia îngustă şi ce frumos se mula pe şoldurile ei fusta. Urmări uşoara unduire a materialului întunecat, când se îndrepta grăbită către foc.

Dracu' să mă ia, se gândi el cu un oftat puternic. N-a fost bine c-am angajat-o. Nu, domnule, n-a fost deloc o idee bună. Nu era au siguranţă fetiţa pe care se gândise el c-o angajează. Nu, ea e o femeie. O femeie-n toată regula. Hainele ei cele noi subliniau acest lucru pe care-l putea constata şi un orb, Doamne, dar era dulce. Se purta atât de drăguţ cu copilul, că un bărbat ar fi plătit oricât să se bucure doar cinci minute de această drăgălăşenie.

O nouă foame, o foame cunoscută de mascul, începu să-i frământe cu atrocitate măruntaiele. O dorea, în întregime, cu o intensitate care devenise alarmantă.

— Îmi pare rău, uitasem cu totul de cafea. Sânul plin al lui March se frecă din greşeală de umărul lui, când se aplecă să-i toarne cafeaua.

Jim se înfioră ca opărit cu apă fierbinte, când simţi forma lui feminină lipindu-se de el. Se crezuse prea bătrân, prea obosit pentru a mai putea face faţă realităţii unei vieţi conjugale. Şi, ia te uită, că abia atins descoperea că un puşti că există şi o altă folosire pentru apendicele vintrelor sale.

— Poţi să-mi spui ce-am mâncat? Tăind singurul lucru lipsit de gust din farfurie, Jim regretă că vocea-i sună atât de aspră în urma luptei pe care o dădea cu gândurile ce-l frământau. Ziua asta a fost un iad, mai întâi calul ăla încăpăţânat, apoi răfuiala lui Breed cu văcarul şi acum trebuia să mai suporte şi trădarea propriului său corp.

March zâmbi indecis, întrebându-se pentru ce

devenise atât de iritabil dintr-odată. Fusese de acord să mănânce alimente neobişnuite, dar ele erau bine preparate şi gustoase, deşi nu era sigură care ar fi fost reacţia lui dacă i-ar fi spus ce mâncase.

— Ăla… ăla, piure era cactus mescal…

— Agavă? E tot aceea din care-şi fac apaşii băutura lor alcoolică? întrebă el fără să-i vină să creadă.

Văzuse multe rezervaţii bând din băutura fermecată făcută din lungile frunze ale plantelor care semănau cu banalul spin.

March încuviinţă cu o mişcare din cap în timp ce el o privea cu ochii îngustaţi.

— Cea verde a fost nebunariţă. Nu înnebuneşte, bineînţeles.

— Bineînţeles, căzu el de acord sarcastic, ţinând încă ultima delicatesă oferită în furculiţă fără să fi gustat din ea.

— Trebuie că culegi tulpiniţa când n-are decât vreo cinci şase centimetri lungime.

— Şi asta? ridică el furculiţă-n sus.

— Asta-i… ăăă, păi…

— Lasă-mă să ghicesc. Jim se uită la ciudatul aliment cu crusta ondulată, aurie. Era tentat s-o sfărâme-n bucăţele mici. Cactus, nu-i aşa?

— Aşa-i, încuviinţă ea repede.

Uitându-se la ea cum stătea cu modestie cu mâinile-n poală şi cu sânii împungându-i bluză, Jim nu-i auzi răspunsul. Simţea o nevoie nestăpânită să o guste ca pe un aliment.

Înghiţindu-şi o înjurătură, puse leguma în gură şi mestecă. Era dură şi spongioasă, scârţia între dinţi, dar era vâscoasă şi amară. Doamne, e amară, Jim o scuipă, îşi clăti gura şi încercă să-şi dreagă gustul cu o gură de cafea.

— Dumnezeule, ce e asta? întrebă el, înfiorându-se cu dezgust.

— Ţi-am spus, cactus. Bucăţelele de cactus plin de ţepi prăjit.

Ochii lui Jim se îngustară şi-şi încleşta fălcile. Având

fermă în Arizona se izbise de probleme specifice: lipsa de apă, şerpi de dimensiunea braţului unui bărbat şi plante ţepoase care abia aşteptau să treacă cineva neatent prea aproape de ele.

Se aşteptase oare la prea mult ca, la sfârşitul unei zile lungi, să poată veni acasă şi să găsească aşteptându-l o masă bună.

Acest gând îi zdruncină autocontrolul. Împinse scaunul cu o mişcare violentă care-l sperie pe Jamie făcându-l să scâncească şi se ridica dominând-o pe March.

— Doamnă, de când mă mişc prin Arizona, am tăiat cactuşi, i-am înlăturat din drumul meu şi chiar le-am cules ţepii din împunsăturile pe care mi le-au făcut, dar niciodată – repet – niciodată nu i-am mâncat!

11

Prin liniştea deplină din biroul lui, întreruptă doar de mototolirea vreunei foi de hârtie, lui Jim nu-i era greu să audă când se închidea încet uşa din spate. Ştia că era neobişnuita lui menajeră. Îi auzea paşii uşori când cobora scările.

Cu ore-n urmă îi adusese o ceaşcă de cafea şi îi pusese ceva să mănânce – dar el refuzase morocănos – şi după aceea spusese un noapte bună liniştit.

Urmărind-o cu privirea când ieşea din biroul lui, se simţi tentat s-o cheme înapoi să-i ceară scuze, să-i explice că ieşirea lui nu avusese nimic comun cu mâncarea servită de ea. Dar balansarea uşoară a fustei îl făcu să-şi amintească motivul exact care-l făcuse să fie prost dispus.

Cum putea să-i explice că nu pentru că mâncase cactus avusese acea ieşire? Era de acord că bucăţile de cactus ţepos fuseseră atât de scârboase încât le-ar refuza şi acum din nou, dar nu ele provocaseră explozia lui nervoasă. Auzindu-i glasul dulce, văzându-i zâmbetul cald, privind feminitatea ce se degaja din fiecare mişcare a ei, era din ce în ce mai conştient de faptul că era o femeie ispititoare.

Şi să fie-ai dracului, i se sculase.

Jim zâmbi de propria lui descriere. Precisă, dar

grosolană, se gândi el. Un gentleman nu se scuză faţa de o doamnă folosind asta drept scuză pentru proastele lui maniere. De altfel, se îndoia că March cunoştea măcar sensul cuvântului. Şi atunci ar fi trebuit să i-l explice. Chicoti imaginându-şi cum i s-ar fi înroşit faţa ca para focului din cauza stingherelii.

Chicotitul se transformă în încruntare, când se gândi la frica ce ar fi urmat după stingherealã când şi-ar fi dat seama că şi el voia de la ea acelaşi lucru ca şi tânărul văcar de astăzi după-amiază. O dorea, dar nu cu preţul fricii. Avusese parte de destulă frică în copilăria ei.

O umbră trecu prin faţa ferestrei lui şi Jim se ridică-n picioare. Deşi luna nu lumina cărările, ea nu mergea poticnit. Folosindu-se de uşa de la birou, el ieşi afară să hoinărească alături de ea.

— Nu poţi să dormi? o întrebă el liniştit, având grijă să nu o sperie.

March ridică ochii, îngrozită la apropierea lui.

— Plănuiam grădina, se scuză ea slab.

— Sunt multe nopţi în care nu pot să dorm. Întotdeauna mă relaxez plimbându-mă prin întuneric. Este liniştitor să fii singur, atunci când ceilalţi dorm.

— Sora mea May se teme de întuneric. Punându-şi mâinile-n şold, March clătină din cap cu tristeţe. Ea nu înţelegea cum puteam eu să mă încumet să ies noaptea singură pe afară. De-ndată ce se întuneca, se repezea la lumina focului, eu nu. Mie îmi place noaptea. Mă pot ascunde de ochii altora şi pot să-mi urmăresc gândurile.

— În solitudine.

Surprinsă că o înţelegea, March dădu din cap afirmativ.

— Cu o familie mare ca a mea, nu ajungeai niciodată şi nici nu găseai un loc să fii singur, doar când era întuneric şi nu mă vedea nimeni.

— La ce te gândeşti tu? Venind la un pas de ea, el detecta mireasma floralã a pielii lui March. Chiar îmbrăcată în hainele zdrenţuite, ea mirosea întotdeauna a curat şi a proaspăt.

— La lucruri de mare importanţă. March zâmbi cu candoare. Pentru vârsta mea, bineînţeles.

— Cum ar fi culoarea unei panglici pentru păr sau a unei rochii pentru păpuşă? o necăji el.

— Nu. Simpla negaţie îi aminti că avea foarte puţine panglici şi se întrebă dacă avusese vreodată vreo păpuşă. Ar fi vrut să-i dăruiască ceva pe care nu-l avusese niciodată. Era puţin cam mare pentru o păpuşă, dar putea s-o potopească cu alte daruri, panglici de toate culorile curcubeului, rochii noi, cu jupoane creţe, pantofi fără găuri şi bonete cu volănaşe care nu au alt scop decât s-o facă fericită pe cea care le poartă.

— Nu, de pildă, câte stele sunt pe cer şi pentru ce le văd doar când este întuneric. Şi ce fac peştii noaptea, cum dorm ei înotând. Sau şi mai important, cum aş face ca toate margaretele să aibă acelaşi număr de petale şi cu ce seamănă un ocean.

Jim se abţinu să-i dea răspunsul la toate întrebările, hotărându-se ca mai bine s-o îndemne să citească acele cărţi care i-ar putea da răspunsul, îşi dăduse seama că nu prea se dusese la şcoală, vocabularul ei redus şi modul de a pronunţa cuvintele îi întăreau această convingere. Cu puţină străduinţă însă, nu mulţi ar fi observat lipsa ei de educaţie.

Dar nicio carte nu poate descrie un ocean; acest lucru nu-l poate face decât cineva care a văzut unul.

— Un ocean este albastru în întregime, cu nuanţe verzi – albastre palide până aproape de negru. Se mişcă neîncetat, părând să atingă cerul cu valurile care se umflă până când ajung să se spargă în băşici albe.

— Ai văzut vreun ocean? întrebă ea plină de curiozitate.

— L-am văzut şi am plutit pe el până în Europa şi-napoi.

— Şi nu te-ai temut?

— Doar o dată. Se opri, amintindu-şi frica ce-l cuprinsese asistând la înfruntarea dintre vântul dezlănţuit şi forţa apei, într-o întrecere în care nimeni nu putea

câştiga, aproape distrugând neputinciosul vas prins, fără scăpare, în această înfruntare.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Eram în mijlocul Atlanticului când ne-a prins o furtună pe care ei o numesc uragan.

— Ce-i un uragan?

— E un vânt care bate atât de tare încât ridică munţi de apă care depăşesc în înălţime catargul vasului. Te uiţi mai sus şi mai sus, şi mai sus şi nu-i poţi da ce capăt acelui munte, vasul e purtat neîncetat când pe coama valului uriaş, care-l împinge pe vârful lui, când e lăsat să alunece la poalele lui. Dar din vârf nu poţi vedea nimic altceva decât următorul val căruia-i urmează altul şi apoi altul şi tot aşa fără-ncetare. Şi vântul bate făcându-te să crezi că biata, fragila navă acum, acum se va frânge. Şi plouă din toate părţile.

— Îţi baţi joc de mine, îl acuză ea cu un chicot uşor. Toată lumea ştie că ploaia cade drept în jos.

— Dar nu în timpul uraganului. Jur că vine din părţi.

— Te-ai speriat? March fu uluită că el admitea în mod deschis că se temuse. Din experienţa ei ştia că puţini bărbaţi ar fi admis că se tem de ceva.

— Când s-a mai domolit, am jurat că dacă mai ajung acasă, n-o să mai călătoresc niciodată pe mare.

— Şi te-ai ţinut de cuvânt?

— Da’ de unde! Poate că de aceea m-am şi mutat în deşert. Pentru că este atât de departe şi de diferit de ocean cum nu e nimic altceva pe lume.

— Ai călătorit mult?

— Destul. Jim îşi înfundă degetele în buzunare ca să reziste tentaţiei de a-i strânge firele de păr care-i fluturau lui March în briza uşoară. Când mi-am terminat studiile am făcut un mare tur prin Europa. Şi am văzut multe din acele ţări, destule ca să-mi spun că acolo aş vrea să trăiesc atunci când voi îmbătrâni, când voi fi bătrân.

— Dacă ar fi după mine, nu m-aş muta niciodată, murmură March.

— Dar te-ai mutat şi tu destul prin împrejurimi? o

întrebă el.

— Păi tot timpul împachetam ca să ne mutăm în altă parte. Doar ce ne stabileam undeva că şi porneam din nou. Niciodată nu prea am avut prietene, pentru că imediat ce găseam şi eu vreo fată de vârsta mea, tata se şi gândea că e timpul să ne mutăm. De la o vreme, am şi renunţat să-mi mai caut prietene. Pentru ce să mă străduiesc să cunosc pe cineva, când ştiam că nici n-am ajuns bine şi o să plecăm, rămâneam într-un loc până când auzea tata de vreun loc mai bun şi porneam din nou la drum.

Era o relatare a copilăriei ei, spusă fără ranchiună, în timp ce întrebările erau fără milă sau simpatie. Jim se întrista la gândul că tânăra nu avusese şansa să aibă o copilărie, să ducă o existenţă lipsită de griji specifică acestei vârste. Dar nu putea regreta că era inteligentă şi uneori exasperant de feminină.

Stelele de deasupra capului păreau atât de aproape că-ţi dădeau impresia că le-ai putea culege cu mâna. În depărtare urlă un coiot căruia-i răspunseră alţii. O briză uşoară dansa deasupra nisipului şi o rândunică de noapte îşi şuşoti strigătul ei jalnic.

— Îmi pare rău că mi-am ieşit din fire mai devreme, spuse Jim încet.

— E vina mea. Nu trebuia să-ţi dau să mănânci cactus, dar când mi s-a ars mâncarea mi-am zis că trebuia să pregătesc altceva şi aceştia mi s-au părut că puteau fi pregătiţi cel mai repede.

— Parcă mi s-a părut mie că mirosea a ars, glumi el amabil.

— Nu numai că se arsese, râse March pe-nfundate, gândindu-se la carne, ci se carbonizase chiar transformându-se în ceva de nerecunoscut. Cred că am mânca ceva mai bine dacă aş găti la cămin în loc să fac încercări pe soba din bucătărie. Cine ştie, data viitoare sunt în stare să dau foc la casă.

— Ţi-am spus că o să dureze până ai să-nveţi s-o foloseşti.

— Păi atunci o să murim de foame!

Jim se amuză de simţul umorului pe care-l avea March, dar nu mai mult decât îşi râdea ea însăşi de ea. Melanie n-ar fi făcut niciodată haz de propriile ei greşeli, stătea uneori zile – întregi îmbufnată pentru că făcuse vreo prostie firească.

Melanie fusese binecuvântată cu toate bucuriile vieţii: dragostea părinţilor, securitatea financiară şi educaţie excelentă, în timp ce March fusese văduvită de aceste satisfacţii. Şi acum devenise această micuţă femeie-copil gata să accepte lucrurile pe care nu le putea schimba, zâmbind chiar la cele mai grele încercări.

Îl necăjea permanenta comparaţie pe care începuse s-o facă între decedata lui soţie şi March. Nu era cinstit faţă de niciuna dintre ele, dar era incapabil să nu o facă. Îşi amintea de vremurile când Melanie fusese fericită şi veselă, dar nici atunci nu avusese vioiciunea lui March.

Diferenţa dintre cele două femei era ca între zi şi noapte nu numai din punct de vedere fizic, ci şi al concepţiilor. Melanie suferea în viaţă, March o accepta.

— Lăsând la o parte faptul că prima ta experienţă de a găti la soba de bucătărie a fost un dezastru şi alegerea pe care ai făcut-o înlocuind meniul, continuă cu gravitate Jim, te rog mult să mă scuzi pentru comportarea pe care am avut-o. N-am mai mâncat niciodată până acum cactus şi n-aş mai vrea să mănânc nici pe viitor. El se cutremură la amintirea gustului amar al cactusului ţepos.

— Dar cred că ţi-a plăcut totuşi mescala şi nebunariţa, comentă ea cu inocenţă, cu prea multă inocenţă.

— Nu-mi vine încă să cred că am mâncat nebunariţa, clătină el din cap cu uimire. Cred că nu e rea, dar cealaltă…

— Trebuie să treacă vreo câtva timp până să te obişnuieşti cu ea.

— Eu n-am murit niciodată de foame! Zâmbetul lui flutură o clipă prin întuneric, după aceea deveni serios. Dar nu pentru asta am explodat.

— Nu?

— Nu! Se întinse şi-i prinse uşor bumbul nasului. Eram prost dispus, din cauza calului căruia nu-i dau de capăt. Şi în fine când m-am întors la fermă, Breed mi-a spus o poveste.

— A spus despre fleacul acela?

— Să fii acostată de un bărbat în propria ta curte unde ar trebui să fii în siguranţă, nu-i chiar un fleac.

— Dar nu s-a întâmplat nimic, îl asigură ea. Breed a alergat... ăăă, a venit să mă salveze.

— Dar ce-ai fi făcut, dacă el n-ar fi ajuns la timp?

— Aş fi ţipat de-aş fi sculat morţii din groapă, aş fi lovit cu picioarele ca un măgar şi, dacă ar fi fost cazul, l-aş fi muşcat de unde-aş fi apucat.

— Tehnica ta de apărare este excelentă, dar asta nu ar fi trebuit să se întâmple niciodată. Tu meriţi să fii sigură în propria-ţi casă şi eu n-am niciun om în ferma asta în care să am suficientă încredere. Breed l-a concediat şi l-a escortat până a ieşit de pe proprietatea mea. Ceilalţi au fost avertizaţi să te trateze cu respectul ce ţi se cuvine, sau dacă nu, vor împărtăşi aceeaşi soartă cu cel gonit.

— Cred că Breed a făcut niţel mai mult decât să-l concedieze, adăugă ea.

— După cum zicea Breed, tânărul mai răsufla încă când l-a aruncat dincolo de porţi.

— Slavă domnului. Nu vreau să fie omorât nimeni din cauza mea.

— Dacă o să mai încerce careva una ca asta, mă tem că se va întâmpla chiar aşa. Nu vreau să fii speriată în propria ta casă.

— Dar nu e casa mea. Ea nu-şi dădu seama că glasu-i trăda cât jinduia aceasta, dar Jim surprinse fiecare nuanţă a dorinţei arzătoare care o frământa.

— Cât timp eşti în serviciul meu, aceasta este casa ta, spuse el cu blândeţe. Vreau să consideri aşa şi să te simţi aici în siguranţă.

— Mă simt în siguranţă. În siguranţă şi protejată, Este un lucru minunat să nu te temi de nimic altceva decât că ai să arzi mâncarea.

— Vreau ca totdeauna să te simţi aşa. Eu şi oamenii care muncesc pentru mine vom avea grijă ca să fii în siguranţă, trebuie să ştie că acest lucru e pe primul plan… sau nu vor mai munci aici.

— Mulţumesc, şopti ea încetişor. Nu mi-a dat niciodată cineva un dar nici măcar pe jumătate atât de mare. Vreau să fiu menajera dumitale chiar până va împlini Jamie nouăsprezece ani.

— Cred că asta te-ar face să fii cea mai bătrână menajeră din lume.

March privi prin întuneric şi glasul ei deveni visător.

— Ce crezi că va fi peste o sută de ani? Ea – şi întinse braţul într-un gest larg cuprinzând cu el toată zona. Crezi că vor mai exista toate astea p-aici?

— Sigur că da, îmi închipui că vor fi totuşi vreo câteva schimbări. Nu fu surprins când ea schimbă brusc subiectul.

Nu părea să-i placă să zăbovească prea mult asupra unui lucru pe care nu-l putea schimba.

Jim se răsuci pe călcâie şi scoase un sunet nedefinit.

— Eu cred că peştii vor vorbi, şerpii vor avea picioare şi omul va zbura pe Lună.

— Să vorbească peştii?

— Păi, şi aşa ne vor tăia plăcerea de a-i mai pescui. Când o să scoţi unul pe mal, zăcând acolo fleşcăit o să strige la tine să-i dai drumul înapoi.

— Şi şerpii să aibă picioare? întrebă ea cu un chicotit sceptic.

— Îhî… cel puţin zece. Câte cinci pe fiecare latură. O să trebuiască să aibă grijă să nu se calce pe propriile lui picioare.

— Crezi că omul va putea să zboare pe Lună? chicotitul ei umplu aerul nopţii de veselie.

— Cred că ai stat azi prea mult la soare.

Jim se bucură de susuratul râsului ei care se învârtea plin de căldură în jurul lui. Era ceva de care ştia că-i va plăcea din ce în ce mai mult. foarte mult.

— Şi eu cred că ar trebui să te duci la culcare, sau n-

o să mai dormi deloc în noaptea asta. Fiul meu se scoală dimineaţa devreme.

— Cred că ai dreptate. Ea se întoarse către uşa ce ducea în biroul lui. Licărirea discretă a luminii galbene o invită să pătrundă în intimitatea ei. Noapte bună, Jim şi mulţumesc.

— Pentru ce, îngeraşule?

— Pentru tot. pentru că ai făcut din asta casa mea, pentru că ai încercat să mănânci mâncarea făcută de mine, dar mai mult ca orice pentru că nu ţi-ai revărsat furia asupra mea.

El simţi cum i se răsuceşte stomacul de dezgust, dându-şi seama că alţii o maltrataseră atunci când erau furioşi.

— N-ai de ce să te temi, March. Eu n-am lovit niciodată o femeie.

— Ştiu şi ăsta-i un lucru minunat.

— Somn adânc, îngeraşule, şopti el uitându-se după ea cum dispărea. N-o să te mai jignească nimeni de aci-nainte. Promit.

— Ce-ai mai plănuit pentru astăzi? Jim îşi întinse coatele pe masă, ţinând o ceaşcă de cafea în mâini. I-a trebuit ei o lună, dar, în cele din urmă, fiertura era exact aşa cum îi plăcea lui, destul de tare cât să crească părul pe o broască ţestoasă.

O privea apreciativ cum trebăluia prin bucătărie, cu fusta ei înflorată fluturându-i în jurul gleznelor. Datorită eforturilor ei susţinute, garderoba i se îmbogăţise cu câteva fuste simple şi cu câteva bluze.

Devenise o obişnuinţă ca seara, după ce treburile de la ocol luau sfârşit, să stea împreună în birou până la ora ultimei alăptări a lui Jamie. Jim îşi punea de obicei ordine-n hârtii, făcând înregistrări sau răspunzând la corespondenţă. Uneori se răsfăţa cu vechea lui pasiune de a citi, în timp ce March stătea în cameră cosând liniştită, rareori citind. Descoperise că March era meşteră-n arta conversaţiei; când spirituală, când contemplativă şi de cele mai multe ori înnebunitoare, prin punctul ei de vedere

feminin de a privi lumea.

Era mulţumit că începuse să aibă destulă încredere în el ca să-şi exprime gândurile liber fără să se mai teamă că-l înfurie. De fapt, cele mai plăcute seri erau atunci când fiecare încerca să-l facă pe celălalt să vadă lucrurile din alt punct de vedere, susţinându-şi părerile cu îndârjire.

Dar indiferent de cât de înfierbântate erau discuţiile, când venea vremea culcării, March zâmbea şi-i ura vise plăcute.

Jim abia aştepta să-şi petreacă serile cu ea, dar adeseori, după ce trecuse un timp, visele lui deveniseră mult mai dulci şi când se scula dimineaţa, era chinuit de o dorinţă mistuitoare.

Cât timp îşi lua micul dejun, cerul începea să se lumineze, întunericul nopţii devenind cenuşiu: Auzea foiala activităţii de afară, care-l anunţa că oamenii se apucaseră de treabă. După ce termină micul dejun, venea vremea să înceapă şi pentru el ziua de muncă, deşi nu prea avea chef să se mişte.

— Ei ce-ai făcut astăzi? întrebă el din nou.

— Nu prea mare lucru. March împături şervetul de bucătărie şi-l puse cu grijă pe marginea scaunului să se usuce. Spălasem ieri fustele şi pantalonii şi-mi plănuisem să le calc astăzi de dimineaţă, înainte de a se face prea cald ca să nu mai poţi călca. A trebuit să mai spăl şi scutecele lui Jamie, dar asta o fac de fapt în fiecare zi. Aseară am observat că aproape toate lămpile trebuiau curăţate. Am curăţat şi fitilele.

— Îndată ce se va trezi Jamie şi-i dau să mănânce, vreau să pun puţină pâine la dospit şi poate o să fac şi o plăcintă sau două. Apoi după-amiaza, când va mai coborî puţin soarele, vreau să ies să muncesc puţin la grădină. Seminţele pe care mi le-a adus Hank de la oraş au început să încolţească, s-au făcut plăntuţe.

— Nu-i cam mult? întrebă el ridicând din sprâncene.

— Recunosc că asta mă va face să fiu cam ocupată, răspunse ea râzând forţat.

— Recunosc… Jim se ridică-n picioare şi împinse cu

grijă scaunul lângă masă. Ştii ce zi e astăzi?

March încruntă fruntea ca şi cum s-ar fi gândit adânc. Nu ţinea socoteala zilelor, de obicei lăsând să se scurgă una după alta, rareori întrebându-se ce zi a săptămânii era. Dacă ar fi trăit la oraş, s-ar fi dus duminica la biserică şi ar fi trebuit să fie mai atentă să ştie ce zi era. Dar aici nu folosea la nimic, aşa că nu se necăjea să dea prea mare atenţie zilelor.

— Marţi? încercă ea să ghicească.

— Greşit. nici măcar nu eşti pe aproape. E vineri.

— Şi mâine va fi sâmbătă iar poimâine duminică şi începe o săptămână nouă. Mulţumesc, dar acum dacă am stabilit asta, dacă nu te superi eu am treabă şi dumneata la fel. Ea se îndreptă spre uşă zâmbind drăgălaş.

— Nu încă, îngeraşule. Şi ştii ce mai este, în afară de faptul că e vineri?

Un scâncet străbătu din dreptul scărilor. Nu era încă un plâns, dar era destul de puternic pentru ca adulţii de jos să nu ştie că Jamie se trezise şi voia să i se dea atenţie fiind în stare să facă tot ce-i staţi putinţă ca să-şi atingă scopul.

— E clar că în câteva clipe fiul dumitale va începe să ţipe de o să ne scoale casă-n cap.

Ştiind că Jamie n-a scăpat niciodată o masă, mai ales datorită gălăgiei pe care-o făcea, Jim făcu haz de necaz şi băgându-şi mâna în buzunar scoase un ban – ziua plăţii.

Cu o îndemânare care i-ar fi făcut să moară de invidie pe mulţi puşti, i-l azvârli ei. Cu o mişcare scurtă din încheietura mâinii, March îl prinse. Se uita încântată la banul strălucitor, o monedă de zece dolari, din aur, cu aristocraticul său vultur pe o faţă.

— Pentru mine? glasul ei era plin de uimire, ca şi cum savura senzaţia de căldură a atingerii banului.

— Toţi bănuţii. Punându-şi pălăria pe cap, el se îndreptă spre uşă. Ce-o să faci cu ei?

Expresia ei deveni serioasă, March îşi aplecă într-o parte capul.

— Pot să-ţi cer ceva?

— Îngeraşule, poţi să-mi ceri orice, oricând. Ţinând monedă în palma închisă, ezită.

— Cât costă o casă ca asta?

— Asta vrei să faci cu ei, să-ţi cumperi o casă? întrebă el cu căldură. La încuviinţarea ei din cap, Jim zâmbi îngăduitor. Scumpa mea, dacă ai lucra pentru mine douăzeci de ani de acum înainte şi n-ai cheltui niciun bănuţ din ceea ce ai câştiga, tot nu ţi-ai permite o casă ca asta.

— Vai… eu credeam, vreau să zic… Deziluzia-i încovoie umerii.

Jim se strădui să-i întoarcă spatele, încercând să nu ia seama la dorinţa nestăpânită de a o lua în braţe ca să-i liniştească descumpănirea.

— Du-te să-i dai să mănânce copilului, spuse el mai aspru decât ar fi vrut. Mă întorc după vreo oră şi o să mergem în oraş.

— Nu!

Oprindu-se cu mâna pe clanţă, o privi peste umăr.

— N-ai ieşit din fermă de o săptămână, de când eşti aici. E timpul să nu te mai ascunzi, March.

— Jamie e mult prea mic, încă. March strânse monedă în mână până când simţi că i se frânge în palmă. Cred că ar fi mai bine să aşteptăm până va împlini două luni, înainte de a pleca la plimbare.

— Păi are aproape două luni acum. O să suporte foarte bine călătoria.

— Mulţumesc, dar eu nu vreau să merg acum.

— Nu mă face să te forţez să mergi, îngeraşule.

— N-o să faci asta, zise ea, dar glasul îi tremură de teama ce i se strecurase-n suflet că va fi exact cum spunea el.

Scâncetul din susul scărilor se transformă într-un adevărat bocet de disperare.

— Du-te şi dă-i să mănânce fiului meu, March şi după aceea împachetează tot ce-i trebuie copilului pentru un drum de câteva ore.

— Te rog, Jim… nu cred că este o idee bună. March rămase vorbind uşii, când el o închise, ieşind. Sui treptele

sleită, ca o bătrână care şi-a pierdut de mult vigoarea tinereţii. Cu fiece treaptă pe care o suia, plânsul lui Jamie se înteţea şi mai tare.

Copilul îşi frământa mâinile şi lovea cu picioarele, cu faţa roşie de efort. Genele lui groase erau încărcate de lacrimile care-i şiroiau pe obrajii bucălaţi.

— Vai, sufleţelule, nu mai plânge, se văita March luându-l în braţe. Iartă-mă că n-am venit mai repede, dar tatăl tău este tot atât de încăpăţânat ca şi tine.

March îi schimbă scutecele ude în timp ce el continua să plângă jalnic. Descheindu-şi rochia, se aşeză în balansoarul de lângă fereastră şi scoase sânul. Cum îşi lipi buzele de sfârcul ei, lacrimile încetară, numai câte un sughiţ care mai scăpa din când în când şi genele lui ude mai mărturiseau nemulţumirea pe care-o încercase.

— Ce-o să mă fac, Jamie? March îşi aranja părul, observând absentă că vârfurile erau destul de lungi ca să se răsucească în onduleuri. Nu pot să mă duc în oraş, categoric nu pot. Toţi oamenii de acolo o să-mi arunce priviri acuzatoare şi vor vorbi despre mine ca şi cum aş fi surdo – mută şi n-aş auzi cuvintele murdare cu care mă caracterizează.

March suspină şi-şi lăsă capul pe speteaza scaunului.

— Tatăl tău abia începuse să mă accepte şi să uite toate lucrurile rele pe care le auzise de la mine. Dacă ne ducem acum în oraş, care mai de care se va întrece să alerge să-i povestească cele mai rele lucruri despre mine. Şi s-ar putea să se răzgândească. O lacrimă stingheră îi alunecă încet pe obraz. Ce-o să mă fac dacă mă dă afară? Vai, scumpule, ce-o să mă fac dacă mă va da afară?

12

March, în drumul către oraş, stătea în cabrioletă preocupată de primirea ce i-o vor face în oraş când vor sosi acolo şi de reacţia lui Jim. Nu se bucura de frumuseţea mulţimii de ananaşi, nici de culoarea puternică a macilor sau de crinii imaculaţi care mărgineau drumul. Nu-i păsa de veselul cântec al păsărelelor şi nici de îmbierea ierbii dese.

Cu cât se apropiau mai mult de oraş, March era copleşită de o frică atât de mare încât nimic n-o mai putea atrage, chiar şi copilul cuibărit în braţele ei abia îl mai observa.

Făcuse tot ce-i stătuse în putinţă ca să-l convingă pe Jim că nu voia să meargă la oraş. Luptându-se cu lacrimile, insistase să rămână la fermă şi merse atât de departe, încât refuzase net să meargă în excursie, dar Jim nu se înduplecase. Strângându-şi ultimele rămăşiţe ale demnităţii călcate-n picioare, se suise în cabrioletă şi înfruntase călătoria înfiorătoare.

Cu hotărâre discretă, Jim conducea caii spre Oracle. Drumul de două ore nu i se păruse niciodată atât de lung. De obicei se bucura de pustietatea şi de frumuseţea drumului, dar acum nu mai vedea nimic în faţa ochilor decât mina de pe faţa lui March atunci când nu mai avusese nicio portiţă de scăpare şi trebuise să-l însoţească. Fusese necesară toată capacitatea de rezistenţă de care dispunea ca să nu cedeze în faţa insistenţelor ei. Lacrimile nu l-ar fi impresionat atât de mult ca hotărârea ei neclintită de a nu plânge.

Cu toate eforturile depuse ca să lege o conversaţie, ea rămăsese cu stoicism tăcută. Pe măsură ce se prelungea tăcerea, sentimentul vinovăţiei faţă de modul dur în care se purtase, se transformă într-o senzaţie de prăbuşire şi apoi în mânie. Dacă vrea să stea îmbufnată tot drumul până-n oraş, treaba ei. El încercase să facă drumul mai plăcut. March va descoperi în curând că teama ei fusese ne-ntemeiată, că puţini, dacă nu chiar nimeni, nu-şi mai aminteau de o întâmplare care se petrecuse cu un an în urmă şi în care nu fuseseră implicaţi în mod direct.

Faţadele magazinelor din lemn fără vârstă erau proaspăt vopsite şi diferitele corturi din dril dovedeau fără tăgadă că oraşul Oracle era încă la începuturile sale, fiind un loc făcut cam în pripă, ridicat ca să servească oamenilor care lucrau în perimetrul minelor. Oraşul asigura tot felul de servicii de la bărbierit şi tuns şi o baie caldă în mijlocul magazinului de confecţii, la o companie

pentru noapte şi orice altceva.

Cei care prospectau erau oameni hotărâţi şi duri, iar numele minelor în care lucrau erau la fel de colorate ca şi metalul pe care sperau să-l găsească: Fata de mină apasă. Mina de aramă comanşă, Frumoasa din sud, Hijinkii, Oracle, care probabil că dăduse şi numele oraşului.

După luni şi ani de zile de muncă pe deşelate, unii dintre mineri rămăseseră tot săraci, în timp ce alţii se îmbogăţiseră pe seama viselor celor ce lucrau pentru ei. Una dintre cele mai mari descoperiri fusese făcută întâmplător sau datorită unui noroc incredibil şi era cunoscută sub numele de Frumoasa Sudului.

Căpitanul John T. Young obţinuse concesiune şi muncea cu sârg să găsească metalul insesizabil. Soţia îi aducea zilnic de mâncare şi, într-o zi, în timp ce el mânca, ea se aşezase pe stânca de minereu să se odihnească; cu un ac de păr, doamna Young a început să râcâie până când a scos câteva mostre de minereu. Descoperirea a scos la iveală unul dintre cele mai bogate filoane din zonă.

În funcţie de vreme, strada principală din Oracle era fie o cărare plină de praf, fie o mlaştină plină cu noroi aşteptând să-l prindă în capcanele ei pe cel neatent. Cum fuseseră mai multe zile fără ploaie, acum era plină de praf.

Mai mulţi cai erau legaţi la rampele de oprire şi două cabriolete stăteau aliniate pe stradă. Era o tăcere decepţionantă, asemănătoare calmului dinainte de furtună.

O dată pe lună, sâmbăta, în ziua de plată, oraşul se umplea până la refuz de minerii care coborau din munţi pentru a se bucura pentru o zi de binefacerile civilizaţiei, iar ajutoarele de văcari venite de la ranchuri ca să-şi cheltuie ultima agoniseală. Câţiva se încumetau să parcurgă lunga călătorie până la Tucson, dar cei mai mulţi considerau că nu era cazul să călătorească mile întregi, când Oracle le oferea destule posibilităţi să-şi cheltuiască salariul.

Jim opri în faţa magazinului şi coborî din cabrioletă. Luă copilul din braţele lui March şi-i întinse ei mâna rămasa liberă. Deşi ochii lui March pledau pentru o

amânare de ultimă clipă, el nu o luă în seamă pe când o ajuta să coboare.

— Te poţi-uita primprejur până când duc eu caii la adăpost. Mă întorc imediat.

— Mai bine rămân cu dumneata, spuse March liniştită, străduindu-se să nu-i tremure glasul.

Jim se sui înapoi în căruţă şi dădu bice calului.

— Mă întorc în câteva minute. Du-te şi vezi dacă găseşti ceva pe care să-ţi cheltuieşti banii.

Uitându-se după cabrioletă cum dispărea în josul străzii, March se simţi părăsită şi speriată.

Nu-i venea să creadă că după ce-o forţase să vină în oraş, o părăsise acolo lăsând-o singură pradă celei mai mari frici care

O stăpânea.

Cu capul sus şi strângând copilul la piept, March deschis e uşa. Nici măcar faptul că ştia că avea bani în buzunar pe care

1 putea cheltui după placul ei nu o făcea să se simtă mai uşurată.

Magazinul era surprinzător de bine aprovizionat. Ştiind că clienţii se puteau duce la Tucson ca să-şi satisfacă dorinţele, negustorul adusese un sortiment bogat de tot felul de mărfuri, ca banii să ajungă în mâinile lui în loc să se ducă la negustorii din Tucson. În stânga o tejghea lungă se întindea în faţa rafturilor pline cu conserve în cutii, făină, blocuri de sare şi zahăr. În partea din spate, era o altă tejghea al cărei singur scop era să pună la adăpost de priviri camera în care se aflau cupoanele de materiale, panglicile şi dantelele, între ele erau expuse scafe, găleţi, seminţe, şei şi ghete. Partea din fund a magazinului era rezervată confecţiilor, în cea mai mare parte pentru bărbaţi, dar conţinea şi câteva lucruri pentru femei.

Cei câţiva clienţi, în majoritate femei, se plimbau pe intervale sau stăteau de vorbă adunaţi în mici grupuri. Sperând să se poată ascunde în spatele mărfurilor etalate până la venirea lui Jim.

March se oprise în faţa unei rochii etalate pe un manechin. Privirea ei rămăsese pironită pe frumoasa creaţie, nebăgând de seamă interesul pe care-l stârnise intrarea ei în magazin. Ochii curioşi o priveau cum se minuna de frumosul strai.

Rochia era făcută din mătase cu dungi roşii, verzi şi cafenii şi garnisită cu catifea neagră pe şolduri şi la umeri. Corsajul, mânecile şi tivul erau împodobite cu dantelă. Partea din faţă a fustei era drapată în aşa fel încât să scoată în evidenţă talia subţire, în timp ce partea din spate ieşea în afară cu o enormă turnură.

— Nu-i aşa că-i drăguţă? întrebă o voce din spatele ei.

Roşind, March se întoarse şi dădu cu ochii de Mazie

Wright, al cărei soţ era proprietarul magazinului, înaltă şi osoasă, cu pieptul mic, cu păr cenuşiu ca oţelul şi cu o ţinută atât de rigidă încât făcea impresia că s-ar fi frânt dacă s-ar fi aplecat, Mazie nu părea să fie o persoană cumsecade. Cu mâinile tremurându-i necontrolabil, March îl strânse pe Jamie până când întâlni privirea caldă, cafenie a femeii care o fixa în ochi.

— E frumoasă, îi răspunse ea încet bătrânei femei.

— Soţul meu zicea că este ridicol să comanzi ceva de genul ăsta într-un magazin ca al nostru, dar eu am zis că acum, pentru că trăim în mijlocul pustietăţii, nu înseamnă că nu putem anticipa moda. O să se plictisească odată cineva de rochiile simple făcute în casă şi va tânji după moda franţuzească.

Mazie cercetă cu privirea bluza şi fusta simple ale lui March, apoi se întoarse către pălăria de pai care o proteja de soare.

— Avem nişte pălării frumoase în stoc, dacă te interesează.

— Aş vrea să mă uit mai întâi puţin, spuse ea cu voce ezitantă. Asta e, dacă nu vă supăraţi?

— Vai de mine, pentru ce să mă supăr, dragă. Poţi să te uiţi cât îţi place. Dar să-mi aduci aminte să-ţi arăt noua modă de ciorapi de damă, îi şopti ea cu glas conspirativ. N-

o să-ţi vină să crezi… avem unii negri, alţii cu dantelă şi unii chiar cu dungi. Sunt teribil de şic şi încântător de atrăgători!

— Mulţumesc.

Mazie o bătu uşor pe March pe mână.

— Uită-te primprejur şi poţi să mă chemi dacă vrei să încerci ceva. Se uită la Jamie care dormea liniştit. Tare mi-ar plăcea dacă aş ţine eu copilul cât îţi faci cumpărăturile!

— Nu! şi March roşi uşor, temându-se să n-o fi jignit pe femeie cu răspunsul ei şi adăugă: Mulţumesc frumos, dar nu-i nevoie. Nu mă deranjează.

— Aşa-s mamele-astea la primul copil! spuse zâmbind Mazie cu căldură. Nu vor să-şi scape din ochi niciodată micuţul… nu le poţi învinui pentru asta. Dacă domnul Wright şi cu mine am fi fost binecuvântaţi cu copii, cred că nici eu n-aş fi lăsat pe nimeni să-l ţină pe al meu. Dar dacă te răzgândeşti, eu sunt pe aici.

March se simţi puţin vinovată, în timp ce-o privea pe femeie îndepărtându-se. Remarcase dorinţa din ochii lui Mazie şi încercarea să mascheze încurcătura în care se aflase când ea refuzase oferta lui Mazie de a avea grijă de copil. Nu era prea sigură ce părere avea femeia despre ea. Fusese destul de prietenoasă, dar doamna Wright era o străină. March ştia că era la curent cu trecutul ei. Nu se cunoscuseră niciodată personal, dar îşi încrucişaseră drumurile adesea pe stradă şi March o servise, atunci când venise la cafeneaua la care lucra ea.

Jamie îi inspira, fără să ştie, un sentiment de securitate lui March şi ea nu voia să-l împartă cu nimeni altcineva.

A fost o surpriză plăcută să observe că oamenii din magazin nu-i dădeau atenţie. Mai multe femei o salutaseră dând din cap, dar niciuna n-a făcut vreun efort deosebit să încerce să-i vorbească. Mazie se dusese în spatele magazinului ca să măsoare nişte material pentru un client, iar soţul ei servea un miner.

Uşor relaxată, March îşi petrecu mai multe minute admirând mulţimea de nasturi care erau expuşi. Erau de

toate felurile şi de toate culorile, unii din lemn, alţii din os. Era fericită la gândul că, dacă ar fi vrut, ar fi putut să-şi cumpere şi ea câţiva care i-ar fi plăcut.

Şi dintr-odată simţi că moneda de zece dolari de aur din buzunar îi atârna greu. Putea cumpăra orice-şi dorea din magazin: chiar şi vreun fleac, ceva absolut nefolositor, pe care să-l cumpere doar aşa, pentru că avea ea chef. Putea pretinde că era o doamnă bogată, venită într-o zi de odihnă la cumpărături în oraş, care nu avea nimic altceva de făcut decât se hotărască pe ce să-şi cheltuiască banii.

Nehotărâtă între nasturii roşii strălucitori făcuţi din os şi unii din lemn cizelaţi în formă de crin, March tresări la auzul vocii pe care se temea cel mai mult s-o audă. Fu ca şi cum i-ar fi căzut un trăsnet la picioare când auzi:

— Măi… măi… măi, ce-mi văd ochii? Credeam c-ai şters-o cu restul lepădăturilor cu care lucrai.

March se întoarse şi se trezi faţă-n faţă cu bărbatul care profitase atât de ordinar în toate privinţele de inocenţa ei. Un fior de teamă îi străbătu şira spinării, urmat de ură şi dezgust faţă de nelegiuire. Acesta era omul care-i înşelase aşteptările, care-i distrusese personalitatea.

— Lasă-mă-n pace, spuse ea liniştit. N-am ce vorbi cu tine şi se întoarse spre nasturii expuşi, dar o mână o apucă de umăr răsucind-o cu brutalitate.

— Nu-mi întoarce mie spatele, târfo, când vreau să vorbesc cu tine, mârâi el. Eşti cam fudulă pentru o amărâtă de târfă ce eşti.

— Te-am rugat să mă laşi în pace. N-am ce discuta cu tine şi nici nu sunt dispusă să aud nimic din ce mi-ai putea spune.

— Nu-i prea rău. Mâna de pe umărul ei o ţinea ca să nu se poată întoarce şi ştia că nu avea de ales, trebuia să asculte ce-i spunea.

— Tu ai vorbit întotdeauna frumos şi cu siguranţă că ştii să faci curăţenie bine. Privirea lui lacomă o măsura din ochi. Îţi închipui că mă uit la tine pentru că aş vrea să mă însor cu tine? Râsul lui umplu magazinul, mărind încurcătura în care se afla March. Ei bine, scumpo,

greşeşti. Ţi-am luat caimacul şi ai făcut ce-am vrut eu. Soţia mea nu va fi o curvă nenorocită. Dar aş putea să-ţi dau fusta jos, dacă m-ai ruga frumos.

Ştiind că oricine din magazin putea auzi ce striga în gura mare lăudărosul ăsta, umilirea lui March îi depăşi puterile.

— Comportarea ta brutală, necioplită dă dovadă de cât de limitată îţi e inteligenţa şi mă face să mă-ntreb cine te-ajută dimineaţa să te-mbraci. Eu nu m-aş umili nici măcar să-ţi cer să scuipi pe mine dacă aş arde în foc.

March văzu cum mânia din ochii lui întunecaţi se înteţeşte şi-şi blestemă limba afurisită. Era hotărâtă să nu mai continue discuţia, dar el nu era dispus să se retragă liniştit. Se temea că din nou această încurcătură cu el o va face să devină subiect de discuţie.

— Chiar dacă ai găsit pe cineva care să te întreţină, asta nu te face să fii altceva decât o curvă nenorocită. Şi, ţine minte, târfo, eu voi fi întotdeauna pe urmele lui şi-mi voi atinge scopul înaintea lui.

Privirea-i coborî pe copilul pe care-l ţinea March în braţe şi o strâmbătură îi schimonosi faţa frumoasă.

— Am auzit spunându-se că purtai în pântec bastardul meu. Ăsta e? ia să-i văd.

March se întoarse în timp ce el se îndreptă spre ea, gata să folosească orice mijloace pentru a apăra pe Jamie. Dacă-i mai tolera să se poarte cu ea aşa, nu-i putea permite să facă acelaşi lucru cu Jamie.

— Ăsta nu-i copilul tău, spuse ea răstit, întărâtată de nevoia de a-l proteja pe Jamie. Fiica ta a murit la naştere. Cel puţin a avut norocul să nu-l cunoască pe bărbatul care i-a fost tată.

Îşi dăduse seama că a împins lucrurile prea departe, abia când îl văzu strângând pumnul pregătindu-se să lovească. Lovitură care nu s-a materializat însă. March suspină uşurată, când o mână mai puternică decât a lui Fred îi imobiliza mişcarea. Răsucindu-se atât de brusc încât era gata gata să-şi piardă echilibrul, se găsi faţă-n faţă cu adversarul ale cărui dimensiuni şi forţă îl depăşeau.

— Nu-mi plac bărbaţii care lovesc doamnele băiete, spuse liniştit Jim. Cred că e timpul să te-nveţe cineva ce-s bunele maniere, Fred Hamner.

— Şi crezi că tu eşti ăla? îl întrebă cu un zâmbet batjocoritor tânărul.

— Da, chiar aşa.

Fred nu prea ştia mare lucru despre Jim Travis, în afară de faptul că era respectat de fermierii locali. Omul ţinea la reputaţia lui, dar considerând după expresia întipărită pe faţă, era braţul nemilos al legii. Fred ştia că pe Jim nu-l impresionau câtuşi de puţin banii sau influenţa tatălui său.

— Nu-i nicio doamnă, domnule Travis şi n-are nevoie de protecţia dumitale. Eu şi ea avem o treabă de rezolvat. March nu-i nimic altceva decât o mucoasă neruşinată care trebuie să înveţe să se respecte.

Fred nu observă îngustarea ochilor lui Jim care-şi încordase fălcile. Poate că dacă le vedea, s-ar fi întors şi-ar fi plecat. Dar tânărul nu putea accepta că fata care-l venerase odată, îl privea acum ca pe o târâtură.

— Ascultă-mă bine, băiete. Vreau să fiu sigur că înţelegi ce-ţi spun. Glasul lui Jim scăzu transformându-se într-un mârâit de mânie. Doamna este menajera mea şi copilul din braţele ei este copilul meu.

— Menajera dumitale? întrebă Fred cu un nechezat nervos. Cu siguranţă că ştii să potriveşti lucrurile. Îţi iei o curvă să-ţi facă menajul ca dumneata s-o poţi scutura pe ea.

— Fred, cred că e cazul să ieşim puţin afară să schimbăm câteva vorbe. Şi Jim îl îmbrânci pe tânăr către uşă.

— Jim, strigă March ezitant.

Jim se întoarse către ea şi râse forţat în ciuda mâniei care clocotea în el. Asta o să-mi facă bine, se gândi el. Era un mod de a se descărca.

— Nu vreau să-l scap îngeraşule. Ia-ţi nasturii şi lasă-i lista pentru cumpărături lui Walt ca să pregătească marfa. Când mă-ntorc o să mergem să mâncăm ceva.

— Ai grijă, Jim, îi spuse ea cu căldură. El nu valorează nici cât o picătură din sângele tău.

— Nu, el nu preţuieşte. Privirea lui Jim se umplu de căldură în timp ce o cerceta ca să se asigure că nu suferise nicio vătămare fizică. Dar tu, da.

March privi cum îl împingea pe Fred pe uşă afară, împărţită între dorinţa de a fugi să se ascundă de privirile curioase ale spectatorilor şi nevoia, care era mai puternică, de a asista la sălbatica plată ce i-o pregătea Jim lui Fred.

— Bărbaţii! Mazie prinse mâna lui March într-a ei şi o strânse uşor. Zău nu sunt decât nişte copii mai mari. Ei cred că nimic nu se poate rezolva decât prin bătaie. Dumnezeu să-i aibă-n pază şi după ce vin bătuţi şi plini de vânătăi, aşteaptă ca femeile lor să-i creadă nemaipomeniţi.

Privirea lui March se îndreptă plină de regret spre uşă.

— N-o fi frumos, dar uneori când te simţi înnebunit nu mai ştii ce să faci, îţi vine să trânteşti.

— Eu aşa fac, îi mărturisi Mazie în şoaptă. Când mă înfurii pe domnul Wright şi-mi vine să nu mai stau nicio clipă cu el, încep să trântesc uşa. E atât de liniştitor zgomotul ăsta al uşii!

March zâmbi, recunoscătoare că femeia venise în întâmpinarea ei tocmai când avea mai mare nevoie să aibă pe cineva alături.

— Şi acum, hai să lăsăm nasturii ăştia atât de tentanţi… şi să ne uităm că ţi-am promis să-ţi arăt ciorapii aceia.

Luând-o liniştitor pe March, cu mâna pe după umăr, Mazie o conduse în spatele magazinului. Se învârtea în jurul lui March cu un aer protector, ca să nu-ndrăznească nimeni să facă vreun comentariu cu care să nu fie ea de acord.

În cele din urmă, March se înduplecă şi o lăsă pe bătrână să-l ţină pe Jamie. Şi era complet absorbită de ciorapi când se întoarse. Aşa că nu observă schimbul de priviri dintre Mazie şi Jim; ale lui întrebătoare, ale ei

liniştitoare.

— Ce-ai găsit ca să-ţi cheltuieşti banii, îngeraşule? întrebă Jim, uitându-se la March cum rămăsese-n contemplare.

Scrutându-l din cap până-n picioare, ea descoperi câteva semne ale actului său de vitejie. Cămaşa lui avea o pată de murdărie pe care n-o avusese mai înainte şi botinele noi bine lustruite erau pline de praf, dar respiră uşurată constatând că nu avea urme de sânge sau de vânătăi.

— Ce-s ăştia? şi Jim ridică glumeţ dintr-o sprânceană, ţinând în mână un ciorap fumuriu ajurat la călcâi.

— Păi. sunt. March se făcu roşie ca para focului căutând răspunsul.

— Cred că ştii foarte bine ce sunt, tinere, îl mustră Mazie cu o sclipire în ochii ei cafenii decoloraţi.

— Nu-mi place să contrazic o doamnă, dar greşeşti, Mazie. N-am mai văzut niciodată aşa ceva. Veşmântul intim era din mătase moale şi dantela îi dădea o notă ademenitoare. Îşi şi imaginã pentru o clipă piciorul frumos modelat al lui March acoperit cu acel ciorap.

— Când te vei căsători din nou o să-i cumperi soţiei o pereche, ca dar de nuntă. Ea îi luă ciorapul din mână şi-l puse la loc cu grijă.

— Ţi-ar plăcea aşa un dar de nuntă, îngeraşule? o întrebă Jim cu căldură.

Absolut uluită de întrebarea neaşteptată, March nu putu face altceva decât să clatine din cap. De când cu fiascoul cu Fred Hamner şi având exemplul părinţilor ei în faţă, căsătoria nu era un lucru prevăzut într-un viitor apropiat… poate chiar niciodată.

Uluirea ei l-a întristat pe Jim. Nu ştia de unde-i venise să pună o asemenea întrebare, o spusese-aşa deodată şi acum se întreba de ce. Nu intenţiona să se recăsătorească, o dată îi era suficient. Melanie îi dovedise că vestul era prea aspru pentru o femeie, responsabilităţile erau prea mari.

Dar March merită să se căsătorească şi să-şi

întemeieze o familie. Ea era o bună gospodină şi o mamă minunată. Jim îi aprecia simţul umorului şi îi respecta integritatea. Se relaxa cu ea şi nu se temea că ar putea spune sau face ceva greşit. Era o prietenă.

Deodată, Jim îşi dădu seama că nu-i făcea plăcere ideea ca March să se căsătorească cu vreun străin şi să-l părăsească.

— Nu mai necăji fata, Jim Travis, îl mustră Mazie. A avut destule neplăceri în dimineaţa asta şi fără s-o mai necăjeşti şi tu.

— Ai dreptate, Mazie. E vina mea, n-ar fi trebuit s-o las singură. El prinse cu delicateţe mâna lui March în mâna lui. Scuză-mă îngeraşule. Ştiu cât erai de speriată, dar îmi închipuiam că era doar imaginaţia ta. Te-am obligat cu aroganţă să vii aici bănuind că nu se va întâmpla nimic dacă vei fi înconjurată de alte femei. Nu mi-am închipuit că Fred Hamner o să aibă curajul să se apropie de tine în public.

— Îmi pare grozav de rău că a trebuit să-i ţii piept singură.

El se scuza deschis, faţă de atâţia spectatori. March nici măcar nu mai auzise vreodată ca vreun bărbat să-şi ceară scuze. Asta nu putea fi adevărat. Bărbaţii iau hotărâri şi dacă aceste hotărâri sunt greşite, nu vor să ştie nimeni niciodată că au greşit. Niciodată.

— I-ai dat lista lui Walt? întrebă el, înainte ca March să se poată reculege ca să-i răspundă la scuze.

— Nu, îşi muşcă buzele March, după toate cele ce se întâmplaseră, cum ar mai fi trebuit să-şi mărturisească şi marea ruşine că nu ştie să scrie şi să citească.

— Bine, scoate-o şi dă-i-o. Până când va pregăti el comanda, o să mergem la cafenea şi după aceea o să ne întoarcem să luăm pachetele şi să ne ducem acasă.

Trăgând puternic aer în piept, ea-şi ridică în sus capul cu mândrie.

— N-am făcut nicio listă.

Uitându-se în ochii lui albaştri, nu putu totuşi să mărturisească de ce. Pur şi simplu nu putu.

— Nu am avut destul timp, când m-ai grăbit azi dimineaţă.

Nu era chiar o minciună, încerca ea să se convingă. El o anunţase de dimineaţă de călătoria în oraş, nelăsându-i timp decât atâta cât a fost necesar să se pregătească ea şi pe Jamie.

— Şi tu nu voiai să vii, spuse el încet. Bătând-o încetişor pe vârful nasului, Jim dădu din cap cu regret. Nu-i nicio problemă, o să ne ducem să mâncăm şi când ne întoarcem o să-i faci comanda verbal.

March se întoarse să ia copilul de la Mazie care nu prea se arăta încântată să i-l înapoieze.

— De ce nu-l laşi aici cu mine, cât mănânci? întrebă Mazie plină de speranţă, O să-mi facă plăcere să mă joc de-a mama vreo oră.

— Păi…

— Foarte bine, Mazie, interveni Jim înainte ca March să poată răspunde.

— Va trebui să-i dau să mănânce, foarte curând, încercă March să-l scape din braţele bătrânei. Era o prostie. Ştia că Mazie va avea o deosebită grijă faţă de copil, dar nu voia să se despartă de el nici măcar pentru scurt timp.

— Nu-i nicio problemă. Avem de toate aici în magazin.

March ridică ochii către Mazie, Mazie era convinsă ca

Jamie era copilul lui Jim şi că mama lui murise la naştere. Şi cu asta March ar fi confirmat tot ceea ce spusese Fred, dar Jamie era mai important decât orice teamă de cleveteli.

— Păi, îl alăptez!

— Foarte bine, am zis eu că e un copil norocos, auzi să-şi găsească o nouă mamă imediat după ce şi-a pierdut-o pe a lui. Mazie ridică gâgâlicea pe umărul ei şi-l bătu uşor pe spate. E foarte mulţumit acum şi dacă va fi neliniştit înainte de a te întoarce, o să-i dau un biberon. Şi acum duceţi-vă să mâncaţi sănătoşi.

— Hai să mergem, îngeraşule, înainte ca buna samariteancă să descopere cât de zgomotos poate fi un bebeluş şi să se răzgândească Jim o luă de braţ. Îşi dădea perfect de bine seama că March era complet descumpănită. I se întâmplaseră prea multe lucruri într-un timp atât de scurt ca să poată face faţă atâtor şocuri. Mai întâi fusese obligată să meargă în oraş, apoi o părăsise el, când avea mai mare nevoie de ajutor; urmaşe întâlnirea cu omul pe care ar fi dorit cel mai mult să-l evite şi fusese acostată de el, apoi atitudinea prietenoasă a lui Mazie, fusese nevoită să declare că-l alăpta pe Jamie şi-n felul acesta să mărturisească faptul că avusese un copil; fusese de asemenea forţată să-l lase pe Jamie, pentru prima dată, în grija altcuiva... Nu era deci de mirare că-l urmă pu docilitate pe Jim către uşă.

Fu supusă tot timpul mesei, abia atingând mâncarea din faţa ei. Erau aşezaţi în aşa fel încât ea putea privi afară pe fereastră către magazin. După repetate încercări de a lega o conversaţie, în care nu primea de la ea decât nişte mormăieli monosilabice, Jim renunţă la discuţie şi mâncă în grabă cu gândul că imediat ce vor termina să se ducă să-l ia pe Jamie şi să plece.

Spera ca imediat ce vor ieşi din oraş, March să-şi regăsească buna dispoziţie. Nu era întotdeauna prea uşor să faci faţă vioiciunii ei, dar plecarea era incomparabil preferabilă acestei femei, lipsite de strălucire, care stătea în faţa lui.

Se uită la ea în farfurie şi văzu că mâncarea fusese mutată doar dintr-o parte în alta, fără a o mânca.

— Dacă ai terminat, putem pleca.

— Am terminat, March împături cu grijă şerveţelul şi se ridică.

— Să ştii că el este bine sănătos, o tachină Jim, în timp ce traversau strada către magazin.

— Ştiu, Mazie nu putea să-l lase să i se întâmple ceva. Şi adăugă cu voce scăzută, aruncându-i o privire rugătoare. Dar aş vrea să mergem acasă.

— Nu ţi-ai cheltuit banii, spuse Jim deschizând uşa

magazinului şi lăsând-o să treacă înainte.

Privirea lui March scrută camera în căutarea copilului. Se relaxa puţin văzându-l cuibărit, mulţumit în braţele lui Mazie, dar nimic nu o putea satisface până când nu-l simţea în propriile ei braţe.

— Voi trimite la începutul săptămânii un om cu o listă de alimente necesare, Walt, spuse Jim de îndată ce văzu că March luase copilul în braţe. Ai grijă să pui în pachet şi câteva cutii cu piersici. Menajera mea are o slăbiciune deosebită faţă de ele. N-o să treacă prea mult timp până să venim, din nou în oraş. Fetiţa asta a fost prost tratată. Ea trebuie să vadă că nu toată lumea e căzută-n fund faţă de banii lui Hamner. Ochii calzi, cafenii ai lui Walt priviră cu interes către March şi-i răspunse cu glas scăzut, în aşa fel încât cuvintele să nu străbată mai departe de urechile lui Jim.

— Asigură-ţi spatele. Bătrânul Hamner nu va fi prea încântat că l-ai dibuit pe fiu-său. El convinsese mulţi oameni că Fred n-a făcut niciun rău. Iar acum pentru că ea l-a pus în inferioritate, Fred nu-i va da pace fetei.

— O să mai treacă vreo câtva timp până când va fi văzut în public Fred. Frecându-şi încheieturile umflate, mânia lui Jim izbucni mai aprig când îşi aminti ameninţările pe care le proferase tânărul în timpul confruntării dintre ei. O să am grijă şi o să le atrag atenţia şi oamenilor mei să fie cu ochii căscaţi. Privirea i se întunecă ameninţător. E sub protecţia mea. Oricine se ia de fata asta o să aibă de-a face cu mine şi Breed mă va ajuta.

— Bun om ca să-l ai în spate!

— Cel mai bun.

Trecându-şi mâinile prin părul subţire cenuşiu, Walt se întoarse şi se uită în rafturi.

— Zici că-i plac piersicile copilei? Puse o cutie pe tejghea. Ia asta pentru ea, spune-i că-i un dar din partea mea. A făcut-o pe Mazie aproape la fel de fericită ca un gândac de iunie, lăsând-o să ţină copilul o vreme.

Jim acceptă darul care însemna aprobarea tacită a lui

Walt. Vor fi alţii în oraş care vor strâmba din nas la vederea lui March, dar Walt şi Mazie cu siguranţă că nu se vor număra printre ei.

Luând piersicile, Jim se uită la March care se apropia cu copilul cuibărit în braţele ei, arăta ca orice tânără mamă, cu faţa radiind de bucuria maternităţii. Dar teama ce-i apăsa pe umeri destrăma farmecul de pe faţa ei.

— Gata? întrebă el calm. La mişcarea ei afirmativă din cap, Jim o cuprinsă cu mâna pe după spate. Hai să mergem acasă, îngeraşule.

13

Prea agitată ca să coasă, March stătea în biroul lui Jim răsfoind o carte. El lucra la nişte hârtii, nebăgând-o în seamă. Cercurile şi liniile de pe hârtia rigidă păreau s-o sâcâie, bătându-şi joc de ea cu misterul lor ascuns pe care nu-i putea descifra.

Enervarea combinată cu agitaţia o epuizaseră. Ştia că uneori, înainte de a se duce la culcare, lui Jim îi plăcea ca ea să-i povestească tot ce se întâmplase în ziua respectivă. Asta era destul de greu de suportat, dar aşteptarea de acum ca să înceapă s-o întrebe era insuportabilă. În drumul din oraş, către casă, când aştepta cu înfrigurare ca el să-i pună vreo întrebare, Jim rămăsese ciudat de tăcut. Nu pomenise nimic despre Fred Hamner şi n-o întrebase nimic ca să-i poată confirma sau infirma cele spuse de Fred.

Când ajunseseră la fermă, nervozitatea lui March i se transmisese şi lui Jamie şi copilul devenise capricios şi iritabil. Plânsese ore în şir şi, culmea, nici laptele nu-i mai curgea normal şi de aceea copilul nu s-a hrănit cum trebuie şi ea a rămas cu sfârcurile dureroase.

Se gândise să rămână în camera lui Jamie după ce l-a alăptat, dar starea de nelinişte pe care o avea a făcut-o să coboare ca să nu-l trezească. Oricât de mult îl iubea, un copil care să plângă ar fi fost, în situaţia de faţă, chiar picătura în plus în paharul plin.

Într-un cuvânt, fusese o zi nenorocită şi acum stătea cu o carte pe care n-o putea citi în poală şi aştepta ca Jim

să înceapă interogatoriul.

Jim o privea cum se agita pe scaun şi bănuia că era neliniştită şi din cauza repetatelor suspine care-i atrăseseră atenţia.

— March!

Privind paginile lipsite de sens, ea simţi că i se taie respiraţia. Asta e, se gândi înspăimântată. Acum el o să afle întregul adevăr, iar ea va trebui să-şi înfrunte soarta. Cu un calm nefiresc, aşteptă ca Jim să continue.

— Cartea aia nu pare să-ţi fi captat atenţia în seara asta. Jim o privea de vreo oră şi o văzuse cum dădea fără încetare pagină cu pagină.

Apropiind cartea de ochi, March îi examina titlul de pe copertă, apoi o strânse protector la piept.

— Vrei să stăm de vorbă despre cele ce s-au întâmplat astăzi? întrebă el cu amabilitate.

— Nu, nu prea mai avem ce discuta. Ai auzit totul. Ea ridică fruntea. Cea mai mare parte este adevărată şi o cunoşteai încă înainte de a ne duce în oraş. Nu pot nici măgar să-l învinuiesc pe Fred. Am fost o proastă să-mi închipui că unul ca el s-ar putea căsători cu una ca mine.

— Singura prostie pe care o văd în toată afacerea asta este că cineva ca tine poate să dorească să se mărite cu unul ca el.

Expresia ei de uimire făcu să-nflorească un zâmbet pe faţa lui.

— Eşti o femeie plăcută, inteligentă, frumoasă, iar el e un puşti răzgâiat şi lăudăros care nici nu ştie să se poarte cu o femeie.

March se ridică de pe scaun şi începu să se plimbe agitată prin cameră, de la uşă la fereastră şi înapoi, strângând cartea la piept.

— Nu sunt inteligentă, murmură ea cu dezgust. Sunt tâmpită ca un curcan.

— Nu ştiu cât de tâmpiţi sunt curcanii, dar tu, îngeraşule, eşti foarte inteligentă.

Pufnind, ea se întoarse şi se apropie de biroul lui. Punând cu grijă cartea pe suprafaţa lustruită a acestuia, îi

mângâie coperta din piele. Pentru ce să încerc să mai ascund, se gândi ea, resemnându-se. Mai curând sau mai târziu tot o să afle adevărul.

Frica o îndemna să mai aştepte, dar ea ştia că nu mai put ea suporta aşteptarea. Era momentul să-i spună, să dea totul pe faţă… acum cât mai avea curaj.

— Stai să-ţi spun eu cât sunt de inteligentă. Nu numai că am fost atât de tâmpită încât să-mi închipui că un bărbat bogat s-ar putea căsători cu mine, dar.

Ezitând, trase cu putere aer în piept şi se forţă să-l dea afară.

— Ştii pentru ce n-am avut o listă care să i-o dau lui Walt astăzi? Ei bine, o să-ţi spun eu şi continuă înainte ca el să-i poată răspunde, înainte de a o părăsi curajul. N-am avut o listă, pentru că nu ştiu să scriu şi să citesc! Cartea asta e plină de cuvinte, dar eu nu pot citi niciunul.

Vocea-i fu sugrumată de durerea mărturisirii.

— Sunt proastă şi ignorantă şi dacă vei vrea să mă dai afară, zău că voi înţelege. Nu mi-aş dori ca cineva atât de prost ca mine să aibă grijă de copilul meu, desigur.

Suferinţa ei îl săgeta ca un cactus cu o mie de ţepi. Îi vedea teama din ochi că această ultimă mărturisire, pe lângă toate celelalte lucruri pe care le aflase despre ea, l-ar putea determina să o dea afară.

Mărturisirea ei îl şocase, dar numai datorită nenumăratelor ore pe care şi le petrecuse March cu cartea-n poală. Nu se gândise deloc că ea nu rămăsese niciodată destul timp într-un loc pentru a putea frecventa o şcoală. Vorbea atât de bine şi avea un vocabular destul de bogat, cum nu foloseşte în general un analfabet, încât el nici nu-şi dăduse seama de lipsa ei de educaţie.

Bănuind câtă nevoie avea acum să fie liniştită, Jim se ridică încet şi se îndreptă spre ea.

Aplecându-se peste marginea biroului, luă o carte şi o răsfoi.

— Nu-i nicio ruşine că nu ştii să citeşti, spuse el cu căldură. Eu pot citi fiecare cuvânt din carte, dar asta nu mă face mai inteligent decât tine sau decât oricine

altcineva care nu ştie să citească. Singura deosebire dintre noi doi este că eu am avut posibilitatea să merg la şcoală, în timp ce tu ai fost nevoită să stai acasă şi să ai grijă de ceilalţi copii.

Zâmbind poznaş adăugă:

— Să ştii, când eram copil mă gândeam că lucrul cel mai rău în viaţă este să te duci la şcoală. Nu înţelegeam de ce era atât de important să înveţi să citeşti şi să scrii sau să socoteşti. Când aveam vreo nouă ani, mai mult chiuleam. Se dădu puţin mai aproape şi continuă cu glas scăzut: Am chiulit în anul acela mai mult decât în toţi ceilalţi ani la un loc.

Oftă liniştit când colţurile gurii ei începură să se ridice într-un zâmbet.

— Nu intenţionez să te dau afară, îngeraşule. Cred că nu există nimeni pe lumea asta care să-l poată iubi mai mult sau să fie o mamă mai bună ca tine pentru fiul meu şi el are nevoie disperată de această dragoste.

— Chiar crezi asta? întrebă ea cu seriozitate.

— Categoric. Lacrimi de uşurare îi umplură ochii şi March încercă să-şi întoarcă faţa ca el să nu le vadă, dar Jim o opri punându-i mâna pe obraz. Cu o mişcare delicată îi şterse cu degetul mare lacrimile, mângâindu-i uşor pielea moale.

— Chiar nu vrei să plec?

— Nu înainte de a fi pregătită să pleci. Un zâmbet îi adânci o gropiţă de pe obraz. Adică, nu înainte de a şti să faci o cafea cum se cuvine. Dacă ar fi să pleci acum, ar trebui s-o iau de la început, cu altcineva. Doar nu vrei să fac una ca asta, nu-i aşa?

— Şi Jamie are o gropiţă la fel cu a dumitale, murmură ea prosteşte, fascinată de apariţia şi dispariţia gropiţei de pe faţa lui.

— Asta-nseamnă că se va face tot atât de frumos ca şi taică-său, spuse Jim cu infatuare.

— Probabil.

— Găseşti că sunt frumos, îngeraşule? Şi glasul lui se transformă într-o şoaptă dulce, în timp ce-i studia ochii

cenuşii de ardezie.

— Da. Lui March i se tăie din nou respiraţia, dar de data aceasta din cu totul alt motiv.

Jim simţi un imbold irezistibil să o sărute, să-i guste buzele ca să poată afla dacă erau atât de dulci cum păreau, îi puse mâna pe umăr şi simţi cum March era străbătută de un fior.

Ar fi fost atât de uşor să se aplece puţin, să-şi cufunde gura într-a ei, ca să găsească răspunsul la întrebarea ce-l frământa. Dintr-o privire rapidă, Jim îşi dădu seama că nu i-ar fi opus rezistenţă, că i-ar fi permis să facă ce ar fi vrut… Din recunoştinţă.

Nu-şi dorea recunoştinţa ei. Voia ca atunci când ar fi sărutat-o, să fie cu adevărat emoţionată. Dar doamne, nu era uşor să renunţe când tot trupul îi era conştient de prezenţa ei.

— Ţi-ar plăcea să înveţi să citeşti? Vocea-i era puternică datorită luptei ce se dusese în el şi pe care o câştigase, de a-şi înfrâna puternica dorinţă ce-l străbătea ca un fulger.

— Cu adevărat? Să citesc cu adevărat? şopti ea. Ai fi dispus să mă-nveţi să citesc?

— Şi să scrii. Dându-i un bobârnac uşor peste nas, Jim aşează cartea pe birou şi se strădui să-şi ţină mâinile încrucişate pe piept. Ne va lua ceva timp şi probabil că vei fi cam dezamăgită. Poate că mă vei scoate chiar din sărite o dată sau de două ori, pentru că trebuie să-ţi mărturisesc, răbdarea nu-i una din cele mai mari calităţi ale mele. Dar, dacă doreşti cu ardoare, te voi învăţa.

— Să scriu şi să citesc… March ar fi vrut să danseze prin cameră sau să-şi arunce braţele în jurul gâtului lui şi să-l strângă cu putere la piept, sau poate chiar şi una şi alta. Mai ştiu câteva litere. Mama începuse să mă-nveţe, dar a venit copilul şi ea era atât de obosită după o zi de muncă. Ar fi vrut, ar fi vrut cu adevărat, dar erau atâtea de făcut ca să ai grijă de toţi câţi eram, încât nu mai avea timp. O să muncesc cu sârg ca să nu-ţi fie ruşine cu mine, îţi promit.

— Nu mi-e ruşine cu tine, March, spuse el cu căldură. Cum aş putea să mă ruşinez de cineva care munceşte atât de mult ca tine?

— O să muncesc şi mai mult. Şi n-o să te scot din sărite, îţi promit.

— Nu face promisiuni pe care e imposibil să le ţii, ricană el.

— Pe asta mi-o voi ţine şi n-o să-l neglijez pe Jamie. O să învăţ doar seara când el va dormi şi după ce dumneata o să-ţi termini socotelile. Şi când eu voi termina tot ceea ce am de făcut. Şi o să…

— Ho! mai uşor sau o să fii prea obosită ca să poţi începe. El scoase o bucată de hârtie şi cu un creion din sertarul biroului şi o împinse pe March către bucătărie. Eşti gata săncepi prima lecţie?

— Acum? Chiar în clipa asta? Nu eşti prea obosit? Nu-i prea târziu?

— Acum, chiar în clipa asta, nu sunt obosit şi nu-i prea târziu. O să-ncepem deschizând cutia asta cu piersici pe care mi-a dat-o Walt pentru tine.

— Asta o să m-ajute? Şi fruntea i se încreţi de consternare.

— Cu siguranţă că nu-ţi va face rău! Jim deschise cutia şi o puse pe masă. Trăgând un scaun o aşeză pe March pe el şi apoi se aşeză şi el. Încetişor, cu grijă exagerată, scrise un cuvânt pe coala ne-ncepută de hârtie. Deocamdată piersicile nu prezentau prea mare interes pentru March, deşi se bucura de parfumul dulce care se răspândea din cutie. Era pe cale să înveţe să scrie şi să citească şi nimic pe lume nu se putea compara cu acest eveniment. Nimic.

Jim pronunţă rar fiecare sunet. „P… I. E… R… S… I. C: „A… piersică”. Apoi căutând în cutie, el scoase o bucată de fruct pe care-o duse ia gura ei.

— Piersică, repetă el.

Primul ei cuvânt, ce cuvânt frumos cu liniile şi cercurile lui răsucite. Acceptând fructul, March ştia că nu va uita niciodată farmecul acestei clipe.

Sau pe bărbatul care o privea cu atâta intensitate şi trupul lui fremătând la inocenta atingere a buzelor ei cu degetele.

Pe măsură ce zilele zburau, îndemânarea lui March în arta cititului şi a scrisului cuvintelor simple avansa surprinzător de repede. Inconştientă de noua maturitate pe care o dobândea şi mândră de realizarea sa, ea radia de satisfacţie, observând tot ce era în jur. Având totdeauna un zâmbet şi un cuvânt drăguţ pe buze, ea era cu toate astea un adversar de temut când era provocată. Uneori i se părea că bărbaţii de la fermă – aproape toţi flăcăi – îi făceau mizerii doar ca s-o necăjească! Ei o îndrăgiseră, respectau femeia drăguţă care-i întreba întotdeauna despre familiile sau drăguţele lor, care le făcea prăjituri de aniversări şi covrigi în formă de labă de urs pentru evenimentele neaşteptate.

Tachinările lor reflectau sentimentele ce i le purtau, blajine întotdeauna, fără nicio urmă de maliţiozitate. March le cunoştea intenţiile şi îşi promitea mereu ca data viitoare să nu se mai lase prinsă-n jocul lor, dar uita de fiecare dată.

Atentă doar la tachinările lor, ea nu observase permanenta lor încercare de a o proteja.

Jim le povestise lui Breed, Hank şi Woods, oferindu-le detalii despre modul în care se purtase Fred Hamner. Fulgerările din ochii de argint ai lui Breed promiteau aplicarea unei pedepse sigure şi rapide, în timp ce Hank şi Woods îşi jurară amândoi să nu mai ajungă niciodată nătărăul lângă micuţa lor doamnă atâta timp cât vor trăi ei.

Iar când povestea s-a răspândit, în versiune prescurtată, ceilalţi oameni de la fermă au fost gata şi ei să-i acorde protecţia lor. În vest, femeile erau încă în minoritate şi doamnele erau şi mai rare. Nimeni nu sendoia că March era o doamnă. Cei câţiva care încercaseră să amintească faptul ca locuia singură cu Jim fuseseră în mod politicos poftiţi să părăsească ferma fiind însoţiţi până la ieşirea din hotarele proprietăţii şi sfătuiţi să nu se mai

întoarcă niciodată.

March îşi şterse sudoarea de pe frunte, în timp ce mesteca cu grijă în oala cu fasole care clocotea pe foc. Reuşise să domine monstrul de fier şi, deşi răspândea mai puţină căldură decât dacă ar fi gătit pe focul deschis, vara sosise şi odată cu ea şi căldura deşertului.

Jim se întoarse în fiecare seară atât de flămând încât un străin ar fi putut crede că n-a mâncat de zile-n şir. Ea era îngrozită de marile cantităţi de alimente pe care le consuma, fără să pună niciun pic de grăsime pe trupu-i subţire.

Jamie dormea mulţumit în patul lui de copil, cu fereastra de la bucătărie deschisă. Având aproape patru luni, era destul de vioi, foindu-se mereu. March nu-l lăsa niciodată fără să-i ridice gratiile de la pat atunci când dormea. În fiecare zi făcea câte ceva nou. În dimineaţa asta îşi descoperise picioarele şi era fascinat de ele, necăjindu-se când unul sau altul dintre ele îi scăpau din mâini.

Uşa de la bucătărie era deschisă şi March se întoarse cu un zâmbet pe buze să salute oaspetele neaşteptat. Era obişnuită să fie întreruptă, în timpul zilei, de vreun văcar sau ajutor de văcar flămând care venise prea târziu ca să mai mănânce la baracă, sau vreunul căruia i se făcuse poftă de ceva dulce sau de vreo bucată de prăjitură. Aflaseră că generozitatea ei era fără margini şi că era oricând dispusă să-i dea ceva de mâncare unuia care era înfometat.

Omul dovedea o atenţie nefirească în cercetare a camerei ca să vadă dacă nu cumva mai era şi altcineva în afară de femeie şi de copil înăuntru. Îşi ţinea puşca într-o parte, dar era clar pentru oricine că ar fi putut s-o ridice şi să ochească, dacă era-n primejdie, cât ai clipi din ochi.

March se uită la intrus şi avu un moment de panică. Era un indian, un dezertor probabil, poate scăpat din rezervaţie, un fugar.

Părul lui negru cu nuanţe albăstrii, pudrat acum cu praf, îi atârna pe umeri şi o bandă lată dintr-un material

murdar era legată pe frunte. Pantalonii şi cămaşa cafenii, la fel de prăfuiţi ca şi părul, erau mototolite şi uzate dovedind că acela care le purta alerga de mult, fără odihnă şi fără să fi mâncat ceva.

O cuprinse panica atunci când observă că ochii lui erau fixaţi pe oala clocotind de pe sobă. Nu era tipul de om periculos, dar venise la ea, în mod evident, căutând cu disperare de mâncare.

March fusese destul timp în viaţa ei flămândă, ca să poată alunga pe cineva înfometat doar pentru că-i inspira frică.

— Intră, spuse ea liniştit dar hotărât. Ţi-e foame?

Mişcându-se încet, cu grijă să aibă mereu mâinile libere la nevoie, ea scoase o strachină din dulap. Umplând-o cu vârf cu fasole, căută în cuptor, unde erau ţinute la căldură câteva lipii.

— Hai, stai jos şi mănâncă. Aşeză strachina pe masă, simţindu-se ridicolă în timp ce punea furculiţa, lingura şi şerveţelul. Folosesc indienii tacâmuri de masă? Ridicând, din umeri, hotărî că n-avea importanţă dacă foloseau sau nu. Indianul se strecură uşor la masă şi trase strachina pe marginea ei, în aşa fel încât să poată fi cu ochii pe uşă, pe fereastră şi pe femeia albă.

Muind pâinea în fasole, cât consumă în grabă mâncarea stătu tot timpul la pândă. Când strachina se goli, March i-o umplu din nou, punând încă vreo câteva lipii şi un pahar mare cu apă rece.

— N-ai vrea să guşti şi puţină marmeladă pe una din lipii? March frânse una, o unse cu generozitate cu marmeladă şi i-o întinse, zâmbindu-i când el ezită.

— Dă-i drumu', încercă. Pariez că o să-ţi placă. Indianul luă lipia şi, şovăind, muşcă din ea. Un aer de încântată surpriză se citi pe faţa lui, înainte de a-şi relua fosta expresie de suspiciune. Zâmbind, March îl mai linişti cu câteva priviri drăgălaşe după care se îndepărtă de masă.

Abia terminase de mâncat cea de-a treia porţie de fasole când uşa din spate se izbi cu putere de perete şi

March trebui să facă faţă puştii îndreptate spre stomacul ei.

— Ieşi afară, îngeraşule, îi porunci Jim cu un glas care nu suferea împotrivire.

Se cutremură când un scaun căzu în spatele ei şi deşi nu vedea, bănuia că o puşcă era aţintită şi în spate asupra ei. Dacă nu ar fi fost atât de speriată, i s-ar fi părut caraghios, fiind un adevărat sandviş între cele două arme puternice, care deveniseră nefolositoare împotriva adevăraţilor adversari.

— Pune jos puşca, spuse March liniştită.

— Dă-te la o parte din drum, înainte de a fi în pericol; îi ordonă din nou Jim.

— Înainte de a fi-n pericol! Slavă domnului, eu stau cu o puşcă îndreptată spre burtă şi alta, după câte bănuiesc, în spate şi-mi spui să mă feresc înainte de a fi-n pericol!

— Îngeraşule… Alintarea fusese scrâşnită printre dinţi.

— Pune jos puşca, Jim Travis, îi porunci ea înainte de a. Se întoarce către indian. După cum bănuise, puşca lui era îndreptată direct spre ea. Şi las-o şi tu în jos, pe a ta. Niciun om nu stă la masa mea ca apoi să aibă nevoie să se lupte ca să iasă din bucătărie.

Fără să se gândească la propria-i siguranţă, se apropie de el şi-i îndreptă ţeava puştii către podea.

— Stai jos şi termină-ţi mâncarea. Mai vrei lipie? Cred c-a mai rămas puţină.

Indianul se aşeză încet pe scaun, plimbându-şi într-una privirile de la femeie la bărbat. Jim îşi îndreptase şi el vârful puştii către podea, dar atitudinea lui spunea mai mult decât cuvintele că era gata de atac la cea mai mică provocare.

Se uita cu iritare plină de uimire la March care-l servea senină pe indian, punându-i marmeladă pe lipia aurie şi oferindu-i încă o strachină cu fasole. Ea-i vorbea liniştit, chiar dacă el nu răspundea. Dar după expresia de pe faţa lui, Jim era sigur că omul înţelegea tot ce-i spunea

March.

Jamie scânci în pătuţul lui, atrăgând atenţia tuturor asupra lui. March se îndreptă liniştita spre prunc şi-l ridică din ţarc. Era ud şi flămând ceea ce o puse în dilemă. Dacă se ducea sus să-l schimbe şi să-i dea să mănânce, ştia că cei doi bărbaţi n-ar fi întârziat să se atace reciproc.

Indianul era disperat şi nu-i păsa de viaţa lui, deşi ar fi luptat cu toată priceperea şi îndemânarea de care era în stare. Jim, pe de altă parte, ar fi luptat s-o apere pe ea şi copilul. L-ar fi omorât fără remuşcare pe intrus.

March nu voia ca Jim să fie rănit sau omorât din cauza ei. Dar nu vedea niciun motiv pentru care să fie omorât celălalt, pur şi simplu pentru ca foamea îl împinsese la uşa ei.

Jamie se smiorcăia şi căuta cu nasul după pieptul ei plin. Ea se întoarse şi se uită la Jim, care stătea gata de atac în faţa uşii din spate.

Nu văzuse niciodată atâta hotărâre pe faţa lui, nici măcar în timpul confruntării cu Fred Hamner.

Neliniştit de foamea care-l rodea şi de udeala de la fundul lui, scâncetul lui Jamie se transformă în plâns adevărat zbuciumându-se la pieptul ei.

— Du copilul sus, îi porunci cu asprime Jim.

— Nu. Strânse cu putere copilul la piept. Dacă voi pleca din camera asta, sunt sigură că o să-ncercaţi să vă omorâţi între voi.

— March, fă ce ţi se spune

— Nu, repetă ea sfidător. N-o să vă las să vă bateţi în bucătăria mea, răsturnând toate cu fundu-n sus şi lăsându-mă pe mine să curăţ după aceea mizeria.

— O femeie trebuie să facă ce-i zice bărbatul ei, spuse liniştit indianul.

— Era şi timpul să dai dovada că ştii englezeşte, mârâi March în timp ce-i bătea pe spate pe cel mic.

O licărire scăpără în ochii negri ai indianului care-şi încrucişa braţele pe piept, ţinând puşca strâns în mână. Privirea lui se îndreptă dinspre cameră spre Jim.

— E o femeie darnică, îşi împarte mâncarea cu cei în

nevoie şi cred că e o mamă bună dar, întotdeauna e la fel de hotărâtă să facă numai ce vrea ea?

Jim dădu din cap afirmativ, în loc de răspuns.

— E excesiv de generoasă şi fiul meu n-ar putea avea o mamă mai bună. Dar am un măgar bătrân afară care nu-i nici pe jumătate atât de încăpăţânat şi, până acum, ea e cea mai încăpăţânată creatură pe care-am întâlnit-o în viaţa mea.

— Dacă n-aş fi fugit din armata voastră, aş fi negociat pentru ea. Ar fi o nevastă de care să fii mândru.

— Dacă n-aş avea atâta nevoie de ea pentru copilul meu, ţi-aş fi luat în considerare târgul, răspunse cu solemnitate Jim.

— Nu mi-aş fi închipuit – nu-mi vine să cred bâigui mânioasă March, bătând cu piciorul în podeaua de cărămidă. Să mă cumperi? Să mă cumperi pe mine? Arogantule… Bărbat trufaş ce eşti! Ea pronunţa cuvintele ca pe cea mai mare insultă din lume.

— Refuz să mai rămân aici să mai ascult discuţia voastră ca şi cum eu aş fi o iapă pe care vrei s-o ai. Dacă vreţi să mă omorâţi, daţi-i drumul, n-aveţi decât. N-o să vă opresc. Dar înainte de a muri, ar trebui să aveţi grijă să curăţaţi mizeria pe care mi-o faceţi în bucătărie, sau o să mă faceţi să se Ei bine, nu ştiu precis ce-o să fac, dar o să vedeţi că n-o să vă placă!

Strângând copilul la piept şi resturile demnităţii jignite, March trecu pe lângă cei doi bărbaţi şi sui grăbită scările. Era atât de furioasă că trânti uşa de la dormitor, înainte de a-şi da seama că aşa nu mai putea auzi nimic din ceea ce se-ntâmpla jos în bucătărie.

N-au decât să se omoare, se zborşi ea în timp ce schimba scutecul ud al lui Jamie. Lasă-i să se bată până li se vor umple pumnii de sânge şi îşi vor rupe oasele. Ea nu făcuse nimic altceva decât să dea de mâncare unui om flămând, Dacă ei nu pot trăi aşa, n-au decât, asta-i problema lor.

În bucătărie, Jim îşi rezemă puşca, liniştit, de zid. Era riscant dar îşi închipuia că celălalt n-ar fi atacat fără să se

repeadă către el.

— Ai nevoie de nişte provizii să le iei cu tine? întrebă liniştit Jim.

— Nu mi-am făcut un plan încotro mă duc. Am avut noroc aici, acum plec. A fost o nebunie ce am făcut, dar nu mai puteam să trăiesc într-un loc în care îmi porunceau albii să trăiesc. Nu aveam alimente, apa era rea şi copiii îşi plângeau mamele moarte.

— E o greşeală suferinţa la care-i supus poporul tău, fu de acord Jim. Te-aş opri aici, să-ţi faci din asta casa ta. Dar cei din armată ar veni şi te-ar lua şi m-ar pedepsi şi pe mine. Ţi-aş putea da, însă, nişte bani şi un cal bun. Un zâmbet îi încreţi faţa. Dacă m-ar întreba, le-aş putea declara că am pierdut calul. Unde vrei să te duci?

— O parte din poporul meu mai rătăceşte liber prin munţi. Aş putea să încerc să-i găsesc.

— Îţi urez noroc. Dacă cei din armată vor veni, o să le spun că ai luat-o spre est.

— Cred că eşti un om cumsecade. Îţi aperi femeia şi copilul şi ai înţelepciunea unui luptător. Am fi putut să fim prieteni.

— Dacă ne-am fi întâlnit altă dată şi în alt loc, cred că am fi putut fi ca fraţii, căzu de acord Jim cu melancolie. Dar acum trebuie să te grăbeşti înainte de a da armata de urmele tale.

Ochii întunecaţi se îndreptară în susul scărilor.

— Ea e o femeie bună, o femeie drăguţă. Apăr-o de cei care vor să se folosească de asta împotriva ei.

— O s-o apăr.

— Poate că o să mă-ntorc cu mai mulţi cai şi-o să facem târgul.

— Nu, prietene. Şi privirile lui se îndreptară către scări. Ştia că March stătea în balansoar şi-i alăpta plină de dragoste fiul. Glasul ei era atât de cald când îi vorbea copilului şi faţa ei atât de plină de dragoste încât era imposibil de descris.

— Ai putea veni cu toţi caii care-au rătăcit vreodată prin deşert şi tot n-ar fi destul. Ea e soţia mea.

14

Jim o aştepta răbdător pe March la cabrioletă. Se duceau în oraş. Din ziua confruntării cu Fred Hamner, fuseseră de mai multe ori în oraş, dar de data asta era ceva special. De data asta era atât de emoţionată, că devenise foarte neîndemânatecă, pe când încerca să pregătească bebeluşul.

El ştia că o parte din emoţie se datora faptului că scrisese, cu o noapte mai înainte, lista de alimente, cu mâna ei neajutată decât puţin de e. El fusese încântat, dar nu surprins, de progresele pe care le făcuse March în a citi şi a scrie. Nu văzuse niciodată, mai înainte, pe cineva atât de hotărât să înveţe şi această hotărâre fusese răsplătită. Acum putea citi cărţi simple şi scrie cu trăsături de copil care se perfecţionau pe zi ce trecea.

Singurul lucru de care trebuia să se-ngrijească el era pronunţia care era îngrozitoare. March pronunţa cuvintele aşa cum se scriau, neştiind că unele cuvinte au litere care nu se citesc şi uneori pronunţa greşit din cauza accentului ei din sud. Unele greşeli erau atât de grave, încât uneori Jim nu-şi dădea seama ce-ar putea să însemne cuvântul.

Jim zâmbi amintindu-şi de discuţia din noaptea trecută în legătură cu un cuvânt. Nu era convins că-l crezuse, când îi spusese că *shoe* nu se pronunţă cu u.

Bănuia că March şi Mazie, care o îndrăgise pe tânără, aveau nişte planuri tainice privitor la sărbătorirea zilei de 4 Iulie. Jim era atât de încântat că Mazie o luase pe March sub aripa ei protectoare ca o mamă, încât îi trecea cu vederea întâmplătoarele atitudini despotice.

Nu apucase să-i ceară scuze lui March pentru reacţia din după-masa trecută, când intrând în bucătărie găsise indianul acela mâncând la masa lui. Uneori în timpul lungilor călătorii către oraş, el speră să găsească momentul potrivit ca să-i explice pericolul căruia se expune din cauza generozităţii sale de a pune la masă oameni absolut străini. Prea multe haimanale se-nvârteau primprejur ca să continue să le deschidă uşa bucătăriei.

Deşi nu ar fi făcut prea mare lucru, recunoştea el

crispat. March cunoştea prea bine ce însemna foamea ca să lase pe cineva să flămânzească, dacă putea face ceva ca s-o curme. Poate c-ar fi mai înţelept din partea lui să-i cumpere un deringer cu o singură tragere pe care să-l fi putut ţine în buzunarul şorţului. Probabil că n-ar fi fost capabilă să rănească pe nimeni cu el, dar numai zgomotul şi ar fi putut să-l pună pe fugă pe celălalt.

Îi veni să râdă gândindu-se cum ar fi împuşcat ea pe cineva. Ar îngenunchea în faţa lui încercând să-l pună pe picioare înainte de a veni vreun ajutor.

Expresia lui se-ntunecă văzându-l pe Breed că se apropie. Înfăţişarea mânioasă de pe faţa brigadierului îl preveni pe Jim că n-o să-i prea placă ce-i va spune.

— Am găsit trei. Breed se opri în faţa lui Jim, expresia ameninţătoare de pe faţa lui adâncindu-se.

— Ca şi celelalte? întrebă Jim.

— Două vaci şi un viţel, cu o împuşcătură în cap. Arăta ca şi cum s-ar fi întâmplat ieri dimineaţă sau cu o după-amiază mai înainte. Alt viţel era lângă mama lui. Noi l-am auzit mugind şi aşa am dat peste el. Viţelul era mult prea slăbit ca să poată fi salvat. Aşa că a trebuit să-l împuşc.

— E, fir-ar al dracului! înjură încet Jim. Cineva îi omora în mod sistematic cireada. Unu dintre ajutoarele de văcari descoperise primul corp neînsufleţit acum o săptămână. De atunci, mai găsiseră încă optsprezece. Ultima descoperire a lui Breed le ridica numărul la douăzeci şi unu, plus viţelul care trebuise sacrificat.

Orice proprietar de ranch se aşteaptă la pierderea unui procent de animale în fiecare anotimp; dintre cele mai tinere sau cele mai bătrâne care nu pot supravieţui şocului unei ierni prea aspre sau al unei veri prea fierbinţi. Câteva pot fi omorâte întâmplător de vreo familie de migratori, sau de vreun grup de indieni vagabondând, fugiţi de armată. Jim accepta şi chiar tolera aceste pierderi, deşi animalele erau bine hrănite. Până acum, cu excepţia a doi sau trei viţei, toate animalele moarte erau vite tinere, la prima împerechere. Acestea nu muriseră din cauza hranei;

trupurile lor fuseseră părăsite acolo unde căzuseră.

— Ai găsit vreo urmă?

— Ca şi de celelalte dăţi, nimic.

Jim ştia că Breed era necăjit că nu găsise nicio urmă a omului sau oamenilor care le omorau. Bănuiau că era un singur om care folosea o puşcă de calibru mare, poate un Sharpe sau un Winchester, care-i permitea să împuşte animalele de la o distanţă atât de mare încât să nu lase nicio urmă.

— Şi niciunul dintre oameni n-a auzit ceva prin oraş?

Breed clătină negativ din cap.

— Nimeni nu pomeneşte că ar fi omorâte vitele prin alte ranchuri şi nimeni nu s-a lăudat că ţi-ar fi omorât vitele. Totuşi după cum procedează, pare să aibă pică pe dumneata şi că vrea să-ţi facă pagubă.

Singurul om pe care-i putea bănui Jim că i-ar vrea răul era Fred Hamner, dar Fred nu era prin partea locului. Bătrânul Hamner refuzase să se asocieze consorţiului proprietarilor de ranchuri, declarând că nu vrea să-şi împrumute numele micilor grupuri destinate pieirii. El îl trimisese pe Fred în est să stabilească o nouă piaţă de desfacere pentru vitele pe care le tăia.

— Trebuie să le mutăm mai aproape, spuse Jim liniştit. Deşi nu-i făcea plăcere să mute cirezile, nu ştia niciun alt mod de a le apăra. Şi o să întărim paza de noapte.

— Am pornit oamenii într-acolo înainte de a veni aici.

— Bun, astă o să ne scutească din timp. Caii înhămaţi la cabrioletă se mişcau fără încetare, amintindu-i că intenţiona să meargă la oraş.

Nu-i plăcea s-o dezamăgească pe March, dar trebuia să-şi amâne plimbarea în altă zi. Nu se putea duce la oraş lăsând oamenilor sarcina de a-i aduna vitele.

— Îmi schimb hainele şi ne-ntâlnim la pătul. Fără să aştepte răspunsul celuilalt, Jim se-ntoarse şi se îndreptă către casă.

Când intră în bucătărie o auzi pe March fredonând încetişor şi o găsi împachetând coşul cu alimente pentru

masa de la prânz. Când îl văzu îi zâmbi fericită.

— S aproape gata. Nu mai trebuie decât să-ţi iau fiul şi lucruşoarele lui şi putem pleca.

— O să nu ducem, în altă zi, îngeraşule, spuse el cu căldură în glas, văzând cum i se şterge zâmbetul de pe faţă. S-au ivit unele încurcături şi e nevoie de mine aici.

— Încurcături? March se opri din introducerea şervetului pe marginile coşului. Ce fel de încurcături?

— Nimic serios, îi răspunse el. Într-un ranch întotdeauna se întâmplă ceva neaşteptat şi uneori numai stăpânul poate lua hotărârile necesare.

Jim începuse să-şi descheie nasturii de la cămaşă în timp ce se apropia de ea.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc. Ştiu cât de mult aşteptai ziua asta de ieşire în oraş. Dar o să ne ducem mâine sau într-una din zilele următoare.

— Nu-ţi face probleme din cauza mea. Nu-i vina dumitale că e nevoie să rămâi aici.

Jim remarcase rapida ei încercare se a-şi ascunde dezamăgirea şi fu plin de respect când văzu că nu încerca să-l forţeze să-şi schimbe hotărârea. O să o compenseze, decise el, în timp ce suia scările! Poate că o s-o ia la Tucson. Vor călători toată noaptea şi o va duce să ia cina la cel mai plăcut restaurant din oraş.

Când se întoarse în bucătărie, March stătea de vorbă cu Hank. Jim aşteptă destul de mult până putu să-i spună bătrânului să deshame caii de la cabrioletă şi să-i zică lui March să nu-l aştepte la cină. Să aduni câteva sute de capete de vite şi să le muţi pe mai multe sute de pogoane de pământ îţi lua ceva timp. Şi-ţi trebuia multă răbdare.

— Lasă trăsura, Hank, dădu ordin March când Jim dispăruse la orizont. Cred că mă pot duce şi singură în oraş.

— Nu cred că şefu’ ar fi bucuros dă asta, domniţă, îi răspunse Hank.

— Hank, eu am fost de multe ori singură la oraş.

— Nu dă când lucrezi aici, îi aminti el.

— Adevărat, totuşi asta nu schimbă faptul că am fost

singură şi n-am avut niciodată niciun fel de probleme. N-am niciun motiv să nu mă duc şi acum.

Hank îşi scoase pălăria şi se scarpină în cap, potrivindu-şi cu grijă părul ciufulit.

— Păi, dacă te-ai hotărât să pleci, nu-i niciun motiv să nu merg cu matale… Ce-i dă făcut aicişica să face şi fără mine şi n-am mai fost la oraş dă când ţâncu n-avea decât fo' câteva zile.

Lui March îi plăcea de bătrân şi-i făcea plăcere compania lui. N-o să fie greu să călătorească împreună cu el. El avea întotdeauna ceva de povestit şi dacă va merge cu ea o să-i zică vreo câteva poveşti.

— Dacă vrei, eu sunt bucuroasă de companie. Dar n-aş vrea să te iau de la ceea ce ai de făcut. Vreau să merg neapărat astăzi, pentru că Walt mi-a promis că aduce nişte peşte şi găini pentru mine. Ar putea să le vândă altcuiva, dacă nu mă duc să le iau.

— Ci-o să faci cu peştele şi găinili? Aici nu-i o fermă ci-i un ranch.

— Ouă şi pui fripţi! replică ea cu un zâmbet. Nu-ţi plac puii fripţi, ce zici?

Pofta-i aprinse ochii şterşi, în timp ce-şi punea pălăria la loc pe cap.

— Apăi ce mai aşteptăm, domniţă? Dacă eşti dispusă să faci nişte pui fript, io-s dispus să-l mănânc. E multă vreme dă când nu mi-am mai înfipt dinţii-ntr-un pui fript. Nici nu mai ştiu dă când…

March îi înmâna coşul cu merinde şi îl luă pe Jamie. Va fi o călătorie plăcută la oraş, împănată cu poveştile lui Hank.

— N-ai văzut niciodată aşa ceva fără seamăn! Şi atunci măgarul ăla afurisit s-a-ntors. La picerele lui Woods! Amuzându-se copios de propria lui povestire, râsul gutural al lui Hank se încheie cu un acces de tuse pe care încercă să şi-o stăpânească pentru a putea continua. Şi după cum îţi spuneam, domniţă, n-am mai auzit aşa tămbălău de atunci…

March fu luată prin surprindere, când în liniştea în

care nu se auzea decât tropotul ritmic al copitelor cailor lovind pământul şi flecăreala din interiorul cabrioletei, se auzi zgomotul unui foc de puşcă. Liniştea fu străpunsă făcându-l pe Hank să tacă brusc şi punând caii pe fugă. Până să-şi dea seama că cineva trăgea în ei, Hank se şi prăbuşise într-o parte, alunecându-i hăţurile din mână.

March înşfăcă repede hăţurile încercând să-l reţină pe bătrân să nu alunece de pe scaunul care se hurducăia. Aruncă iute o privire la picioarele ei ca să se asigure că Jamie era în siguranţă în cutia care era aşezată pe podeaua cabrioletei şi se opinti să încetinească goana cailor speriaţi. Ştiind că dacă i-ar fi oprit din fugă, i-ar fi dat o nouă şansă atacatorului să mai tragă un foc de armă, March se gândea să-i lase deocamdată să alerge. Dar Hank fusese lovit de glonţ şi căzuse grămadă peste ea, nedându-i posibilitatea de a se elibera de el. Nu-l mai putea susţine şi spera să poată întoarce caii, vrând cu disperare să ştie cât de grav era rănit bătrânul. Nu putea nici măcar să vadă dacă murise.

Scrâşnind din dinţi, se folosi de slabele ei puteri împotriva forţei nestăpânite a cailor şi-n cele din urmă reuşi să-i oprească. Dar aceştia nu se calmară, fremătând fără-ncetare, crupele lor înfiorându-se în timp ce dădeau fără astâmpăr din copite.

Legând frâul de mânerul dispozitivului de frânare, se uită mai întâi la Jamie să vadă dacă nu se trezise de goană nebună, apoi îşi întoarse atenţia către Hank. Sângele îi înnegrise partea din faţă a cămăşii şi lăsase pete roşii pe bluza ei acolo unde se rezemase de ea.

Căzut înainte, ea îl aşeză din nou pe scaun. Căutând în coşul cu lucrurile lui Jamie, luă un şervet şi descheie cămaşa lui Hank. Împăturind şervetul ca să facă din el un tampon, March îl apăsă pe rana bătrânului, îngrozită de marea cantitate de sânge pe care-o pierduse.

— Hank, te rog să nu mori, îi şopti ea rugător. Nu meriţi să mori în felul ăsta. Te rog, Hank.

— Dacă n-a murit încă, o să mai trimit un glonţ purtând numele lui înscris pe el.

Luptându-se ca să-şi stăpânească mânia care o inundase, March se întoarse şi dădu cu ochii de faţa rânjitoare pe care o credea atât de frumoasă odată.

— De ce? întrebă ea printre dinţi.

— Coboară. Fred nu dădea niciun semn că ar fi auzit sau că a înţeles întrebarea ei, când se îndrepta spre ea ca s-o facă să coboare din cabrioletă.

— Nu. Refuzul fu mârâit de furie neputincioasă. Fred zâmbi şi-şi împinse pălăria de pe ochi, pe spate.

— Dă-te jos, târfo, sau îl mai împuşc o dată. Şi dacă refuzi din nou, îi va urma copilul.

— Bastardule.

— Greşeşti, am un tată; un tată bogat şi puternic. Vocea lui era aproape plăcută cum se îndrepta către ea. Şi acum dă-te jos. M-am plictisit aşteptând.

Părul ei scăpase din cocul de pe ceafa pe gât şi flutură liber în briza uşoară a vântului. Împingându-l de pe faţă, March se ridică-n picioare şi coborî din cabrioletă.

— Ia şi piciul, îi porunci Fred, fluturându-şi puşca prin faţa ochilor ei ca pentru a-i aminti ameninţarea.

— De ce?

— Pen' că tu mergi cu mine.

— Dar de ce să iau şi copilul? Drumul către oraş era foarte circulat şi, deşi era periculos să-l lase pe Jamie singur în cabrioletă, avea totuşi şansa să fie găsit cât de curând de cineva. În timp ce, dacă-l lua cu ea, nu era prea sigură că era în siguranţă.

— Iei copilul, pentru că atâta timp cât te vei teme pentru el, nu cred că-mi vei face greutăţi. Ori faci tot ce-ţi spun ori va muri.

Avea dreptate, n-ar fi fost nimic pe care să nu-l facă pentru a-l feri pe Jamie să i se întâmple ceva rău. Şi şansa ei de scăpare, dacă mai există vreo asemenea şansă, era mult mai redusă dacă se temea de soarta copilului.

— Lasă-l aici, o să fiu ascultătoare.

— Nu zău, o să fii ascultătoare, zâmbi el afectat, trăgând cocoşul puştii pe care o îndreptă spre Hank, sau îl omor pe bătrân.

— De ce faci asta?

— Îmi eşti datoare, târfo. Am stat aproape-o lună-n pat, din cauza bătăii pe care mi-a dat-o prietenul tău. Şi acum ia copilul, hai, c-am pierdut destul timp.

March dezlegă chingile care ţineau cutia în care dormea Jamie. Desfăcând o păturică puse mai multe scutece în mijlocul ei, o legă strâns şi şi-o atârnă pe umăr.

— Fată… se auzi o şoaptă atât cât s-o poată auzi doar ea când îl scoase pe Jamie din cutie. Iartă-mă fat.

Temându-se că nu cumva Fred să-l împuşte din nou pe Hank, dacă şi-ar da seama că bătrânul era conştient, March nu răspunse. Zâmbetul ei fugar încercă să-l liniştească în timp ce-i întorcea spatele cu copilul în braţe şi cu bocceluţa la spinare.

— Sunt gata, Fred Hamner, spuse ea clar. Dacă insişti să fac asta, eu îţi spun că faci o greşeală pe care-o vei regreta tot restul vieţii, deşi vă fi scurtă. Există o lege împotriva răpirii, ştii asta?

— Taci! El puse puşca-n teaca şeii şi întinse mâna după copil. Dă-mi puştiul, îl ţin eu, cât te sui în spatele meu. O să fim la mile depărtare când vor descoperi ei trăsura.

March nu avea de ales, trebuia să se supună. Vieţile lui Hank şi a lui Jamie depindeau de cum îi îndeplinea ea dorinţele lui Fred. Dar cum îi întindea copilul, îşi promise sieşi că-i va face cândva să regrete din plin asta.

Lăsându-i pe Jamie şi pe March în spatele lui pe cal, Fred dezlegă frâul de pe mânerul frânei. Plesnind cu pălăria crupa celui mai apropiat cal, îi sperie deştul cât să o la goană.

— Vai, doamne, nu, murmură March văzându-l pe Hank cum alunecă pe podea. Caii goneau înnebuniţi şi ea nu putu decât să se roage ca să apuce să se oprească înainte de a se mai întâmpla şi altă nenorocire.

— N-o să-l mai poată ajuta nimeni, aşa că poţi înceta să te mai rogi… dacă o târfă ştie să se roage. Cu un chicotit, întoarse calul către deşert.

Soarele îi ardea capul descoperit, dar sudoarea

dispărea imediat ce apărea. De aproape două ore, Fred călărea într-un galop nebun, până când calul se umpluse de spume şi se sufoca la fiecare respiraţie.

— Dacă nu încetineşti, o să ajungem să mergem pe jos. Oricât ura faptul că trebuia să stea lipită de el, tot era mai bine decât să meargă pe jos.

— Nu mai avem mult. Trebuie să reziste.

— Şi ce-ai să faci dacă nu va rezista? O să-l omori?

— Taci! Dacă o să am nevoie de părerea ta, o să ţi-o cer eu. Dar acum ţine-ţi fleanca pentru că orice părere a unei târfe pute mai rău ca rahatul.

March, ascultătoare, închise gura, dar numai pentru că asta-i convenea. Se temea că dacă-l enerva mai departe pe Fred, el i-ar fi putut face ceva care ar fi făcut-o să regrete după aceea. Atâta timp cât îl ţinea pe Jamie în mâinile lui, ea nu trebuia să facă nimic care l-ar fi putut mânia.

Încercase de mai multe ori să se uite peste umărul lui să vadă dacă Jamie era ferit de arşiţa soarelui, dar poziţia ei pe cal era mult prea precară ca să se poată echilibra. Copilul stătea liniştit, chiar prea liniştit şi ea refuză gândul ce-i trecuse prin cap că i s-ar fi putut întâmpla ceva.

Cu excepţia munţilor ce se vedeau în zare, pământul era decepţionant de plat. Cum călăreau pe o pantă lină, apăru la orizont acoperişul unei bojdeuci. March recunoscu imediat şandramaua şi nu-i veni să creadă că aceasta era destinaţia la care voia să ajungă Fred. Doar nu se gândea s-o ţină sechestrată chiar pe pământul lui Jim!

— Cred c-am ajuns, zâmbi plin de el Fred, în timp ce trăgea lângă bojdeuca dărăpănată care-i servise adăpost lui March câteva luni de zile. Nimeni n-o să se gândească să te caute aici. Aş fi dorit tare mult să te duc la locul picnicului nostru, făcu el o, grimasă, referindu-se la locul de lângă râu unde-i declarase ea cu inocenţă dragoste. Şi fusese trădată. Dar am gândit că ar fi putut trece cineva pe acolo şi mi-ar fi stricat planul.

— Eşti mai prost decât mi-aş fi închipuit, murmură ea, regretând când îl simţi tresărind, că nu-şi ţinuse limba.

— Dă-te jos! mârâi el.

Alunecând de pe spatele calului, March îşi răsuci puţin piciorul.

— Prinde. Numai acest cuvânt şi o făcu să se înfioare în timp ce Fred zâmbea diabolic aruncându-i literalmente copilul în braţe. Prinzându-l, îl strânse cu putere la piept şi ridicându-i păturica de pe faţă descoperi ochii albaştri vioi. De obicei nu suportă să stea cu faţa acoperită, dar acum, ca şi cum ar fi înţeles pericolul prin care treceau, nu-şi manifestase nemulţumirea.

— Bună, iubitule, murmură March, luând păturica de pe el. Era o minune că nu se înăbuşise.

Pe când ea se-ndrepta către cocioabă, Fred coborî de pe cal. Luptând cu amintirea momentului în care îşi văzuse pentru ultima dată familia, împinse uşa deschizând-o. Înăuntru era o căldură înăbuşitoare, dar cel puţin erai protejat întrucâtva de arşiţa soarelui.

Nu fu surprinsă văzând camera absolut goală, chiar şi patul şi scheletul patului dispăruseră. Tatăl ei nu-şi dezminţise obiceiul de a lua tot ce se putea lua.

Într-un colţ îndepărtat de uşa deschisă, March făcu un culcuş din păturica lui Jamie unde-l puse ca să-i schimbe scutecele ude. Nu era cea mai bună soluţie să-l lase pe podea, dar cel puţin era bine că nu putea încă să alerge de colo până colo. Dacă se uita către el, se putea asigura că este în siguranţă.

— Vino-ncoace, târfo, îi porunci Fred şi ochii-i străluceau sălbatic când se uită către ea. Scoate şaua de pe cal şi freacă – l. El îi aruncă hăţurile şi descăleca. Îndreptându-se către colibă cu puşca în dreptul genunchilor, aşteptă să vadă dacă vine vreun refuz din partea ei.

Chinuită de spasmele din muşchii obosiţi de drum, se apropie de animal şi-l bătu uşor pe gâtul plin de spumă. Wood îi spusese odată că poţi judeca un bărbat după felul în care-şi îngrijeşte calul. Privind bietul animal, oricine îşi putea da seama că Fred n-ar fi pregetat să strice un glonţ pe el ca să-l omoare.

— Ce ai de gând să faci cu… cu năzbâtia asta? gâfâi March prinzând şaua grea marchetată, alunecând de pe cal.

Savurând puterea pe care o avea asupra neputincioasei sale victime, Fred îşi împinse pălăria spre spate şi se uită la cer.

— Când termini acolo, poţi să-mi pregăteşti de mâncare.

— O să dea de tine, ştii, nu? Ea frecă pielea calului cu pătura de la şa. I-ai luat copilul şi o să vină să te caute.

— Păi să vină, bătu Fred în patul puştii. Îi rămân îndatorat. Da, dom'le, să vină.

— Eşti bun de spânzurat!

— Nu-s eu ăla care să fie omorât, se lăudă Fred cu un ton confidenţial. Voi fi departe înainte de a te găsi ei pe tine şi nu vor şti niciodată că eu am făcut asta. Toată lumea m-a văzut, acum câteva săptămâni, plecând spre est. Am stat chiar de vorbă cu câţiva oameni în Tucson, înainte de a pleca trenul. Dar ceea ce nu ştiu ei este că am coborât la Phoenix, am cumpărat mânzul ăsta şi m-am întors aici. M-am distrat puţin subţiind puţin cireada lu' stăpânu-tău. Indianu' ăla-al lui nu-i prea fericit că nu m-a găsit, dar eu sunt într-adevăr deştept. I-am îndepărtat pe ei, ca să ajung la tine. Am fost surprins astăzi când te-am văzut îndepărtându-te spre oraş doar cu bătrânul. Credeam că o să am ceva de aşteptat până să dau de tine şi când colo mi-ai căzut drept în braţe.

— Hank ştie că erai tu.

— Hank? Bătrânul pe care l-am împuşcat? La mişcarea ei afirmativă din cap, ei râncheză. E mort acum. Dar chiar dacă n-ar fi, cine l-ar crede? Când eu aş nega şi când nimeni nu mă văzut venind aici, în caz contrar vor trebui să răspundă în faţa tatălui meu. Când un om are bani, reuşeşte orice, cu condiţia să fie atent.

— Nu sunt destui bani în lume ca să-ţi cumperi libertatea, atunci când comiţi o crimă.

— Dar mai întâi trebuie să te prindă, spuse el stând la taifas. Or, când eu mă voi întoarce acasă din est şi voi

auzi povestindu-se cum aţi fost găsiţi tu şi Jim Travis morţi chiar aici pe hotarul lui, voi fi cu adevărat trist. Nimeni n-o să ştie că am fost amestecat.

Jamie începu să scâncească de foame pe când March ducea calul obosit către micul grajd de lângă colibă. Scâncetul lui se transformă imediat în adevărate zbierete, când nu-i fu îndeplinită dorinţa imediat. Era un copil cuminte din fire, plângând doar când îi era foame sau când era ud, dar atunci voia să i se dea atenţie imediat.

— Fă să tacă piciul ăla, sau îl fac eu să tacă pe vecie. Fred ridică puşca ameninţător.

— E flămând. Se va linişti şi va adormi la loc imediat ce-l voi alăpta, March intră grăbită în colibă şi îngenunche în faţa lui Jamie. Se întoarse cu spatele către Fred în timp ce-şi descheia bluza.

— Întoarce-te. Vreau să-l văd puţin cum suge.

March simţi pofta din glasul lui şi ştiu că nu s-ar fi putut apăra în cazul în care Fred ar fi avut chef s-o atace. Acoperindu-şi sânul cât putea mai bine cu marginea bluzei, se întoarse fără tragere de inimă şi se rezemă de perete.

Jamie sugea fericit, frământând carnea moale cu mânuţa lui mică. Frecându-se la gură cu spatele mâinii, Fred o sorbea din ochi plin de patimă. Stând în cadrul uşii, cu soarele care-l lumina din spate şi cu puşca atârnându-i în mână, părea mult mai mare decât era şi March avu deodată presimţirea că ar fi vrut s-o lovească până o omora. Contribuise la umilirea lui şi n-o putea lăsa să mai trăiască.

— Nu-i frumos, rosti el tărăgănat, cu sarcasm. Nu-l lăsa pe pici să ia tot. N-am încercat niciodată să sug, dar cred că mi-ar plăcea. Sigur, n-am primit prea mult de la tine prima dată l-am plătit pe cei cincizeci de dolari bătrânului doar ca să-ţi iau caimacul, aşa că-mi închipui că-mi eşti datoare. Eşti o curvă înnăscută şi cu puţină instruire ai profesa această meserie chiar bine. Rezemând puşca de peretele de la uşă, Fred se apropie încet de ea. Voiam să aştept până mai târziu pentru asta, dar, rahat, de ce n-aş face-o şi acum şi încă o dată mai târziu? Ia

plodu'ăla de la ţâţă, acum e rândul meu.

Ezitând, March se întreba cum ar fi putut să-l împiedice s-o violeze. Nu se-ndoia că va fi brutal, savurând plăcerea de a-i pricinui durere. Dramul de frică ce se ascundea în sufletul ei începu să crească, ameninţând s-o sufoce.

Lumina strălucitoare ce năvălea prin uşă scăzu brusc, scufundând camera în umbră adâncă. Concentrat asupra victimei lui, Fred nu reacţiona prompt. Doar când văzu zâmbetul care flutura pe faţa lui March îşi dădu seama că era cineva în uşă. Amintindu-şi că-şi lăsase puşca afară, căută cuţitul de la şold.

March se gândi că Jim sau poate Breed descoperise locul unde se aflau, dar la o scurtă cercetare a noului sosit constată că era mult mai mic decât oricare dintre cei doi.

March dădu copilul la o parte de la piept şi se acoperi cu discreţie. Ridicându-se încet, se strecură de-a lungul zidului ca să nu mai fie în spatele lui Fred. Dacă necunoscutul din uşă se hotăra să tragă, n-ar fi vrut să fie în bătaia puştii.

Era ceva în noul venit, ceva cunoscut, dar lumina din spatele lui o împiedica să-i distingă faţa, calmul lui însă şi părul lung fluturându-i în vânt îi aminteau ceva.

— Bună, îl salută March pe noul venit cu un zâmbet de uşurare, când îl recunoscu.

O moţăiala din cap în direcţia el fu singurul răspuns, în timp ce privirea lui îngrijorată rămăsese aţintită asupra lui Fred.

— N-ai nicio treabă aici, Iajun, aşa că fă stânga-mprejur şi întinde-o în rezervaţie, sau te dau pe mâna şerifului.

Cu ochii îngustaţi apreciind distanţa până la uşă, Fred răsuci cuţitul în mână de câteva ori, încercându-i greutatea. Era destul de bun la aruncarea cu cuţitul, de câteva ori chiar câştigase întrecerile la care participase întâmplător, în încercările cu unii oameni de la ferma lui. Bineînţeles că se pricepea mai bine la puşcă, dar îşi închipuia că era destul de bun şi cu cuţitul, dacă s-ar

încăpăţâna. Din ce se gândea mai mult la asta, din ce începea să simtă mai aprigă pofta de a-şi înfige cuţitul în pieptul omului roşu.

— Sigur, nimeni n-ar putea să mă învinuiască dacă ai fi găsit mort înainte ca ulii să-ţi albească oasele.

Fred nu se temea de indianul ăsta sau de oricare altul. Toată viaţa lui auzise poveştile de groază despre atrocităţile puse pe seama indienilor, dar îşi închipuia că ele erau mai curând rodul imaginaţiei decât al unor întâmplări adevărate. Cei câţiva indieni care se aflau în jurul său erau prea proşti şi prea speriaţi ca să atace fiul unui fermier atât de bogat. Ştiau că dacă i-ar fi făcut vreun rău, ar fi fost după aceea vânaţi ca nişte câini şi spânzuraţi de primul copac.

Indianul nu dădea atenţie lăudăroşeniei albului. Pentru el era aidoma celorlalţi albi, care se cred stăpânii pământului, fiind prea egoişti ca să-l împartă cu alţii. Ei distruseseră un mod de viaţa pe care poporul lui îl cunoştea de secole, în lăcomia lor albii îi omorâseră neamul.

Ar fi fost la mile depărtare acum dacă n-ar fi avut noaptea trecută o vedenie. Somnul îi fusese neliniştit, fiecare noapte era măreaţă prin liniştea ei. Nici n-ar fi putut să jure că dormise, doar că în vedenia lui soarele strălucea pe cer şi el era călare pe calul pe care i-l dăduse albul.

Un lup, bătrân şi slăbit de atâtea bătălii, dar păstrându-şi încă magnifica mândrie, se oprise-n faţa lui. Calul sta liniştit, pe când lupul, după câteva târcoale, se întoarse încet şi plecă în direcţia opusă. Făcea câţiva paşi, apoi se întorcea, parcă să se asigure că omul îl urma.

Când s-a trezit, vedenia îl mai obseda încă. Avusese prea multe vedenii ca să se îndoiască de necesitatea de a o urma pe aceasta. Nu ştia din ce motiv bătrânul lup îl îndemna să se întoarcă, dar se întoarse din drumul către munţi, spre care pornise şi se îndreptă spre ranchul pe care tocmai îl părăsise. Ştia că timpul îi va da răspuns la această enigmă.

Târziu, către amiază, văzu bărbatul şi femeia care traversau deşertul călare pe un singur cal şi rămase surprins când soarele se oglindise în părul lung de aur al femeii, amintindu-şi de femeia albă care doar cu o după-amiază în urmă îi ostoise foamea şi care stârnise un alt fel de foame în mădularele lui. Aşa că-i urmărise de la distanţă, ferindu-se să nu fie văzut, dar nepierzându-i din ochi.

Acum indianul aruncă o privire rapidă către March şi recunoscu în ea pe femeia visurilor lui. Ochii lui întunecaţi se îngustară la vederea sângelui de pe bluza ei.

— Eşti rănită? o întrebă el încet.

— Nu, îi răspunse ea, frecând materialul rigid. E sângele omului care mă însoţea şi pe care l-a împuşcat ăsta.

— Ieşi afară de-aici, Iajun, mârâi Fred. Să nu-ţi mai spun încă o dată.

— Copilul a păţit ceva?

— E bine.

— Ai venit de bunăvoia ta cu asta?

— Nu… A oprit trăsura, mi-a împuşcat însoţitorul şi m-a silit să vin cu el împreună cu copilul.

Satisfăcut că femeia şi copilul erau bine, îşi întoarse atenţia către Fred.

— O să duc Femeia care Dăruieşte şi copilul înapoi la bărbatul ei.

— Femeia care Dăruieşte! Ăsta-i un caraghioslâc! Eşti sigur că i se potriveşte numele ăsta? Promite-i ceva şi o să vezi că-ţi va da tot ce vei dori de la ea, zâmbi încrezut Fred.

Răsuci cuţitul în aşa fel încât vârful să-i stea între două degete.

— Dar n-o s-o iei! Poate că nu m-ai auzit bine, Iajun, aşa că-ţi mai repet încă o dată, rar, ca să poţi să înţelegi: Ieşi. afară. de aici! Nu-i treaba ta şi nu mai vreau să-ţi mai văd faţa pocită.

El era un războinic, cu urme de răni pe tot trupul şi în suflet, care-şi urmase căpetenia în multe lupte. Când

Fred azvârli cuţitul, era pregătit. Şi acesta se înfipse cu o vibraţie ascuţită în pervazul uşii lângă capul indianului.

Dar Fred nu mai apucă să-l vadă afundându-se în lemn. Bubuitul puştii reverberă în mica şandrama, făcându-l pe Jamie să tresară şi să izbucnească în ţipete. March se uită la Fred care duse mâna la piept, în timp ce sângele i se prelingea printre degete. Buzele i se mişcară, dar ceea ce o fi vrut să spună se pierdu pe vecie, căzând grămadă la podea.

— Vino, îi făcu indianul semn lui March.

Călcând cu grijă pe lângă trupul lui Fred, ea se întrebă repede dacă devenise o femeie rea. Nu simţea niciun regret pentru moartea lui, poate doar pentru că se petrecuse prea repede.

— Pot să aştept aici, spuse ea când ajunse lângă indian. Cu siguranţă că bubuitura puştii a atras atenţia cuiva.

— Nu, aici e periculos pentru tine să rămâi singură.

Cu o mişcare uşoară, învăţată cu atâta timp în urmă încât nu mai era decât umbra unei amintiri, indianul sări pe cal şi-i întinse mâna.

— Aşteaptă, trebuie să iau lucrurile copilului.

— Dă-mi mie micuţul, o să-l ţin eu.

Fără să se mai gândească la siguranţa lui Jamie, March i-l întinse indianului şi păşi peste trupul lui Fred ca să-şi ia bocceluţa cu scutece. Când se întoarse… fu ridicată pe spatele calului.

După ce Jamie fu aşezat în siguranţă între trupurile lor, indianul întoarse calul. Cu un strigăt de luptă care o făcu pe March s-o treacă fiorii, îşi înfipse călcâiele în coasta calului.

March îşi dădu seama, într-o frântură de secundă, că nu se îndreptau spre fermă. De fapt constată uluită, că nici nu-şi dădea seama în ce direcţie se află ranchul.

— N-am luat-o greşit? întrebă ea, dându-şi părul la o parte de pe faţă.

Neprimind niciun răspuns, îşi închipui că n-a auzit-o, totuşi o teamă nedefinită îi spunea că o auzise, Nu-şi putea

explica motivul ocolului, al evitării drumului. El se întoarse de mai multe ori pe urmele lui şi o dată i se păru chiar că se vedea acoperişul magherniţei, în cele din urmă, când March îşi închipuia că el pierduse simţul direcţiei, indianul se întoarse către munţii îndepărtaţi. March încercă să-i vorbească de câteva ori, dar, pentru că văzu că el rămânea tăcut, păstră şi ea tăcerea.

Nu ştia ce are de gând, dar, cum scăpată soarele, începu să se întrebe dacă nu cumva schimbase un răpitor cu un altul, trecând de la zarva şarpelui cu clopoţei în fălcile lupului. Pentru că nu încăpea îndoială că, dintre cei doi bărbaţi, acesta era de departe mai periculos.

Dar, în vreme ce era roasă de frică atunci când era cu Fred, acum se simţea în siguranţă cu indianul. Ceva, poate gingăşia cu care îl ţinuse pe Jamie, o încredinţa că nu are nicio intenţie să-i facă rău.

Nici chiar atunci când începu să se gândească la faptul că nu intenţionase să o ducă înapoi la ranch.

Înainte de apusul soarelui, când March simţea că nu mai poate să stea pe cal nicio clipă, el opri pe malul unui râu. Trecându-şi uşor piciorul pe după gâtul calului, alunecă graţios la pământ. Fără niciun cuvânt, întinse mâna după copil. March i-l dădu pe Jamie şi urmări cum copilul e adăpostit cu grijă în braţele lui de încredere. Bâiguind ceva într-o limbă pe care n-o înţelegea decât el, Jamie, luminat de razele soarelui se odihnea la pieptul indianului.

March se uită în jos, să coboare şi înţelese că descălecarea ei nu va avea nimic din graţia coborârii indianului. Ar fi fost mulţumită dacă reuşea să nu aterizeze în nas. Picioarele-i erau amorţite de la genunchi în jos şi străbătute de dureri de la genunchi în sus.

— Vino. Mutându-l pe Jamie într-o singură mână, întinse spre ea pe cea rămasă liberă, aşteptând-o să descalece.

— Nu cred că pot. Nu mai am picioare.

Un zâmbet destinse faţa sobră a indianului.

— Sunt la locul lor, îi replică el cu un chicotit. Hai,

Femeie care Dăruieşti, n-am să te las să cazi prea departe.

— Ce încurajator, strâmbă March din nas a neplăcere. Mi – ar fi dat mai multă încredere dacă n-ai fi adăugat acel prea departe.

— Pământu-i moale.

— Ţie ţi-e uşor să zici, mormăi ea, legănându-şi piciorul dureros pe cal. Nu eşti din cei care cad.

— Hai că te-aşteaptă copilul. Nu se poate ca mama acestui voinic să se teamă de o căzătură.

— Nu, nu mă tem de cădere. Atingerea de pământ mă sperie.

Aplecându-se uşor, March îşi sprijini mâinile pe umerii lui. Nu am altă soluţie, hotărî ea, decât să mă las să alunec şi să sper că totul va fi cum trebuie.

La ultima mişcare pe care o făcu, o mână puternică o înlănţui. Când picioarele ei atinseră pământul, March scoase un geamăt de agonie din cauza durerii din coapsă. El o susţinu până când fu sigur că se poate ţine pe picioare.

Călcând ca o femeie bătrână – sau ca una care a călărit ore-n şir – March se îndreptă clătinându-se către izvoraş. Nu era mai adânc de câţiva centimetri şi îngenunchind cu grijă, luă în căuşul palmei puţină apă şi-şi dădu pe faţă. Apa era caldă de arşiţa din timpul zilei, dar teribil de înviorătoare pentru pielea delicată de pe faţă şi de pe gât.

Indianul aşteptă răbdător cu copilul agitându-se în braţe, până când ea se ridică.

— Micul războinic e flămând, comentă el dându-i i copilul.

— Nu-i nimic neobişnuit în asta. Copilul ăsta s-a născut flămând şi încă nu s-a săturat până acum.

El duse calul la apă, iar March se uită împrejur după vreun loc mai ferit unde să-l alăpteze pe Jamie. Nu era obişnuită să-şi descopere sânul sub privirile cuiva, dar singurul loc care-i oferea un adăpost era un cactus saguari uriaş.

Cum Jamie îşi cerea drepturile cu impetuozitate şi

indianul continua să n-o bage în seamă, March îşi dădu seama că nu are încotro. Întorcându-se cu spatele, îşi descheie, nu prea încântată, bluza pătată de sânge. După cum ştia că se va întâmpla, ţipetele copilului încetară de îndată ce buzele lui lacome atinseră sfârcul.

March găsi un dâmbuşor de pământ şi se afundă uşor în nisip. Studiindu-i pe Jamie, constată cu uşurare că nu suferise din cauza acelei zile pline de întâmplări. Faţa lui era roşie, dar mai mult din cauza temperamentului lui decât din cauza soarelui. Ochii lui albaştri priveau cu încredere către ea şi mânuţa lui mică îi atinse faţa. March muşcă drăgăstoasă degetele micuţe ale copilului şi aranja părul ciufulit.

— Eşti o mamă iubitoare, spuse indianul liniştit, apropiindu-se şi aşezându-se lângă ea. Asta-i bine. Un copil trebuie să ştie că mama lui îl iubeşte.

Faţa arsă de soare a lui March se îmbujoră pentru că o privea cum alăpta copilul. El nu părea impresionat de aspectul ei, ca şi cum ar fi fost ceva pe care-l privise adeseori.

— Nu ştiu cum te cheamă, murmură ea, în speranţa că aşa îi va sustrage atenţia.

Ochii lui întunecaţi îi căutară privirea.

— Până să vin în rezervaţie mi se spunea Cel care Aleargă cu Lumina. Dar oamenii tăi au hotărât că toţi indienii trebuie să aibă un nume de albi aşa că mi-au zis Charles Smith!

— Charles Smith? March nu-şi ascunse un zâmbet la gândul că acest indian se numea Charles, nu i se potrivea deloc.

— E un nume caraghios? întrebă el cu seriozitate. Mi-au spus mulţi că este un nume bun.

— Vai, Charles Smith este un nume foarte frumos, un nume ales, un nume mândru. Dar nu ţi se prea potriveşte.

— Nu mi l-am ales eu, îşi ridică el capul cu dârzenie.

March înţelese că-l ofensase.

— Îmi pare rău, nu-mi bat joc de tine, dar ai un nume atât de minunat – Cel-Care-Aleargă-Cu-Lumina deşi îţi cam

umple gura.

— Îţi umple gura? Gura ta e plină când spui numele meu? I se citea perplexitatea pe faţa lui întunecată, încercând s-o înţeleagă.

— Vreau să spun că mulţi oameni albi au două nume, Charles Smith de pildă, sau March Evans, ca pe mine, sau cum e numele copilului, Jamie Travis. Dar Cel-Care-Aleargălu-Lumina nu poate fi rostit cu uşurinţă şi repede.

— Tu cum mi-ai spune, March Evans?

March ştia că întrebarea era foarte serioasă pentru el, un lucru care să-l ajute să-nveţe să trăiască în lumea celor albi.

— Cred că ţi-aş spune Lumină, Lumină Smith.

El încuviinţă din cap, numele părea să-i convină.

— Mi-ai dat un nume de bărbat alb, tot aşa cum, ţi-am dat eu, ţie un nume indian – Femeia-Care Dăruieşte.

— Femeia-Care-Dăruieşte… e frumos, mulţumesc.

El încuviinţă din nou din cap şi se uită în jos către Jamie.

— După ce mâncăm încălecăm iar.

— Iar? se tângui March. Îi era imposibil să se mai suie pe cal.

— Până a pierit soarele de pe cer, am călărit încet de grijă pentru tine şi pentru fiul tău, dar mai avem multe mile de parcurs înainte de a ajunge cu bine în munţi.

— Ăăă… Lumină, cred că trebuie să vorbim despre destinaţia noastră. Eu nu vreau să merg în munţi. Ea văzu cum i se întunecă faţa, ştergând de pe ea orice urmă de prietenie.

— Ba ai să mergi.

— Chiar dacă n-o să vreau?

El se ridică în picioare şi se duse către cal. Scotocind în traistă de la şa, scoase o cârpă albă curată, care era acum prăfuită. March recunoscu unul dintre şervetele de bucătărie şi fu surprinsă când văzu că, desfăcându-l, avea în el câteva lipii de ale ei.

Sigur, se gândi ea luând una dintre lipiile pe care i le întindea el, Jim i-a dat câteva ca provizii pentru drum,

precum şi calul şi şaua.

— M-am gândit mult, spuse Lumină mestecând. Trebuie să fii femeia mea şi băiatul tău va fi crescut să devină un bun războinic.

Acum, pentru că temerea ei se materializase în cuvinte, March se simţi onorată de propunerea lui, deşi cam speriată. Totuşi asta nu schimbă cu nimic dorinţa ei de a se-ntoarce la ranch.

— Mulţumesc, sunt încredinţată că ar fi o cinste pentru mine să fiu femeia ta, dar eu vreau să ajung neapărat acasă.

— Dar nu poţi să fii soţia mea, cât timp mai alăptezi copilul, continuă el, neluând în seamă absolut deloc protestul ei. Asta îţi va permite să cunoşti felul nostru de a fi.

„Nu va fi uşor să-i schimb părerea. Pare a fi destul de încăpăţânat”.

— Ah, să nu-ţi închipui că nu sunt măgulită de mărinimia ta, te rog totuşi să mă duci acasă.

— Fă-ţi datoria pe care o ai şi vom pleca după aceea. Mestecă lipia stropind-o cu apă din pârâiaş.

— Vorbeşti foarte bine englezeşte, aşa încât eu cred că mai înţeles bine. March îl schimbă pe Jamie la celălalt sân şi mai luă o lipie. Era uscată şi fărâmicioasă, iar firele de nisip îi scârţâiau între dinţi, dar era atât de flămândă că niciun ospăţ nu i s-ar fi părut mai gustos.

— Am învăţat limba albilor când eram copil.

— Vorbeşti foarte bine. Cine te-a învăţat?

— Aveam la noi mai mulţi albi prinşi. Unul, un băiat de seama mea, m-a învăţat să înţeleg cuvintele lui, iar eu l-am învăţat să fie un războinic.

— Bun, poţi să fii foarte mândru de tine, vorbeşti mai bine decât mulţi albi pe care i-am auzit eu.

— Fiul tău a terminat, făcu el semn din cap către copil. Putem să plecăm. Aduc calul.

March privi în jos şi văzu că Jamie adormise şi sfârcul îi alunecase din gură. Cu obrajii roşii de încurcătură, ea aruncă o privire furişă către Lumină, descoperind spre

surprinderea ei că el se ridicase şi pornise către cal.

Fred o privea, cu ochii plini de patimă cum alăpta copilul. Lumină însă privise acest lucru ca pe ceva natural şi nu-i dăduse atenţie. Lumină, care era considerat un sălbatic, era mai domn decât Fred, care fusese crescut anume să fie domn.

— Vino, Femeie-Care-Dăruieşte. Întrerupându-şi firul gândului, March ridică ochii şi-l văzu pe Lumină pe cal cu mâna întinsă în jos către ea, cu o expresie pe faţa lui care nu admitea nicio cârtire.

N-o să cârtesc, se hotărî ea, întorcându-se şi constatând că picioarele ei nu suportau nici cea mai mică mişcare. Nu se va putea sui pe cal în seara asta.

— Nu, spuse ea liniştită.

— Dă-mi copilul şi am să te ajut să încaleci.

— Nu. Nu mă sui pe cal. Am să stau aici până dimineaţă şi atunci ai să mă duci acasă.

El îşi trase înapoi mâna şi îşi îndreptă încet umerii. Trecându-şi piciorul drept peste capul calului, alunecă pe pământ. Dispăruse orice urmă de prietenie de pe faţa lui, în locul ei apăruse o mină de războinic aspru.

Fu cuprinsă de panică, în timp ce el se apropia de ea. Poate că n-ar fi trebuit să fie atât de hotărâtă în refuzul său, se gândi March pe când Lumină se opri la genunchii ei. Poate că ar fi trebuit să găsească alt mijloc de a-l convinge că aici era un loc potrivit ca să poposească peste noapte.

— Ai să vii.

Privind la mocasinii lui împodobiţi cu mărgele, profund impresionată de modelul lor şi dorind să dispună de mai mult timp ca să-i studieze, March clătină uşor din cap. Îşi mărturisise hotărârea; nu putea să dea acum înapoi.

— Nu, sunt obosită, sunt speriată şi vreau să mă-ntorc la mine acasă.

Lumină întinse mâna şi prinse un smoc din părul ei galben mătăsos. Trase destul de tare de el ca s-o forţeze să se ridice, dar nu atât de tare cât să-i pricinuiască durere.

— Acum, casa ta e cu mine. Ochii lui întunecaţi ardeau cu intensitate. Avem să călătorim încă multe mile până a putea să ne culcăm în noaptea asta.

Lacrimile-i umplură ochii, dar March refuză să se predea. Nu-şi închipuia că Lumină ar fi vrut să-i facă rău cu adevărat… cel puţin aşa spera.

— Nu, repetă ea.

Cu o bolboroseală într-o limbă pe cara March nu o înţelegea, Lumină dădu drumul părului şi se retrase. Era dezamăgit şi de el şi de ea. Ştia că ar fi putut s-o forţeze să încalece şi să meargă cu el. I-ar fi putut lua copilul din braţe şi atunci ar fi venit singură. Sau ar fi putut s-o lege de mâini şi de picioare şi s-o zvârle pe crupa calului ca pe o prinsă.

Dar îşi dădu seama că nu poate să-i facă niciun rău. Ciudaţii ei ochi ca norii înainte de furtună, înotând în lacrimile pe care nu voia să le lase să-i curgă pe obraji, erau grăitori în ceea ce priveşte hotărârea de a proceda întocmai – cum spusese.

Lumină nu ştia ce să facă. O femeie indiană n-ar fi fost niciodată atât de neascultătoare. Dacă ea o făcea, el ar fi trebui s-o bată ca s-o determine să-l urmeze oriunde, atunci când îi cerea el. Dar femeia asta albă – îşi ridica din ce în ce mai sus fruntea când refuza.

March îşi dădu seama că el se luptă cu sine însuşi în legătură cu ce trebuie să facă şi ştia. Că se luptă cu mândria lui de mascul.

— Te rog, Lumină! îl rugă ea încetişor. Sunt atât de obosită. Nu cred nici măcar c-aş putea să mă sui pe calul tău.

— O femeie face ce-i spune bărbatul ei că trebuie să facă. Aşa trebuie, spuse el cu fermitate-n glas.

— Un bărbat ştie când o femeie e prea obosită ca să meargă mai departe şi îi înţelege slăbiciunea, împingându-şi părul de pe faţă, March suspină obosită. Nu vreau să te supăr. Zău că nu vreau, dar nu pot să merg mai departe. Nu în noaptea asta.

Privirea lui părea s-o pătrundă.

— O să rămânem – de data asta. Dar să nu mă mai refuzi niciodată de acum înainte.

— Probabil că o voi face, îl preveni ea. Nu prea sunt dispusă să primesc ordine.

— Atunci am să te bat.

— Tatăl meu m-a bătut odată de era să mă omoare, dar eu tot nu am primit să fac ce-mi cerea el.

Lumină se întoarse, evident scârbit de ea şi de el ca să se plângă. Privindu-l cum se îndepărta băţos, March se abţinu să respire uşurată. Nu era decât cu vreo doi sau trei centimetri mai înalt decât ea, dar umerii lui musculoşi şi mâinile puternice te făceau să bănuieşti marea lui forţă. Iar el făcea parte dintr-o lume care recunoştea şi admiră superioritatea şi dominaţia masculului. Nu ştia pentru ce cedase dorinţei ei de a se odihni, dar era minunat că o făcuse.

March privi soarele apunând şi se întrebă care o fi drumul către casă. Întinzându-se pe nisip, desfăcu păturica lui Jamie şi-l puse pe copil în mijlocul ei, încercând să-i facă umbră cu trupul.

Toată ziua se străduise să nu se gândească la Jim. Acum, cu omul ăsta furios lângă ea, ştergându-şi liniştit calul, ea îşi lăsă gândurile slobode. Îşi închipuia ce spaima îngrozitoare îl va fi apucat când va fi văzut că nu era copilul şi ar fi vrut să-l poată asigura că, atâta timp cât ea va mai răsufla ca să-l poată proteja, nu i se va întâmpla niciun rău.

Probabil că va fi fost ca înnebunit când a găsit cabrioleta cu Hank rănit şi nicio urmă a ei sau a fiului său. Ştia că pornise imediat să-i caute şi nu se îndoia că nu trecuse mult până să descopere cadavrul lui Fred.

Dar de acolo nu era prea lesne de urmărit. Acum îşi dădea seama pentru ce se învârtise Lumină atâta, întorcându-se pe urmele lui. Ca să-i deruteze pe urmăritori, ca să le ia mult timp până să dibuiască în ce direcţie a luat-o, ca să aibă Lumină suficient timp pentru a dispărea.

Dar Jim va veni. Ar merge şi până la capătul lumii

după fiul lui.

March suspină şi-şi rezemă capul de genunchii strânşi. Se întreba cum ar fi să te iubească cineva cu atâta intensitate încât să devii cel mai important lucru din viaţa lui.

Faţa lui Jim, în toate ipostazele sale – râzând, sobră, necăjită, violentă – îi juca înaintea ochilor. Un simţământ neobişnuit de auto-compătimire o făcu să clipească lăsând să-i cadă o lacrimă.

O dată, doar o dată în viaţă, ar fi vrut să cunoască o dragoste mai puternică decât munţii maiestuoşi care o înconjurau, o dragoste fără început şi fără sfârşit.

Fiecare nerv încordat din trup îl îndemna pe Jim la acţiune. Fiecare muşchi şi fiecare tendon întinşi la maximum îi cereau să răspundă nevoii copleşitoare de mişcare. Să stea însă fără să facă nimic era cel mai chinuitor lucru din viaţa lui. Animalul, căruia nu-i păsa de problemele călăreţului, culegea mulţumit iarba mătăsoasă de pe marginea drumului, izgonind, din când în când, cu coada, câte o insectă sâcâitoare.

Breed scotocea cu atenţie de jur-împrejur, citind urmele la fel de uşor cum ar citi cineva o carte, având mare grijă să nu cumva să şteargă un semn călăuzitor, sau să treacă grăbit peste vreunul. Câteva urme fuseseră şterse de oamenii care-l salvaseră pe Hank şi lui Breed îi trebuise multă caznă până să lege între ele semnele pe care le-ar fi dezlegat uşor dacă ar fi fost de la început la faţa locului.

Acesta fusese şi motivul pentru care rămăsese Jim neclintit în şa că nu cumva să şteargă cu paşii lui vreo urmă importantă pentru găsirea lui March şi a fiului lui.

Jim se considerase întotdeauna un om temperat, nu unul dintre aceia care se lasă pradă mâniei dezlănţuite. Dar acum îşi dădea seama că, de fapt, mai înainte nu fusese niciodată aţâţat pe deplin. Constata acum că era capabil de o furie turbată, pe care nu şi-o putea stăpâni.

Se minună de sine însuşi, prefirând în gând fiecare val de mânie pe care se străduia să-l controleze. Rămăsese

călare numai pentru că bunul simţ îi spunea că, mai devreme sau mai târziu, Breed va depista urma şi-şi va putea dezlănţui furia. Sta împietrit, privind cu încordare fiecare mişcare a brigadierului.

Mai târziu, când îi va aduce înapoi pe March şi pe Jamie, va încerca să analizeze groaza ce l-a cuprins atunci când un ajutor din ranch a venit călare să-i anunţe ştirea răpirii lor.

Mai târziu, îşi va aminti şi de durerea pe care a simţit-o atunci când doctorul i-a spus că Hank nu va putea să supravieţuiască rănii primite. Bătrânul nu fusese găsit decât la câteva ore după ce fusese împuşcat şi pierduse o mare cantitate de sânge.

Tot mai târziu se va putea gândi şi la nestăpânita nevoie de a o ţine pe March în braţe şi a şti dacă e nevătămată. March trecuse prin atâtea, suferise o umilinţă după alta şi ieşise din ele tot cu capul sus. Se dăduse o luptă în ea la gândul că era mai puţin respectabilă şi, odată începută instruirea, el înţelesese că era vorba de o angajare pe viaţă.

Era atât de feminină, atât de delicată şi avea o forţă interioară de oţel şi se ruga în sinea lui ca ea să recurgă la această forţă spre a putea să supravieţuiască grelei încercări de acum.

Nu se temea pentru Jamie. Era neîndoielnic că-şi dorea fiul înapoi, dar cât timp îl ştia cu March nu i se putea întâmpla nimic, March s-ar fi luptat şi cu dracu-n persoană ca să apere acest copil… copilul ei.

Strângând din pumni, îşi imagina clipa când se va putea folosi de ei împotriva lui Fred Hamner. Hank rămăsese conştient atât cât a trebuit ca să-i aducă la cunoştinţă numele atacatorului şi cât să-l sfătuiască pe Jim s-o găsească pe March înainte de a fi prea târziu.

De data aceasta tânărul nu va putea scăpa doar cu câteva contuzii care să-l ţină câteva săptămâni la pat. Jim zâmbi, un zâmbet total lipsit de umor. De data asta odihna lui Fred va fi veşnică.

Pierdut în gândurile răzbunării, Jim tresări când

Breed sări pe cal şi porni încet pe sub copaci. Urmărindu-l pe brigadier, Jim încerca să vadă încotro-l îndruma. Erau atâtea urme de potcoave, suprapuse de-a valma încât lui Jim îi era imposibil să descopere direcţia corectă.

Dar Breed ştia cum s-o facă. Ochii lui albaştri pali, deprinşi să citească urmele, ştiau unde să se uite şi ce să vadă. El se opri şi-i făcu semn lui Jim să vină.

— Ai găsit-o?

— Acum. Breed privea înainte spre deşert. La început mă uitam către o direcţie greşită, recunoscu el fără nicio urmă de jenă pentru greşeala pe care o făcuse. Am greşit, mi-am închipuit că s-a îndreptat spre munţi. Bănuiesc că s-a îndreptat spre deşert, pentru că de aici până la Tucson nu sunt decât mile întregi de nisip şi câteva sute de cactuşi.

— Fir-ar să fie, înjură Jim în şoaptă. March şi copilul nu pot să supravieţuiască mult timp sub arşiţa soarelui. Şi s-au scurs şi câteva ore de la răpire.

Fără să-şi piardă timpul sau să mai stea la discuţii, cei doi porniră de-a lungul urmelor. Jim se mai linişti când reuşiră să le regăsească – nimic nu mai ascundea urma lăsată de galopul calului.

În scurt timp, cei doi îşi dădură seama că urmele duceau la cabana de la marginea proprietăţii. Breed cerceta cu luare – aminte fiecare copită, atent la eventualitatea vreunei schimbări de direcţie, atenţia lui Jim era însă captată de petele ce se învârteau sub cerul din zare.

Ştia că păsările acelea îşi găsiseră prada, dar rotirile lor nu puteau să însemne decât un singur lucru. Nemaiputându-se stăpâni, Jim dădu pinteni calului să pornească-n galop.

Când ajunseră la colibă, văzură că multe din masivele păsări stăteau pe pământ în faţa prispei, în vreme ce multe altele zburau în cercuri line pe sus. Ţipetele lor stridente încetară brusc, după care urmă zgomotul de aripi bătând cu furie în graba lor de a dispărea la apropierea oamenilor.

— Mirosul de om le-a adus. Breed încetini pasul

calului şi cercetă coliba părăsită. Era deprins încă din timpul ostilităţilor să cerceteze o clădire fără să se expună.

Jim, mai grăbit să-i găsească pe March şi pe Jamie decât să ia seama la propria-i siguranţă, nu era tot atât de precaut. Scosese arma de calibrul 45 din toc, dar nu-şi strunise calul până nu ajunsese la uşă.

Soarele, apunând, lumina destul de puternic coliba şi trupul din dreptul uşii. Oftând uşurat că era un bărbat şi nu o femeie plăpândă, Jim descălecă.

De arşiţa zilei trupul umflat începuse deja să se descompună.

Jim împinsese cu piciorul trupul neînsufleţit rostogolindu-l cu faţa-n sus. Nu fu surprins când descoperi că era Fred, dar îşi înghiţi cu amărăciune nemulţumirea că altcineva avusese satisfacţia de a-l omorî.

O scurtă cercetare a camerei dovedi că March şi Jamie nu erau acolo. Unde sunt, se întrebă, în timp ce un nou fior îi trecu pe şira spinării. Dacă March s-a aventurat în deşert, probabil că acum sunt morţi. Fără o puşcă pentru a se apăra, ar fi fost muşcaţi de un şarpe şi ar fi murit din cauza otrăvii.

Înfruntându-şi durerea mortală, Jim ieşi din colibă trântind uşa ca să se închidă. Din punctul lui de vedere corbii puteau să se bucure în tihnă de hoitul lui Fred. Ştia însă că tatăl lui Fred va dori să-şi îngroape unicul fiu.

Breed zărise şi el trupul din colibă şi nu se mai obosise să descalece. N-avea chef să-şi piardă timpul ca să examineze leşul. Soarele apunea grabnic şi numaidecât se lăsa întunericul care ar fi făcut imposibilă urmărirea.

Şi din nou Jim fu nevoit să alerge după brigadierul lui care cerceta urmele. Atenţia le fu atrasă de dâra lăsată de un cal care se îndreptase spre grajd.

Găsiră acolo animalul înşeuat, calul veni bucuros spre ei când Jim se apropie de oborul grajdului.

— De ce n-a luat March calul? De ce a plecat pe jos de la colibă?

Apucându-l de frâu, Jim scoase animalul din grajd şi încălecă pe propriul cal.

Breed era mult prea departe ca să poată vorbi cu el uşor, dar Jim nu se duse după el decât atunci când îi făcu Breed semn că e-n regulă.

— Ce ai găsit?

— Nu e singură. Ochii lui Breed se îngustară de strălucirea soarelui. Cred că a găsit-o oaspetele de ieri.

— Indianul? întrebă Jim, îngălbenind.

— Urmele se-nvârteau în jurul lor de mai multe ori. Ăsta-i un vechi truc, folosit ca să aibă timp să scape pentru a întârzia urmăritorii. Nu prea mulţi albi cunosc şiretlicul acesta.

— Şi încotro duc urmele?

— Nu ştiu încă. O să ne ţinem de ele, cât va fi cu putinţă.

— Să nu pierdem timpul, mârâi copleşit Jim.

— Dacă o luăm pe un drum greşit, pierdem şi mai mult timp. Se uită spre soare ca să aprecieze cam cât va mai trece până să apună. Mai avem vreo două ceasuri. Trebuie să găsim urmă înainte de a apune soarele.

— Şi dacă nu reuşim?

— Atunci o să le găsim mâine.

— La dracu'! se gândi Jim la indianul care prinsese drag de March. Dacă a găsit-o el, nu va fi uşor s-o luăm înapoi.

Breed mergea mult înaintea stăpânului său, începând să-şi ducă la îndeplinire sarcina care-i răpea mult timp, aceea de a descurca urmele care fuseseră atât de dibaci încurcate. Pe măsură ce urmele se întorceau mereu la punctul de plecare, nedând niciun indiciu despre direcţia lor finală, respectul lui faţă de adversar creştea.

Un sentiment de neputinţă hrănea tristeţea lui Jim care-şi punea toată nădejdea în Breed. Nu putea să facă nimic e decât să nu-i stea în cale până când brigadierul nu găsea drumul.

Bătrânul lup găsi femeia şi se îndreptă spre ea. Blana ei fină şi deasă avea străluciri aurii în lumina slabă a dimineţii. Ochii ei, de culoarea norilor prevestitori de furtună, străluceau de o inteligenţă şi o înţelepciune care-i

depăşeau cu mult vârsta.

Ridicându-şi capul, privi curioasă către el. Îl mai întâlnise mai înainte şi ea îşi arătase interesul în a-i deveni partener. Era un mascul puternic, vibrând de viaţă, emanând acel ceva misterios de care sunt atrase femelele. Îşi purta anii ca pe o comoară de ştiinţă şi înţelepciune.

Da, el era cel pe care şi l-ar fi ales ea, dacă n-ar fi căpătat deja încrederea în altul, unul cu care-şi va petrece mulţi ani ai vieţii.

Excitat de miros, el adulmecă în mod apreciativ, neluând în seamă mârâitul prevestitor. Şi în afară de asta, el era masculul; ea era femela. O să-i ia ceva timp, dar ea se va deprinde cu el.

Încercă să se suie pe ea, dar ea se trase înapoi cu delicateţe. El îşi *potrivi din nou poziţia şi încercă iar s-o încalece. De data asta ea se întoarse, un vârtej de furie de blană aurie şi de ochi de argint.*

Nu era pregătit să se considere învins şi o sili să-şi schimbe direcţia, să-l urmeze. Muşcând-o de călcâi şi apucând-o de ceafă, bătrânul lup o duse astfel câteva mile.

La o groapă cu apă, ea se opri şi se lăsă la pământ. Se înnoptase. Era cel mai bun timp pentru vânat, dar ea nu făcu niciun efort să se ridice. El ştia că n-o putea părăsi ca să se ducă să vâneze singur, pentru că n-ar mai fi găsit-o la întoarcere. Neavând încotro, se lungi lângă ea.

Descoperi însă că odihna lui nu era atât de liniştită cât ar fi trebuit să fie. Maţele-i chiorăiau de foame şi urechile-i erau rănite de plânsul ei trist. Spera că ea-l va accepta cât de curând şi atunci va deveni masculul de care avea el atâta nevoie.

Aşa s-au scurs încă vreo câteva zile. În fiecare dimineaţă încerca s-o încalece, doar pentru a fi respins cu înverşunare. Ea doar se-ntorcea către el când o forţa, nu mergea niciodată să vâneze ca să-şi asigure hrană şi plângea în fiecare noapte.

În curând blana ei îşi pierdu strălucirea de aur curat. Coada i s-a lăsat în jos între picioare, urechile i se pleoştiseră. Mergea cu el, dar se lăsa voit să

îmbătrânească.

În cele din urmă trebui să înţeleagă că o putea ţine lângă el, dar că n-ar fi putut niciodată s-o aibă ca un mascul, cum dorea el. Trebuia fie s-o lase să plece, fie să se uite la ea cum moare. Nu putea să meargă aşa mai departe. Trebuia s-o izbăvească. Lumina dimineţii abia străpunsese întunericul cerului, când el porni înapoi pe urma paşilor pe care veniseră.

Cum venea încet în urma lui, cu înfăţişarea speriată, de parcă s-ar fi aşteptat la o înşelătorie, târându-se, observă că el o ducea înapoi *spre casă. Scoase un strigăt de bucurie atât de grăitor încât bătrânul îşi simţi inima străpunsă de durere, uitându-se după ea cum o ia la goană înainte.*

Călătorind toată ziua şi toată noaptea, era dis-de-dimineaţă când ajunseră la locul în care se întâlniseră. El se simţea mai bătrân decât *era, privind-o cum amuşina pe propriile sale urme al căror miros se pierdea. El tresări când descoperi un alt miros decât cel care-i aparţinea ei. Privind-o, văzu încordarea ei de o clipă şi apoi cum* îşi *ridicase capul în sus, Cu un urlet mai frumos decât toate urletele pe care le auzise vreodată în mulţii lui ani, ea o luă la sănătoasa.*

Intrigat şi nepregătit să renunţe la prada sa, o urmă. În scurt timp curiozitatea-i fu satisfăcută, într-un mod pe care nu l-ar fi dorit.

Pe un deal aştepta un mascul mai bătrân decât ea, părul lui strălucea de tinereţe şi sănătate. La picioarele lui stăteau mai mulţi pui, ţopăind prin roua dimineţii, cu trupurile lor dolofane acoperite cu o blană care era o combinaţie între părul ei auriu şi cel negru de ebonit al lui.

Bătrânul întoarse capul neputând să mai suporte atâta fericire. Un strigăt cald, dulce străbătu până la el şi împotriva voinţei, se opri şi se întoarse.

Ea făcu vreo câţiva paşi către el, cu puii rostogolindu-se jucăuşi la picioarele ei. Mai urlă încă o dată uşor cu masculul care stătea mândru alături de ea. Bătrânul se întoarse pe teritoriul lui, cu pas hotărât, cu

mândria redresată. Era clar, ultimul ei strigăt îi spusese că el va fi alesul ei, dacă o va găsi curând.

Urletul lupului îi mai suna încă în urechi. Lumină ştiu că nu mai putea să doarmă. Se ridică, verifică dacă era acolo calul şi se lăsă jos pe pământ lângă March, privind-o cum dormea. Ea se încovrigase protector în jurul copilului, apărându-l cu mâna ca un scut. Părul auriu i se revărsase pe umeri şi pe nisipul din jur. El se mai lupta cu vedenia ce-i bântuise somnul. Trebuia s-o ducă înapoi. Nu avea de ales. Bătrânul i-o dăduse în grijă s-o protejeze de omul alb care voise să-i facă rău, dar nu vrusese să i-o dea lui Lumină s-o păstreze pentru el. Ştia că ea nu s-ar adapta niciodată la felul de viaţă al neamului său. Sufletul ei ar fi regretat veşnic tovarăşul pe care fusese silită să-l părăsească. Ar fi devenit o femeie înrăită, crudă; nici pe departe atât de dulce ca femeia care dăruia, care era acum. El nu avea nimic ce să-i dea, nici casă, nici familie, nici măcar un neam. El fugea de legile albilor, acţiunile lui făcându-l să fie un proscris în ochii oamenilor albi. Viaţa de fugar nu era ceea ce îşi dorea pentru el şi pentru femeia aceasta. Scurt timp, Lumină se gândi la vremurile când viaţa era bună, când aveau hrană din belşug şi neamul lui era mulţumit. N-o să mai fie niciodată ca atunci şi el va plânge veşnic această pierdere. Aşa cum va regreta întotdeauna că ar fi putut trăi cu această femeie, dacă ar fi fost alte timpuri. Trăgând cuţitul din teaca de la şold, Lumină despărţi o şuviţă din părul ei şi-o reteză scurt. Răsucind şuviţa pe mâna lui, aşteptă să se trezească. March se răsuci, pământul dur o străpungea prin pătură în timpul somnului, până când fu nevoită să deschidă ochii. Lumină stătea cu picioarele încrucişate în faţa ei, cu ochii lui adânci impenetrabili. Ea îşi îndreptă privirile către cuţitul pe care-l ţinea într-o mână şi şuviţa de păr din cealaltă. O undă de înţelegere o străbătu.

— Du-mă acasă. Lumină. Vocea-i era răguşită de somn, ochii două lacuri adânci argintii.

Fără să-i dea impresia că a auzit-o, Lumină sări în picioare, punând cuţitul la locul lui, la şold. Privindu-l cum

se îndepărta, March oftă şi se ridică. Jamie scâncea şi se întinse şi se rostogoli pe spate. Prinzându-şi piciorul, se uită către March şi zâmbi cu plăcere cu gura lui – fără dinţi, văzând-o atât de aproape de el. Vorbindu-i duios ca să-l alinte, ea îi puse ultimul scutec curat. I le spălase pe cele murdare noaptea trecută cu apă din ochiul de apă, dar nu-i venea să i le pună. Apa era atât de secată încât nu putuse să îndepărteze nisipul de pe ele şi ştia că ăsta i-ar fi putut irita pielea sensibilă. Lumină nu apăru până când nu termină ea să-l alăpteze pe Jamie şi nu-şi rezolvase problemele personale de dimineaţă. Foamea începu s-o chinuiască amintindu-i de hrana limitată de care se bucurase cu o zi mai înainte şi revenindu-i în memorie vremurile când foamea făcea parte din modul ei de viaţă. Trecuseră câteva luni de zile de când nu mai ştiuse ce e foamea care face ca toate celelalte necazuri să pară banale, când chiar şi lucrurile necomestibile sunt considerate ca o eventuală sursa de hrană. Îşi amintea de vremea când maică-sa fiersese o bucată de piele dintr-un bocanc, încercând cu disperare să facă o fiertură bună de mâncat. Masa din seara aceea fusese fără gust, o apă fiartă de o culoare dubioasă. De când devenise menajera lui Jim, nu mai cunoscuse nicio zi de foame. Alimentele, chiar şi cel e pe care le considera un lux, se găseau din abundenţă la el. Nu se mai temuse că va fi flămândă, sau auzind veşnic vocea mânioasă a cărei ţinta era ea. Se obişnuise repede cu trei mese pe zi, un pat cald noaptea şi lipsa fricii. Gândurile ei se îndreptau către maică-sa şi către cei mici şi către trista amintire că foamea făcea parte integrantă din viaţa lor, March se uită la un gândăcel care suia un muşuroi de nisip ca să ajungă de partea cealaltă, ca să dea peste alt muşuroi care-i stătea în cale. Cu hotărârea de a cuceri nisipul, gândăcelul începu neobosit nouă călătorie. Ridicându-şi ochii spre omul care se apropia, March ştia că trebuia să folosească acelaşi procedeu pentru a ajunge acasă.

— Hai, du-mă acasă! începu ea din nou.

— Mănâncă, Lumină îi întinse o nouă lipie, acum şi

mai întărită de vreme.

— Nu pot fi o soţie bună, încerc să mă eschivez cât pot de la treabă.

— Nu trebuie să dai porunci.

— Îmi amintesc asta. March dădu din cap cu înţelepciune amestecând pâinea. Dacă s-ar fi ostenit să se uite, ar fi văzut plictiseală din ochii întunecaţi ai lui Lumină.

— Nu ştiu să gătesc la foc, minţi ea.

— Poţi să înveţi.

— Nu pot să dorm pe pământul tare în fiecare noapte.

— Poţi să stai în picioare.

— Nu pot să port mocasini.

— Când ţi se vor strica pantofii, ai să poţi merge-n picioarele goale.

— Nu mai pot să merg călare.

— E un drum lung, dar treaba ta.

Enervată că-i vorbea atât de calm, March se ridică şi strânse scutecele întinse la uscat, împăturind unul dintre pătrate în triunghi, se legă cu el la cap ca să se apere de soare. Iar din altul, făcu o eşarfă pentru Jamie ca să-i apere pieptul.

— Plec, declară ea cu fermitate.

— Şi încotro te duci, Femeie-Care-Dăruie.

— Într-acolo, făcu March un gest vag cu mâna în direcţia din care veniseră cu o zi mai înainte.

— Ai grijă să nu te trezeşti de una singură la mexicani. Nu sunt prea prietenoşi.

Arătând cu mâna mai spre nord spuse: într-acolo!

— Părul tău o să fie un trofeu falnic pentru un tânăr războinic, când va şti că nimeni nu va putea spune cum l-a cucerit.

Întorcându-se, ea făcu vreo câţiva paşi înapoi către el. Deşertul se întindea fără margini în faţa ei. Saguari uriaşi şi cactuşi mici aşteptau să-i prindă hainele şi să-i sfâşie pielea.

Jurase să se întoarcă acasă, dar şi să-l protejeze pe

Jamie. Ştia că a merge prin deşert fără mâncare şi fără apă nunsemna să-l protejeze. Era moarte curată, aşteptându-se la toate posibilităţile de a fi doborâtă.

Până când nu se oprise lângă ea, nu-şi dăduse seama dacă Lumină va încăleca. Fără tragere de inimă, ea prinse mâna pe care i-o întindea, ca s-o tragă sus pe cal. Aşteptă până când se aşezase bine împreună cu Jamie pus în legătura dintre ei şi apoi porni încet la drum.

Cu fiecare pas pe care-l făcea calul, March simţea cum lacrimile-i scăldau obrajii. Sigur, Lumină nu discutase cu ea mai înainte, el ştia că ea n-avea altă posibilitate şi aştepta ca ea să ajungă la aceeaşi concluzie. Pentru ce să-şi piardă timpul discutând, dacă nu era necesar?

Lumină îi auzi plânsul liniştit şi ştiu că luase hotărârea cea bună. Sufletul ei ar fi sângerat dacă ar fi silit-o să rămână cu el, gândurile ei ar fi zburat către un loc mai fericit, lăsând doar învelişul unei femei în urmă.

Dar nu voia să-i spună încă hotărârea pe care o luase. Ca un bătrân, se bucura de clipele acestea furate cu ea, ştiind că se va termina totul prea repede.

Jim şi Fred au fost pe urmele lor de cum s-a făcut lumină. Pe întuneric, cu o noapte mai înainte, Breed descoperise urmele şi acum puteau să meargă ceva mai repede. Ştiind că mai avea atâtea mile înaintea lor până ca soarele să ardă făcând călătoria anevoioasă atât pentru căi cât şi pentru călăreţi, mergeau cu pas grăbit.

Jim spera că, avându-i cu el pe March şi pe Jamie, indianul mersese mai încet. Breed ştia însă că proscrisul nu se temea de nimic. El putea să călătorească oricât de repede ar fi vrut, fără să-i pese de captivi.

La o vreme atenţia lui Breed fu atrasă de o mişcare ce se observa în zare. El se uită cum se apropia de ei încet, înainte de a-l face atent pe Jim.

— Se apropie cineva, făcu el semn către orizont.

Jim fixă micile siluete, dar era prea departe ca să le poată identifica. La distanţa aceea putea fi oricine.

Lumină îi văzu pe cei doi apropiindu-se şi ştiu că i s-a terminat bucuria. Ar fi vrut să schimbe direcţia şi să fugă,

dar amintirea bătrânului îi reveni în minte, îndrumându-l.

După câteva lungi minute de frământare, Jim îşi dădu seama că era vorba de un călăreţ. Când reuşi în cele din urmă să-l identifice pe indianul pe care-l căutau, puse mâna pe puşcă.

Breed însă opri mâna lui Jim.

— Ea e în spatele lui, spuse liniştit, arătându-i cu degetul şuviţele aurii de păr fluturând la spatele indianului. Dacă tragi, ai toate şansele s-o atingi.

— O să-i dea drumul?

— O aducea înapoi, spuse Breed.

Breed îşi struni calul, îndemnându-l şi pe Jim să facă la fel. Neliniştea îi distrusese lui Jim autocontrolul, dar acceptă ca Breed să stabilească pacea. Brigadierul crescuse printre indieni şi ştia mai bine cum să stăpânească situaţia.

Lumină opri calul mult înainte de a ajunge lângă cei doi. Se întoarse către femeia din spatele lui şi tânji să-i netezească părul de aur şi să-i mângâie pielea mătăsoasă.

— Coboară, îi spuse el cu fermitate.

March se uită împrejur, dar nu văzu nimic altceva decât deşertul.

— De ce?

— Pui prea multe întrebări, Femeie-Care-Dăraie. Cred că mai bine ţi-aş fi zis Femeia-Gălăgioasă.

Nedumerită încă, March auzi tropotul cailor care se apropiau. Aplecându-se pe lângă Lumină, ochii ei se măriră când îi identifică, pe Jim şi pe Breed.

— Jim? şopti ea, devenind nerăbdătoare să descalece. Vai, doamne, Jim!

Nu-şi dădu seama când înhăţa mâna lui Lumină şi alunecă de pe cal, dar când picioarele-i atinseră pământul, March zbură către Jim. Strigătul ei de bucurie răsună în sufletul omului care-i urmărea imaginea cu privirea.

Jim îşi trecu piciorul peste cal, coborî din şa şi o primi în braţele deschise. Având grijă să nu zdrobească copilul, o luă în braţe şi-şi simţi inima bătând nebuneşte în piept.

— Eşti bine? o întrebă el, nevrând să-i dea drumul din braţe.

— Acum da. March îşi îngropă faţa-n cămaşa lui, desfătându-se cu liniştea pe care i-o oferea îmbrăţişarea lui. Mi-a fost atât de frică, dar ştiam că ai să vii. Ştiam că n-o să laşi pe nimeni să-ţi ia copilul.

Jim îşi lipi obrazul de părul ei mătăsos. Ţinând-o nevătămată în braţe, putea să-şi dea seama doar pentru el însuşi şi pentru nimeni altcineva, că nu alergase pentru fiul lui. Ştia că fiul lui era apărat dacă era cu ea.

Fusese până în iad şi-napoi, ca să descopere cerul în braţele unui înger.

Venise pentru ea.

— Du-te acasă, domniţă, îi porunci Woods. Ai stat aicişa toată seara şi ţâncu ăla are nevoie de mamă.

March se uită în cameră unde o grămadă de văcari, obişnuiţi mai curând să mânuiască animalele nou născute decât oameni nou născuţi, se veseleau cu Jamie. Faptul că era trecut din mână-n mână nu părea să-l supere pe puşti. Îşi încerca puterea de a conversa, gângurind întruna şi cucerind inimile salariaţilor tatălui său. Deşi erau bărbaţi supuşi zilnic pericolelor, mânuind cai sălbatici şi vite, erau topiţi de zâmbetul guriţei fără dinţi şi după ochii mari şi albaştri ai copilului.

O singură dată se stârnise o încurcătură, când Jamie îşi înfipsese degetele lui mici într-o mustaţă-n furculiţă bine întreţinută. Proprietarul mustăţii, mândru foc de ea – îi trebuiseră ani de zile s-o lase să crească pentru a-i răsuci firele lungi de păr – era împărţit între a-şi salva mândria şi bucuria şi posibilitatea de a-l răni pe copil dacă-i trăgea mâna din ea. March rezolvă situaţia, desfăcând uşor degetele strânse ale lui Jamie, fără să se piardă nici măcar un fir de păr. Se aşteptase ca imediat ce-l eliberase pe văcar, acesta să şi dea copilul celui de lângă el, care-şi aştepta rândul să-l ţină în braţe. Constată însă că era o desfătare atât de mare încât nimeni nu voia să renunţe. Şi-şi ascunsese un zâmbet văzând că omul continua să-l ţină pe Jamie, având însă mare grijă de mânuţele lui

iscoditoare. March ştia că nu era locul ei în baracă. Oamenii, când se întorceau de la paza vitelor, se odihneau acolo, se relaxau şi se simţeau ca acasă. Când soseau şi descopereau că o femeie le-a invadat teritoriul erau extrem de politicoşi, niciunul nu se plângea. Înţelegea că ea era acolo din cauza lui Hank şi fiecare dintre ei nutrea speranţa că, dacă va fi vreodată în aceeaşi situaţie ca bătrânul, va avea cineva grijă şi de ei astfel.

— Du-te acasă, domniţă, repetă Woods. Ăsta nu-i un loc pentru doamne.

Hank gemu uşor, rupându-i inima. Din cauza ei zăcea acum bătrânul luptându-se cu moartea.

— O să se facă bine, o asigură Woods văzând suferinţa ei. Iel le prea rău ca să moară. Dumnezeu nu-l vrea, că-i murdăreşte cerul, iar dracul se teme de el.

— Nu glumi cu lucruri dintr-astea. March stoarse o cârpă şi o puse pe fruntea arzândă a lui Hank. Pe sub îmbujorarea produsă de febră, pielea lui era galbenă ca de ceară.

— Avem noi grijă de el, micuţă doamnă. Woods îi atinse încet mâna. El e de-al nostru, n-o să-l lăsăm să se ducă fără să se lupte din răsputeri.

Tonul gângurelii lui Jamie se schimbă deodată şi March ştiu că el va vrea în curând să sugă, buna lui dispoziţie pierise rapid.

— Îmi promiţi că o să vii să mă chemi, dacă va avea nevoie? Ochii ei rugători erau atât de plini de durere încât bătrânul i-ar fi promis orice ca să-i şteargă puţin din nelinişte.

— N-o să aibă nevoie de tine. Tot de ceea ce are el nevoie e un somn bun de noapte, o bătu el cu palma stângaci. Şi tot aşa să faci şi tu. Te-ai topit dă tot. Du copilu' ăsta acasă şi pune-i în pat. Şi după ce o să dormi bine, poţi să te-ntorci mâine să verifici dacă Hank e bine. O să vezi că am dreptate, O să fie tot atât de ţepos ca un cactus.

Fără chef, March se ridică de pe scaunul pe care Woods îl pusese lângă pat pentru ea, şi se duse să-l ia pe

Jamie.

Oamenii nu prea erau dispuşi să i-l dea să plece cu el şi ea le promise că-l va aduce înapoi a doua zi seara.

— Promiteţi-mi că veţi veni să mă chemaţi, dacă i se va înrăutăţi starea.

Breed o aştepta la uşă ca s-o însoţească pe scurtă distanţă pe care o avea de parcurs de la baracă până la casa principală. Cu spatele spre el, ea nu observă schimbul de priviri dintre Breed şi Woods. Ochii albaştri de gheaţă ai lui Breed îl încredinţară pe bătrân că regretă că făcea o asemenea promisiune.

— N-o să se-ntâmple nimic, aşa că o să te vedem dimineaţă… dar nu prea devreme. Nu vrem să dai peste vreun ajutor care mai este încă furios.

Cel puţin zece perechi de ochi se îndreptară spre ea şi March se făcu roşie ca focul de încurcătură. Îngăimând un grăbit noapte bună, ieşi în întuneric cu tăcutul ei însoţitor.

Jim nu se întorsese încă din oraş, unde se dusese să declare şerifului cele întâmplate în cursul zilei. Casa era sinistru de tăcută în întunericul copleşitor. Niciodată până atunci n-ar fi deranjat-o pe March să stea singură noaptea, dar acum nu-i plăcu deloc când simţi că i se face pielea de găină în timp ce se îndrepta grăbită spre cea mai apropiată lampă. Breed o urmă în casă şi aşteptă până când se aprinseră câteva lămpi.

— Crezi că va supravieţui? îl întrebă ea pe brigadier.

— Am văzut murind oameni care aveau mai puţine răni ca el şi alţii trăind cu mai multe. El e bătrân, dar e puternic.

— Nu-i chiar răspunsul la întrebarea mea, zâmbi March obosită. Mulţumesc că m-ai adus acasă. Acum sunt bine, dacă vrei să pleci.

Nesimţindu-se în largul lui în marea casă, Breed moţăi din cap.

— N-o să fiu prea departe. Strigă-mă la nevoie.

March nu-şi putu reţine un zâmbet la recomandarea lui.

— Să sperăm că n-o să am nevoie, dar e liniştitor pentru mine să te ştiu pe aproape. Mulţumesc.

Privindu-l cum pleca, March se uită prin bucătăria spaţioasă şi brusc senzaţia stranie pe care o simţise dispăruse. Luând o lampă de pe masă, le stinse pe celelalte şi sui scările. Umbra lăsată pe pereţi în timp ce trecea era liniştitoare ca un vechi prieten. Nimic n-o putea atinge să-i facă vreun rău aici. Aceasta era pacea. Acesta era sanctuarul.

Aceasta era casa.

Văzând casa cufundată în întuneric, Jim o căută mai întâi pe March la baracă. Woods îi povesti cum o gonise acasă, promiţându-i că va veni s-o cheme dacă starea lui Hank s-ar înrăutăţi cât de puţin.

În lungul drum pe care-l parcurseseră cu o zi mai înainte călare, Jim nu avusese inima să-i spună că bătrânul probabil a murit. Fusese uşurat descoperind că bătrânul mai trăia, slăbit dar luptând împotriva a ceea ce se transformase mai târziu într-o febră furibundă. March vrusese imediat să-l mute pe om în casa ei, dar Jim şi Woods reuşiseră s-o convingă că bătrânul se va simţi mai bine în propriul lui pat. Măreţia casei celei mari l-ar fi intimidat pe bătrânul care-şi petrecuse toată viaţa într-o ambianţă simplă. Află de la Wood cum îşi petrecuse ea după-amiaza şi seara, ştergându-l cu dragoste pe Hank cu cârpe umede şi lăsându-l să soarbă apă când era destul de lucid ca să reacţioneze. Şi nu-şi părăsise locul decât atunci când trebuise să-l ducă pe Jamie.

Descoperi că-l invidia pe bătrân. Jim se-ntreba ce prost n-ar vrea să fie împuşcat ca să devină obiectul atenţiei ei.

După ce o căută în partea de jos a casei, sui scările. O găsi pe March în camera lui Jamie. Oprit în pragul uşii, o privea cum alăptează copilul, murmurându-i încetişor ţâncului care o privea cu ochi vrăjiţi.

Văzu aceeaşi dragoste dintotdeauna în ochii ei. Avusese dreptate indianul, recunoscu el. March era o femeie care se dăruia; se dăruia altora fără să păstreze

nimic pentru ea.

Niciodată în toate aceste luni de când locuia cu el, nu ceruse nimic pentru ea însăşi. Se bucura de tot ceea ce primea, chiar dacă era vorba de o cutie de piersici sau de seminţe pentru grădină. Ştia să primească fiecare dar cu atâta graţie şi sinceritate, încât îl făcea pe cel ce dăruia să-şi închipuie că i-a oferit cea mai mare comoară din lume.

Nu era niciun pic de lăcomie în ea… excepţie făcând poate doar când era vorba de piersici, se gândi Jim zâmbind. Dar în acest caz avea grijă să împartă totul în mod egal.

March fu conştientă de prezenţa lui Jim chiar din clipa în care se oprise în pragul uşii. Se mai jena încă puţin de felul în care se aruncase-n braţele lui în dimineaţa trecută, atârnându-se de el de parcă ar fi putut să dispară dacă-i dădea ea drumul. După ce se scurseseră lungi minute în care el nu spuse nimic, ea-şi ridică în sus capul, zâmbindu-i, ca o întrebare.

— Bună.

Zâmbetul ei îl străbătu şi simţi că i se taie respiraţia. Ar fi dorit să poată reţine clipa aceasta şi s-o pună-n vată ca s-o păstreze veşnic. Ar fi păstrat-o până în clipa morţii, scoţând-o ori de câte ori ar fi avut nevoie de drăgălăşenia zâmbetului ei.

Era un tablou care ar fi încălzit inima oricărui bărbat… Lumina lămpii de pe noptieră îi transforma părul într-un şuvoi de aur topit. Rochia-i era descheiată, ca să-i permită lui Jamie să sugă şi mâna lui mică împingea ridicătura pieptului ei a cărei piele părea de catifea.

Jim ar fi vrut să pună buzele pe locul în care minunatul ei gât întâlnea umerii. Ar fi vrut să-i guste pielea, să vadă dacă era cu adevărat tot atât de moale cum părea. Se trezi invidiindu-şi copilul pentru atingerea lui inocentă, tot aşa cum îl invidiase mai devreme pe Hank.

Trebuia să plece din faţa acestui tablou de inocentă seducţie, înainte de a apuca să spună sau să facă ceva pe care l-ar fi regretat mai apoi. March fusese supusă la destule terori în ultimele douăzeci şi patru de ore din viaţa

ei, ca să mai aibă nevoie s-o facă şi el să se simtă prost.

— Când termini, vino puţin jos.

March îşi aplecă privirea spre copilul din braţe. Cât de mult îl iubea! N-ar fi putut să-l iubească mai mult dacă l-ar fi născut chiar ea. El era copilul ei, băiatul ei.

— Dacă nu te superi, cred că o să-l pun pe Jamie în pat şi o să mă culc şi eu. A fost o zi lungă.

— March. cred că ar trebui să stăm de vorbă.

— Te rog, nu astă seară! Discuţia va avea loc, ştia că trebuia să aibă loc, dar avea nevoie de puţin timp să-şi revină, câtva timp să-şi facă planuri.

Jim îi studie faţa arsă de soare şi văzu semne de epuizare.

— Bine îngeraşule. E bine şi mâine.

O lacrimă i se scurse încet pe obraz. Prinsă de lumina lămpii, aceasta adăstă pe obrazul ei ca o perlă scânteietoare înainte de a cădea şi a dispărea.

— Vai, îngeraşule, nu plânge, spuse Jim apropiindu-se încet, lacrimile ei îi îmboldiră s-o ţină-n braţe, doar s-o îmbrăţişeze şi să-i îndepărteze noua durere.

— Iartă-mă. Vocea îi era răguşită de emoţia pe care încerca să o ascundă cu disperare. Mi se pare că sunt mai obosită decât credeam. Ştergându-şi faţa umedă, March zâmbi slab. Nu te necăji pentru mine. Mâine de dimineaţă voi fi bine, după ce voi dormi peste noapte.

— Chiar vrei să dormi? întrebă el cu căldură. Sau vrei să-ţi petreci noaptea amintindu-ţi?

Aplecându-se, Jim o ridică în braţe, greutatea ei fiind un fleac pentru un om obişnuit să pună jos viţeii care erau pe puţin de două ori mai grei ca ea. Căutând cea mai confortabilă poziţie pentru toţi trei în balansoar, nu fu prea uşor, dar el reuşi să facă scaunul să se legene.

La început, speriată de atitudinea lui bruscă, March se strădui să se relaxeze în îmbrăţişarea lui Jim. Lăsându-şi capul pe umărul lui, simţi tensiunea ce se degajă cu fiecare legănare a scaunului.

— N-am obiceiul să plâng. Lacrimile păreau că nu se mai termină în încercarea nereuşită de a le opri şuvoiul.

Am învăţat de timpuriu că lacrimile nu folosesc la nimic. Buza ei de jos ieşea în afară într-o mimă de bosumflare neintenţionată.

— Aş vrea să nu mai plâng niciodată. Urăsc plânsul!

— Ba eu aş vrea uneori să pot plânge, spuse Jim liniştit.

— Bărbaţii nu plâng. Şi trecându-i prin minte gândul cum ar arăta acest bărbat mare şi tenace plângând, March se aplecă înainte.

— Aşa-i. Bărbaţii nu plâng. Dar uneori lucrurile se încurcă atât de tare în interiorul nostru, că nu mă pot opri să nu mă întreb dacă un plâns bun n-ar fi binefăcător.

Zâmbind de expresia uimită de pe faţa ei, Jim îi aşează capul înapoi pe umărul lui.

— Îmi amintesc de vremea de când aveam vreo şase sau şapte ani şi am plâns – nu-mi mai aduc aminte de ce-şi mama m-a luat în poala ei. Vocea lui scăzu de cum îşi lăsa capul pe speteaza scaunului, cu ochii închişi. March îşi zicea că era o amintire frumoasă, aşa cum au toţi copiii despre părinţii lor.

— Ea mirosea a apă de roze şi a aluat de pâine. Mâinile ei erau atât de incredibil de moi, cu excepţia unei cicatrice pe care o avea la baza degetului mic. Şoptindu-mi cuvinte dulci, m-a îmbrăţişat. Era un sentiment atât de liniştitor să ştiu că era lângă mine şi mă mângâia.

— Nu cred că există vreun copil pe lume care să nu vrea să devină mare. Se grăbesc în copilărie şi apoi, deodată, tot restul vieţii sunt adulţi şi descoperă că ar fi mai frumos să se întoarcă la zilele acelea, când nimic nu era mai important decât să pronunţi bine cuvântul albină sau să te hotărăşti dacă vrei să te duci la înot sau la pescuit sau dacă vrei să le faci pe amândouă.

Jim o atinse uşor peste obraz cu vârfurile degetelor.

— Mamele sunt nişte fiinţe deosebite, nu-i nimeni pe lume ca ele. Îşi petrec cea mai mare parte a timpului cu creşterea copiilor, deşi ştiu că va veni cândva ziua în care aceştia le vor părăsi. Ele te ceartă şi te mângâie, te apără şi te încălzesc la sânul lor, ştiind tot timpul că într-o bună

zi copilul va deveni adult şi, când se va întâmpla acest lucru, el va pleca în lume.

— Mi-e dor de mama, spuse March atât de încet încât el aproape că n-o auzi. Mă întreb dacă o fi sănătoasă, dacă i-o fi foame sau frig sau dacă i-o fi rău. Vocea îi era încărcată de o tristeţe înăbuşită. Zilele trecute mi-am dat seama că aş putea să-i scriu. Am fost atât de emoţionată încât căutam o bucată de hârtie curată şi un plic. Dar după aceea am înţeles că nu-i puteam scrie, pentru că nu ştiam unde să-i trimit scrisoarea. Mama şi fraţii şi surorile mele sunt pe undeva prin ţara asta mare şi eu habar n-am pe unde-or fi.

— Poţi totuşi să-i scrii, îngeraşule, îi spuse el dându-i părul spre spate de pe faţă, bucurându-se de pipăirea mătăsoasă dintre degetele lui aspre. Poţi să-i scrii câte puţin în fiecare zi, povestindu-i ce faci şi să pui la păstrare ceea ce ai scris, până o vei întâlni data viitoare.

— Chiar crezi că am s-o mai văd? întrebă ea plină de speranţă.

Jim se gândi cu dezgust la foamea de bani a tatălui ei şi ştiu că nu s-au văzut pentru ultima dată.

— Pun prinsoare că o s-o întâlneşti. De altfel, pun prinsoare pe o cutie de piersici că o s-o revezi înainte de prima aniversare a lui Jamie.

March zâmbi la menţionarea piersicilor. Din ziua în care deschisese în mod vinovat prima cutie şi-şi mărturisise crima, împărţiseră multe cutii cu fructul dorit. Fusese primul cuvânt pe care învăţase să-l scrie, meşterind cu grijă fiecare literă până reuşise să-l scrie perfect.

Tot restul vieţii ei, ori de câte ori va vedea o cutie cu piersici, March ştia că se va gândi la Jim şi la zilele fericite de la Fall Creek Ranch. Chiar când lucrurile vor merge cel mai rău, îşi va aminti că pentru scurtă vreme ea fusese prinţesă într-un castel de basm cu un cavaler adevărat alături de ea.

— Atunci n-o să mai fiu aici, spuse ea încet, dar ferm.

Jim auzind hotărârea din glasul ei, îşi dădu seama că trebuia să o trateze cu grijă.

— De ce? Unde o să fiu?

— Nu sunt încă sigură, dar n-o să mai fiu aici. March îl contemplă pe Jamie cum sugea liniştit. Ai dreptate în privinţa mamelor. Nu există nimic pe care nu l-ar face pentru copiii lor. Copilul ăsta este al meu tot aşa cum a fost fetiţa pe care am născut-o. Nu vreau să fac nimic ce ar putea să-i dăuneze în vreun fel.

— Ştiu asta, îngeraşule. Când am venit să vă caut, nu m-am temut nicio clipă pentru siguranţa lui. Ştiam că nu i se putea întâmpla niciun rău dacă era cu tine.

— Tocmai pentru asta vreau să-l părăsesc.

— Şi-ţi închipui că dacă l-ai părăsi acum, când are nevoie de tine mai mult decât orice pe lume, ar fi mai bine pentru el?

March îl strânse pe Jamie cu putere.

— Trebuie să plec.

— Pentru ce, îngeraşule? Fă-mă să-nţeleg cine te goneşte.

— Cred că e ceva în mine pe care-l recunosc bărbaţii. Ea ezită, căutând cuvintele cu care să-i poată explica. Şi Fred şi văcarul ăla au văzut că eu sunt o femeie uşoară. Doar ce mi-au aruncat o privire şi au ştiut că sunt una de-aia care ar putea lucra la Golden Nugget. Poate că sunt o stricată şi nu-mi dau încă seama. Nu cred că există vreo femeie care să se scoale într-o bună dimineaţă şi să-şi dea seama că e o femeie rea. Îmi închipui că ăsta-i un lucru care-ţi ia ceva timp ca să accepţi. Nu sunt sigură ce sunt, dar oricare ar fi situaţia, ştiu că nu sunt potrivită să fiu mama acestui copil. Nu poate să crească şi să audă poveşti despre mine. Ar fi mai bine pentru el dacă n-aş face parte din viaţa lui.

— N-am auzit niciodată în viaţa mea o prostie ca asta, îi răspunse Jim în răspăr. Nu cunosc pe nimeni mai potrivit să fie mama acestui copil. Tu ai fost ce trebuie ca să fii, mamă. Eşti drăguţă şi generoasă şi iubitoare. Ce-şi mai poate dori un copil?

— O mamă care să nu fie o stricată.

Luptându-se cu pornirea lui, Jim se uită în jos către

copil. Îşi dădu seama că piciul adormise şi sfârcul sânului îi scăpase din gură. Sfârcul roşu ca cireaşa şi bombat şi lui Jim i-ar fi plăcut să-l ia în gură – simţea o dorinţă care-l depăşea.

Nu putea s-o lase pe March să-i înţeleagă dorinţa, de teamă să nu-l califice ca pe Fred. Ceea ce ar fi confirmat opinia ei josnică despre ea. Ar fi făcut-o să se gândească la faptul că dorea şi ei de la ea acelaşi lucru ca şi Fred.

Şi era adevărat, recunoscu Jim, smulgându-şi privirile de pe sânul ei. Dar el dorea mai mult, mult mai mult, decât simpla plăcere carnală.

Vai, dorea cu ardoare s-o aibă în patul lui şi să-l atingă nestânjenit toate locurile intime menite amorului. Dar dorea şi dragostea ei şi mângâierile ei. Ar fi vrut s-o ştie că-l aşteaptă acasă atunci când venea de la strângerea vitelor sau numai de la hambar.

Nu-i era destul să-i posede doar trupul. El dorea tot ceea ce făcea din March genul de femeie care era.

Se gândea că era prins între un taur şi un cactus; pe ce drum trebuia s-o apuce? Dacă o convingea pe March că nu era o femeie pierdută şi după aceea s-ar fi apropiat de ea ca un îndrăgostit, ea ar fi gândit că minţise. Dacă ar fi încercat se convingă de faptul că dragostea liberă este un dar de la Dumnezeu, ea ar fi judecat după singurul exemplu pe care-l avusese, cel al părinţilor ei şi din nou l-ar fi învinuit de minciună. Cactusul sau taurul? Care era mai puţin dureros, care se vindeca mai repede?

March stătea cuibărită-n braţele lui Jim, simţindu-se în siguranţă în îmbrăţişarea lui. Cu degetele încurcate în părul ei, o făcea să toarcă asemenea unei pisici la atingerea lui delicată. Îşi răsuci fără vreun gând capul încât el să-i atingă gâtul şi oftă la mângâierea lui, cu ochii închişi de mulţumirea efemeră.

Era atât de bine să-l simtă cum o mângâia, găsind că mâna lui era atât de gingaşă, atât de delicată. Şi deşi mâinile lui o strângeau atât de înspăimântător, ea avea mai curând un sentiment de securitate decât de frică.

Era o senzaţie plăcută, minunată, să ştie că el o

proteja. Era tot atât de greu să se lipsească de sentimentul ăsta cât îi era să se despartă de Jamie.

Era bucuroasă să recunoască asta chiar şi pentru ea însăşi. Nu exista nicio posibilitate de comparaţie între nevoia ei de securitate şi nevoia lui Jamie de o mamă respectabilă. Ea era un adult, absolut capabilă să aibă grijă de ea însăşi. Iar el era doar un bebeluş, tot atât de neajutorat ca oricare altul de pe pământ.

Nu era mama lui, îşi aminti ea. El avusese o mamă, una care murise dându-i lui naştere. Ea fusese tocmită să aibă grijă de el şi era bine plătită pentru serviciile aduse. Dar în mintea ei, devenise mama lui de cum îl hrănise prima dată cu laptele ei. Lovind uşor obrazul moale al lui Jamie, March se gândi la Melanie.

— Ce trist e că nu şi-a ţinut niciodată copilul în braţe, murmură March, fără să-şi dea seama că-şi exprimase gândul cu glas tare.

— Cine?

— Melanie.

— Dar ea nu l-a vrut, spuse Jim aspru. Ea nu ne-a vrut, nici pe el, nici pe mine.

— Cum? Poate că greşeşti. Ea-l strânse şi mai tare pe Jamie lângă ea, expunând inconştient sfârcul ei umflat, în faţa ochilor lui Jim.

— Nu, nu-i nicio greşeală. Vreme de câteva luni mi-a spus asta destul de des, aşa că n-am nicio îndoială în legătură cu sentimentele ei. Prea respectabila mea soţie nu voia un copil şi categoric nu mă voia nici pe mine. Ea nu dorea decât numele şi banii mei. Era foarte pricepută să ridice pretenţii, dar nu era capabilă să se ocupe, de realitate. Melanie nu s-a maturizat niciodată. Fusese răzgâiată şi alintată de părinţii ei şi se aştepta ca şi eu să fac acelaşi lucru după căsătorie. Eu n-am avut timpul sau înclinaţia şi, din nefericire, n-am fost conştient de nenorocirea ei în căsătoria noastră decât atunci când a fost prea târziu ca să mai pot face ceva. Eram atât de ocupat să pun fermă pe picioare, încât am petrecut prea puţin timp cu ea. Eram plecat uneori zile-n şir şi când mă întorceam

îmi închipuiam că era îmbufnată pentru că o lăsasem singură.

Melanie era... prea... delicată pentru vest, continuă el, căutând cu grijă cuvintele. Şi, până când te-am întâlnit pe tine, credeam că acesta-i un mod de viaţă menit să distrugă o femeie. Dar ai apărut tu şi mi-ai dovedit că o femeie este suficient de rezistentă ca să facă faţă îndatoririlor ce-i revin şi îi destul de delicată că să rămână întru totul femeie. Tu ai fost răpită, molestată şi bătută, dar, în loc să te retragi în carapacea ta, eşti numai drăgălăşenie şi candoare.

— Vorbeşti despre mine ca şi cum aş fi ceva deosebit, nu ceea ce sunt de fapt, replică ea, roşind de descrierea lui.

— Tu eşti ceva deosebit, îngeraşule, încuviinţă Jim trăgând-o uşor de păr până când ea ridică privirile către el. Nemaiputând să reziste, el se aplecă până când buzele lui atinseră uşor pe ale ei.

Jim scoase un geamăt la gustul lor. Erau dulci ca mierea şi tot atât de tentante. Înainte ca expresia de uluire datorită surprizei acestui sărut să-i inunde faţa, el se retrase.

— Tu nu eşti o stricată şi nicio viţă de vie agăţătoare. Eşti minunat de generoasă, periculos de generoasă uneori. Bărbaţii te văd şi vor această dulceaţă pentru ei. Unii nu ţi-o cer pentru că ştiu din instinct că i-ai refuza, aşa că încearcă se ia singuri. Acestea-s nişte lucruri solitare. de ce-ţi închipui tu că prostituatele câştigă atâţia bani? Bărbaţii îşi petrec săptămâni şi chiar luni uneori fără să vadă o femeie. Uită de bunele maniere, sau poate că unii nici nu le-au avut de la bun început, înhaţă ceea ce doresc, înainte ca să vină altul şi să ia înapoi de la ei. Nu există niciun om în ferma asta care n-ar muri ca să te protejeze pe tine. Dar aceiaşi oameni te-ar înşfăca dacă ar avea ocazia, ca să devii proprietatea lor personală. Şi, în graba lor de a te avea, ar uita că tu eşti în primul rând şi mai presus de orice, o doamnă.

Tot atât de brusc cum o luase în braţe, Jim o puse jos,

susţinând-o până-şi recăpătă echilibrul.

— Am să-ţi dau ceva la care să te gândeşti la noapte, în loc de a te gândi la Fred Hamner. În primul rând, trebuie să ştii că-n fiecare vară profesoarele din vest dau năvală în locuri ca Denver şi Phoenix. Şi ştii ce fac toată vara?

Nedându-i timp să răspundă, Jim continuă.

— Îşi petrec vara câştigând bani suplimentari, pentru că a fi profesor la şcoală nu se plăteşte prea bine şi-mi închipui că ar fi prea plictisitor să fie morale şi cinstite tot timpul. Şi, îngeraşule, atunci, câştigă aceşti bani cu prostituţia.

El nu-ncercă să-şi ascundă zâmbetul la uluirea de pe faţa ei.

— Mă minţi, nu-i aşa?

— Nu, fetiţo, nu te mint. Am cunoscut o mulţime dintre ele în trecut. Şi-n afară de asta şi să n-o iei la fugă când îţi spun asta… te doresc tot atât cât te doreşte orice bărbat. Ochii lui deveniseră o flacără albastră când îi spuse asta. Vreau să fac dragoste cu tine până la pierderea minţilor, să nu mai ştii dacă-i zi sau noapte afară. Vreau să-ţi cunosc fiecare milimetru din încântătorul tău trup din cap până-n picioare şi, după ce o voi face vreau s-o iau din nou de la început.

El se duse către uşă, oprindu-se chiar în prag. Şi ultimul lucru.

— Cred că trebuie să ne căsătorim. Cât se poate de repede.

Zâmbind de expresia ei perplexă de neîncredere şi confuzie, Jim se întoarse să plece.

— Noapte bună, îngeraşule! Somn adânc.

— Prinde-o, domnişoară March, prinde-o.

Antrenată în jocul de minge al plevuştii societăţii, March zâmbi la auzul vocii emoţionate, prinse neîndemânatec mingea trimisă de copil, apoi o trimise altcuiva fără a o reţine. Ea râse pe-nfundate de fetiţa care prinse mingea, ce fu aruncată apoi în aer de tatăl ei ca s-o protejeze să nu fie urmărită.

Erau copii peste tot. Feţele lor zâmbitoare şi râsul fericit pluteau prin aerul verii ca o litanie de preamărire a minunatei după-amiezi. Sub cerul fără niciun nor se jucau *de-a fuga lui coadă tăiată* şi *de-a prinde păianjenul*, inventând propriile lor reguli, după cum le plăcea, încântaţi când un adult renunţa la demnitatea sa până acolo încât să li se alăture.

Soarele era o minge luminoasă, dar nimănui nu părea să-i pese de căldură. Era o zi festivă. Ziua Independenţei şi toată lumea voia să se distreze.

March se rezemă de un copac, bucuroasă de umbra pe care o proiecta acesta. Cercetă cu ochii pajiştea, căutându-l mai întâi pe Jamie şi apoi pe Jim. Jamie trecu din mână-n mână şi părea foarte mulţumit de situaţie. Jim stătea cu alţi fermieri şi după gesturile repetate şi vocea ridicată din când în când, îşi imagina că erau ambalaţi într-o discuţie aprinsă despre preţul vitelor, sau altă problemă importantă pentru activitatea ranchurilor.

Îngăduindu-şi o clipă de admiraţie, îşi spuse că Jim era un bărbat bine… foarte bine. Părul lui castaniu, bogat, atât de întunecat încât părea negru, îi atârna vălurind uşor până spre gulerul alb al cămăşii. Pălăria cafenie era împodobită cu o bandă de păr de cal, prinsă cu un ornament argintiu care strălucea în soare. O purta trasă tare pe ochii lui albaştri, despre care ea ştia din experienţă că puteau să scapere de furie sau de dorinţă.

March îşi întoarse ochii de la el înainte ca cineva să poată observa că-l privea, dar nu înainte de a admira cât de bine cădea cămaşa cafenie pe umerii lui laţi. El îşi scosese haina cu mult înainte şi-şi rulase mânecile cămăşii în sus pe braţ. Bretelele negre, de piele, încrucişate pe spatele lat, păreau să invite ochii să alunece mai jos la şoldurile lui înguste şi la picioarele lungi. Roşi la amintirea virilităţii musculoase pe care o simţise în coapsele lui, când o ţinuse în poală. Era subţire ca o coardă şi numai muşchi, o forţă care putea deveni incredibil de delicată.

Încercând să nu dea atenţie fiorului ce o străbătu când îl văzu râzând, amuzându-se sincer de ceea ce

spusese cineva aruncându-şi capul pe spate, March privi împrejur şi constată că aproape nimeni din oraş, sau din ranchurile învecinate sau de la mine, nu era de faţă.

Mai devreme, mesele întinse pe plăci de lemn proptite pe capre fuseseră încărcate cu munţi de mâncăruri felurite care dispăruseră devorate cu lăcomie şi cu oftaturile obişnuite. Acum toţi aşteptau cu nerăbdare îngheţata promisă de Mazie şi Walt Wright. March aflase că aceasta era contribuţia lor personală la întrunirile din fiecare an, salutată cu entuziasm de toţi copiii mari şi mici.

Erau o grămadă care voiau să dea o mână de ajutor la învârtirea malaxorului de făcut îngheţata şi un număr la fel de mare dispuşi să dea sfaturi şi să încurajeze. March aştepta plină de nerăbdare să fie tratată. Nu mai mâncase niciodată până atunci îngheţată, dar i se spusese în nenumărate rându îi că era ceva care-i va plăcea. Jim adăugase că Walt făcuse un rând de îngheţată cu piersici şi o tachinase spunându-i că probabil are să-i placă atât de mult, încât n-o să vrea s-o împartă cu nimeni altcineva.

Din noaptea de la începutul săptămânii când Jim îi împărtăşise hotărârea lui care o speriase, că se vor căsători, March se purtase cu viclenie faţă de el. El se purta faţă de ea ca de obicei, dar, în fundul ochilor lui, stăruia o lucire pe care March nu o mai văzuse înainte.

Ea încercase să reia tema în mai multe rânduri, dar el schimbase discuţia spunându-i că vor vorbi din nou despre asta când se va simţi mai bine Hank şi când ea nu va mai fi atât de obosită.

Ieri dimineaţă, când ajunsese la baracă, March descoperise că febra lui Hank scăzuse. Iar astăzi starea lui era atât de îmbunătăţită, încât cu greu a fost de acord să-l lase în grija lui Woods că să vină la petrecerea de pe ţărmul râului de pe pajiştea ce se-ntindea chiar la ieşirea din oraş.

Se îmbrăcase îngrijit, cu o fustă bleu din serj şi cu o bluză cu guler înalt şi cu numeroase pliuri micuţe pe corsaj, strânsa într-o centură roşie care-i marca talia subţire, legată într-o fundă mare care cădea suplu în jos şi

cu o pălărie albă de pai.

Aspectul ei era foarte potrivit, exact ce trebuia să po arte o doamnă la un picnic în timpul verii, dar March era de părere că nu hainele fac o doamnă şi era înspăimântată de primirea ce i se va face. Acum toată lumea auzise de încercarea de răpire a lui Fred Hamner şi de modul în care murise acesta de mâna proscrisului.

Fu surprinsă când fu salutată cu vădită prietenie – şi cu adevărată plăcere, dar bănuia, că Mazie – realizase aceasta. March avea o personalitate atât de puternică încât nimeni nu-i putea rezista. Jim stătuse lângă ea, prezentând-o tuturor, înainte de a o lăsa să se relaxeze.

Privind veselia şi agitaţia, March era bucuroasă că venise. Nu fusese niciodată până atunci la o festivitate şi era uimită văzând că fiecare se străduia să contribuie la succesul petrecerii.

— Ufff, oftă Mazie făcându-şi vânt cu o batistă în timp ce se apropia de ea. Cine a hotărât ca Ziua Independenţei să fie în iulie, probabil că niciodată n-a petrecut vara în Arizona.

— Cine a stabilit data aceasta? întrebă curioasă March.

— Dragă, cărţile de istorie încearcă să ne spună nouă că aceasta a fost ziua în care ne-am căpătat independenţa faţă de conducerea engleză, dar eu cred sincer că oamenii întorşi din est au crezut de cuviinţă că era necesară o sărbătoare în timpul verii pentru că toate celelalte erau iarna.

Mazie zâmbi de propria ei prostie, apoi se lipi de March.

— Vrei să facem ceva mai trăsnit, cât aşteptăm să se facă îngheţata? întrebă ea în şoaptă cu un aer conspirativ.

— Şi dacă suntem prinse?

— Şi ce, dragă? Altfel n-are haz! Cine vrea să facă ceva trăsnit, dacă nu ştie nimeni? scăpărarea poznaşă din ochii cafenii lipsiţi de vioiciune dovedea că nu era atât de bătrână pe cât te-ai fi aşteptat şi nici atât de matură pe cât ar fi trebuit să fie.

Incapabilă să reziste dispoziţiei de vioiciune pe care-o manifesta Mazie, March dădu din cap afirmativ şi o urmă către râu.

— M-am gândit toată ziua la asta. Evident pregătită pentru şotie, Mazie se aşeză pe o buturugă, scoase o croşetă din buzunar şi începu să-şi desfacă şireturile de la pantofi. Singura dată din an când fac asta şi reuşesc.

— Ce faci? o întrebă privind-o uimită cum aruncă mai întâi un pantof apoi pe celălalt din picioare.

Mazie se uită peste umăr să se asigure că erau tot singure şi apoi îşi ridică fusta şi-şi rulă ciorapii.

— Hai, iubiţico, îndată ce-ţi scoţi şi tu pantofii şi-ţi dai ciorapii jos, mergem să ne bălăcim.

— Să ne bălăcim?

— Hai, e amuzant. Şi cu siguranţă că ne vom simţi bine.

— Dar, Mazie, eu nu ştiu să înot.

— Ei şi, n-are importanţă. Apa aici nu-i adâncă, nici nu-ţi trece de genunchi. Mazie veni lângă ea şi începu să-i dezlege şireturile de la pantofi lui March. Nimeni n-o să ne vadă.

March nu comentă. Părea amuzant şi fără îndoială că apa rece era răcoritoare. Dar, mai mult decât atât, i se întâmpla pentru prima dată în viaţă ca s-o invite cineva să împartă prieteneşte o plăcere.

Pantofii şi ciorapii fură repede puşi deoparte. March o urmă pe Mazie în apă, ţinându-şi fusta deasupra genunchilor, în siguranţă.

— Ai grijă să nu calci pe vreo piatră alunecoasă, că te poţi mura.

— E hazliu! zâmbi March fericită, cu ochii strălucind de plăcere. Eu am făcut mai multe băi în râu decât în cadă, dar atunci era de nevoie.

Mazie se uită către tânăra femeie şi un zâmbet cald plin de dragoste îi apăru pe faţă.

— N-ai mai făcut niciodată, mai înainte, aşa ceva?

— Nu, de foarte multă vreme, March îşi mişcă degetele de la picioare şi urmări cum se ridica nisipul de la

fund. Când eram copil, nu aveam timp, trebuia întotdeauna s-o ajut pe mama să-i îngrijească pe cei mici. Iar când m-am făcut mare, nu părea a fi ceva pe care mi l-aş fi dorit.

Fermecată de peştişorii care fugeau printre picioarele ei, March nu observă mila întipărită pe faţa lui Mazie.

— Păi, zic că e timpul să te înveţe cineva să te joci.

— Ştiu să mă joc! răspunse surprinsă March.

Mazie ridică piciorul şi lovi apa cu el râzând de expresia de uimire de pe faţa lui March când stropii îi udau faţa. Răspunzând la fel, March o stropi şi ea pe cealaltă. Curând, amândouă se prăpădeau de râs şi se udaseră din cap până-n picioare.

Privindu-şi bluza care fusese atât de scrobită şi de bine călcată, atârnând moale ca o cârpă pe pieptul ei, March clătină din cap zicând:

— Cred că o să ştie toată lumea ce-am făcut.

— O să ne invidieze că nu s-au gândit înaintea noastră la asta. Mazie se aplecă şi-şi aruncă apa pe faţă, dându-şi la o parte părul care scăpase din cocul de pe ceafă. Şi-n-afară de asta o să ne uscăm în câteva minute, iar după aceea nu vor putea să ghicească ce-am făcut.

— Vă distraţi, copii, strigă Jim de pe mal. O căutase pe March câteva minute şi fusese atras spre râu de râsetele lor. Privise panorama plăcută şi ademenitoare a picioarelor, când cele două femei se jucaseră cu apă şi-şi simţise trupul înfierbântându-se şi mai mult decât arşiţa zilei.

Mazie se întoarse cu un rânjet, pe când March nu se putea hotărî dacă să lase fustă-n jos pentru a-şi apăra pudoarea, sau s-o ţină ridicată ca să nu o ude.

Rezemat de un copac, cu braţele încrucişate, Jim urmărea cu îngăduinţă lupta pe care o dădea March cu sine însăşi. Nu, era deloc împotrivă ca ea să-şi lase fusta exact acolo unde era, ceea ce-i dădea lui posibilitatea să se bucure de frumoasă formă a picioarelor ei.

— Eşti un păcătos, Jim Travis, spuse Mazie, încercând dar nereuşind să fie furioasă.

— Da, replică el neluându-şi ochii de pe March.

— Nu ţi-e ruşine să te holbezi aşa?

— Nuu!

— De când stai acolo?

— De când e priveliştea asta faimoasă. Rânji, dându-şi pălăria spre spate. Şi zău că-i o privelişte foarte frumoasă… foarte frumoasă.

— Mare nemernic! râsul lui Mazie era la fel de păcătos, pe când ieşea din apă, lăsându-şi fusta să cadă-n jos când atinse pământul. Ştia că Jim nu se uită la picioarele ei, el nu-şi desprindea ochii de pe March.

March se făcu roşie ca para focului de insistenţa privirilor lui. Bineînţeles că nu se putea altfel, Jim trebuia să fie acela care s-o descopere plescăind apa cu picioarele ca un copil. Aproape o sută de persoane de diferite vârste n-o văzuseră, dar Jim trebuia numaidecât s-o vadă cu fusta ridicată până deasupra genunchilor şi cu bluză udă leoarcă. Nici că se putea altfel, conchise ea cu un oftat uşor.

— O să pierzi îngheţata dacă mai stai mult aici, îi strigă Jim. Şi când l-am văzut ultima dată pe Jamie începuse să dea semne de iritare. Probabil că o vrea pe mama lui.

— Pleacă.

— O să plec.

— Când? întrebă ea.

— Imediat ce ieşi tu din apă, ca să mă asigur că n-ai păţit nimic.

Niciunul dintre ei nu observase dacă îşi luase Mazie pantofii şi ciorapii la plecare. Nu mai auzeau nici râsetele dinspre deal, nici cântecul dulce al păsărelelor din copacul de deasupra capului lui Jim.

Nu-i mai păsa nici unuia dintre ei de nimic altceva.

— Hai, vino, îngeraşule, o îndemnă cu căldură-n glas Jim.

Nerezistând dorinţei ce-i frământa pe amândoi, picioarele o purtată pe mal spre braţele deschise ale lui Jim.

Păru-i alunecase din cocul pe care şi-l făcuse cu atâta grijă şi-i atârna în şuviţe aurii în jurul feţei şi pe spate. Bluza-i era udă, materialul lipindu-se strâns de bumbacul cămăşii de sub el. O picătură mare de apă îi atârna pe-o geană şi Jim nu se putu abţine să n-o prindă pe vârful degetului.

— Doamne, cât eşti de frumoasă, îngeraşule, rosti el cu o şoaptă puternică, încărcată de dorinţa care o speria şi o făcea pe March să se-nfioare.

— Sunt o belea, replică ea, amintindu-şi în fine să-şi lase fusta să cadă-n jos.

— O belea frumoasă. Nemairezistând, el se aplecă înainte aşezându-şi delicat buzele pe ale ei. Scoţând puţin limba afară, nezăbovind prea mult pe un loc, îi sorbi dulceaţa de pe buze.

March descoperi că buzele lui erau surprinzător de moi şi înfiorător de calde. El o tachina ştergându-se uşor pe buze după sărut. March nici nu-şi dădu seama când se atârnă de el aruncându-i braţele în jurul gâtului.

Dar Jim îşi dădu.

El îi simţi căldura pieptului atât de delicat pe pieptul lui vânjos şi-i savura atingerea mâinilor pe pielea lui. Înlănţuindu-i cu o mână talia subţire şi îngropând-o pe cealaltă în părul revărsat pe gâtul ei, o strânse cu putere.

Şi lumea şi tot ce era în jurul lui dispărură când se cufundă încet în sărut, înainte că flacăra să se transforme într-o pară de foc. Cu grijă ca să n-o sperie de patima care-i scăpase de sub control, Jim îşi ridică încetişor buzele către ea, lipindu-şi fruntea de a ei.

Respirând adânc, îşi închise ochii încercând să-şi recapete stăpânirea de sine. Tot ce dorea era să o întindă acolo pe pământ şi să-şi cufunde trupul în trupul ei. Dar nu era nici timpul nici locul şi ea mai avusese o astfel de experienţă. Dorea ca primul contact cu ea să fie cât se poate de perfect, dar, Doamne, nu era uşor să se abţină.

Cine zice că viaţa-i uşoară? se gândi Jim cu un zâmbet batjocoritor, ridicându-şi încet capul şi îndepărtându-se cu greu.

— Când o să facem noi dragoste, o să ia foc lumea întreagă. Vocea lui sună răguşit de dorinţa înăbuşită.

— Să facem dragoste? clipi ea cu surprindere, cu o faţă atât de plină de inocenţă încât îl făcu să zâmbească.

— Da, iubito, o să facem dragoste şi-ţi promit că nu vei regreta niciodată, nicio clipă, în spatele uşilor închise, o doamnă poate face orice vrea cu soţul ei.

— Jim, dar eu cred…

— Nu mai crede, March. Îi dădu un bobârnac uşor peste nas şi se întoarse. Aranjează-te şi eu o să aduc între timp copilul. Ăsta-i un loc retras minunat ca să-l poţi alăpta şi după aceea o să mergem să mâncăm puţină îngheţată de-a lui Walt.

Tulburată, March clătină din cap că-i de acord şi-l privi cum se îndepărta. Aşezându-se pe butuc, luă de jos un ciorap şi rămase cu el în mână uitând să şi-l pună.

Deci aşa este un sărut, un sărut adevărat. Este minunat. Emoţionant. Tulburător.

Este adânc ca iadul!

Se simţea atât de captivată de simţuri că Jim ar fi putut să-i facă orice, nu i-ar fi opus nicio rezistenţă. Toată hotărârea ei de a fi o doamnă morală, cinstită, se destrăma numai la auzul glasului lui. Doar cu simpla lui atingere de buzele ei, ar fi aruncat pe fereastră toată respectabilitatea, doar pentru a fura mai mult din plăcerea interzisă.

Când se întoarse el, March nu-şi pusese decât un ciorap şi se uita pierdută la pantof, parcă nu ştia la ce era bun. El îşi râse în sinea lui, încântat de buimăceala ei. Dacă o va put ea ţine destul de mult în starea asta, o să se poată căsători cu ea înainte ca ea să-şi dea măcar seama.

Luă o hotărâre la care nici măcar nu se gândise până atunci, punându-i copilul în braţe ca să-l alăpteze.

— Hrăneşte-l pe monstrul ăsta, până-ţi pun eu ciorapul şi pantofii.

— Dar nu-i un monstru! apără ea copilul care se agită. Îi e doar foame şi nu se poate să-mi pui tu ciorapul.

— De ce nu? întrebă el cu ciorapul de bumbac în mână.

— Pentru că nu ştii cum.

— Ba ştiu… dă-i să mănânce copilului ăla înainte de a veni lumea să vadă dacă nu-l tăiem! Ţipetele disperate ale lui Jamie erau grăitoare că puştiul se saturare tot aşteptându-şi porţia.

Aruncând o privire bănuitoare către Jim, March îşi descheie bluza lăsând jos bretelele de la cămaşă. El n-o scăpă din ochi în timp ce răsuci ciorapul şi i-l trăgea uşor pe picior.

Transpiraţia îi îmbrobonea fruntea.

Era cel mai greu lucru pe care-l făcuse vreodată. Atâtea locuri de potrivit şi de atins. Atâta piele albă pe care o ating ea şi el trebuia să se poarte ca şi cum aceasta era cel mai natural lucru de pe lume. Era o agonie chinuitoare la care n-ar fi rezistat niciun bărbat. March roşi când degetele lui se opriră scurt chiar deasupra genunchiului, dar el era atât de detaşat încât ea se linişti imediat când el îi puse fusta la loc.

Strecurându-i piciorul în pantof, Jim descoperi că era destul de dificil să-i bage şireturile prin găurile din piele fără să se ajute cu un cârlig special pentru asta, dar munci cu sârg cât timp ea-l alăpta pe Jamie. Era conştient de zgomotul pe care-l făcea fiu-său pe carnea moale ce se ascundea privirilor, dar se forţa să se concentreze asupra trebii lui.

Când termină ce avea de făcut, March tot îl mai alăpta pe Jamie. El observase cum jena îi înroşise obrajii când îşi scosese sânul şi ştia că s-ar fi simţit mai bine dacă nu ar fi stat el acolo. Dar nici nu se gândea să plece şi s-o lase singură. Ceva mai devreme cineva aruncase câteva sticle de whisky, iar minerii şi ajutoarele de la ranch începuseră să devină gălăgioşi. Sigur, ei erau foarte respectuoşi cu o femeie, dar după câteva rânduri de poşircă luate la bord, ar fi putut mai întâi să facă boacăne şi apoi să-şi ceară scuze.

Nu putea s-o pună în pericol pe March lăsând-o singură, dar nici nu putea să stea mai departe la picioarele ei ca un sclav în adorare. Dacă mai privea câteva clipe

carnea ei ispititoare, ar fi devenit mai periculos decât oricare dintre mineri.

Jim se ridică şi se îndreptă către râu. Dar seninătatea îi pieri, amintindu-şi cu dezgust ce gândise când petrecuse prima dată, când avea vreo şaisprezece ani, cu o târfă.

Relaţia fizică pe care o avusese cu Melanie era departe de a fi fost satisfăcătoare, de fapt ea-l făcuse să se simtă ca şi cum o profana cu atenţiile lui ocazionale. Nu-şi amintea s-o fi dorit vreodată cum o dorea pe March. Şi, Doamne, cum o dorea!

Căsătoria era singura soluţie. El nu trebuia s-o trateze cum o tratase Fred, folosindu-i trupul pentru satisfacţia lui personală. Dar, dacă devenea soţia lui, putea s-o apere bucurându-se totodată de privilegiile căsătoriei.

Nu se gândise să se recăsătorească, unii puteau considera chiar că era mult prea curând, dar cu cât se gândea mai mult, cu atât îi surâdea ideea. Jamie avea şi el nevoie de o mamă care să-l supravegheze cu dragoste de mamă în permanenţă. March avea nevoie de o casă, o protecţie pe care i-o putea aduce un inel de căsătorie. Şi el va avea, o femeie care să se intereseze de nevoile casei, să-i spele rufele şi să-i pregătească de mâncare.

Ea dăduse mereu dovada că era isteaţă şi cuminte. Acum, de când învăţase să folosească soba de gătit, se transformase într-un mic bucătar. Avea întotdeauna o rezervă de rufe curate în dulap, cămăşile lui nu fuseseră niciodată atât de bine călcate, toţi nasturii erau întregi şi bine cusuţi, încălţămintea era lustruită mereu şi pălăriile bine periate de praf

Era o bună croitoreasă, fustele şi bluzele ei erau exemplul viu al îndemânării ei. Era prietenoasă, generoasă cu cei ce greşeau şi onestă.

Învăţase chiar să facă o ceaşcă de cafea decentă.

Cu mâinile înfundate în buzunare, Jim se legăna pe călcâie. Va fi un aranjament perfect pentru toţi. Şi dacă mai punea la socoteală şi beneficiul patului conjugal, totul va fi cum se cuvine. O femeie are nevoie de un bărbat, aşa-i firesc. Şi, dacă bărbatul se întâmplă să şi dorească femeia

cu care se căsătoreşte, cu atât mai bine pentru el.

Da, hotărî plin de el, va avea loc căsătoria. Şi cu cât mai repede cu atât mai bine.

Habar neavând de hotărârea care-i schimbă radical viaţa, March îşi încheie bluză şi se ridică în picioare. Cu copilul adormit pe umărul ei, aşteptă ca Jim să observe că terminase. Văzând că se scurg, minute în şir fără ca el să se întoarcă dinspre râu, se îndreptă într-acolo, oprindu-se alături de el.

— Gata? întrebă Jim, surprins că terminase atât de repede.

— Crezi că am pierdut îngheţata? Vocea ei avea inflexiuni de copil, ceea ce-l făcu să zâmbească.

— Nu cred. I-l luă pe Jamie, legănându-l în braţe. Hai să mergem să vedem dacă mai găsim ceva din îngheţata aia de piersici cu care s-a lăudat Walt toată ziua.

Cum suiau dealul, remarcară că zarva scăzuse considerabil pe pajişte şi numaidecât constată că aceasta se dat-o ra faptului că toată lumea era ocupată să-şi mănânce îngheţata.

Jim îi găsi un loc umbrit, lângă nişte vecini, îi dădu copilul şi plecă după îngheţată. March se agită, îndemnându-l prin semne să se grăbească. Zâmbetele de satisfacţie şi pleoscăiturile de plăcere ale celor din jur erau atât de grăitoare, încât îşi dădea seama că probabil trataţia era minunată.

Şi a fost cel mai minunat lucru pe care-l gustase vreodată. Jim se-ntorsese cu o porţie atât de mare încât aproape că se simţi jenată. El anunţă în gura mare că Walt o făcuse special pentru ea şi că va trebui s-o mănânce pe toată.

March băgă o linguriţă-n gură, surprinsă de răceala acestui produs smântânos. Dar surpriza dură puţin, fiind înlocuită curând de parfumul nemaipomenit de piersici. Închise ochi ca să poată savura mai bine gustul şi parfumul, neobservând în acest fel zâmbetul de pe faţa lui Jim.

Jim fu surprins să descopere cât era de fericit ştiind

că el fusese cel care-i oferise această plăcere. Pentru el, îngheţata nu era un lucru nou, nici nu-şi mai amintea când îi aflase gustul pentru prima dată, dar cu siguranţă că faţa lui nu reflectase nici pe departe extazul ce se citea acum pe faţa ei.

— Îţi place? întrebă el fără să mai fie nevoie.

— Sigur, aproape că face un păcat oricine gustă o asemenea bunătate. March îşi linse buzele în timp ce-şi umplea din nou linguriţa cu îngheţată.

— Dacă aşa stau lucrurile, preotul Davies e în pericol să meargă în iad cu toţi ceilalţi după el, arătă Jim către preotul care se bucura evident de îngheţată cu toţi ceilalţi.

— Nu se zic asemenea lucruri despre un slujitor al lui Dumnezeu, îl dojeni March.

Rânjind, Jim se ridică.

— Vreau să stau de vorbă câteva minute cu Walt, bucură – te-n linişte de îngheţată.

March linse linguriţa şi făcu o grimasă în spatele lui. Putea să se ducă Jim să stea de vorbă cu cine-i plăcea. Putea să vorbească despre vreme, despre preţul cărnii sau despre bretelele de pantaloni. Ei nu-i păsa.

Stătea aici la umbră cu Jamie dormind mulţumit pe genunchii ei, desfătându-se cu ceva care era chiar mai bun decât piersicile.

Închizând ochii, March lăsă să i se topească în gură minunea aceea. Nu voia să piardă nicio picătură din îngheţată, pentru nimic în lume…

Făcând o strâmbătură pentru sine însăşi, fu conştientă că nimic nu putea să-i taie plăcerea acestui minunat gust.

19

Jim nu lipsise decât câteva minute. March îşi termină îngheţata, cu părere de rău că se terminase. Lăsându-l pe Jamie adormit pe o pătură în grija unor vecini, duse, bolul lui Walt care se oferise să spele vasele.

— Mulţumesc pentru trataţie, am terminat, uite paharul. Walt luă bolul din mâna ei şi-l cufundă într-o găleată cu apă.

— Ce părere ai despre gustul primei tale îngheţate?

Lingându-şi buzele, March zâmbi.

— Este mai bună decât orice am mâncat eu până acum. Nu există nimic pe lume nici măcar pe jumătate atât de bun!

— Oho, vezi că unii s-ar putea să nu fie de aceeaşi părere cu tine în această privinţă. Ochii lui Walt scăpărară cu bucurie. Dar, bineînţeles, fiecare are dreptul să aibă propria lui opinie.

— Şi o să trebuiască să aşteptăm până vara viitoare că să mai mâncăm?

— Nu, facem de două ori pe an: la 4 Iulie şi-n Ajunul Crăciunului.

— Să vină, să vină Crăciunul!

Când se mai prezentară şi alţii cu bolurile goale, March se îndepărtă, căutându-i pe Jim din ochi, în timp ce-i saluta pe vecinii pe care-i cunoştea şi moţăind din cap către ceilalţi pe care nu-i cunoştea.

Cu o mulţumire cum nu mai simţise niciodată în viaţa ei, March se opri la umbra unui pin masiv şi scrută pajiştea, căutându-l din ochi pe Jim. Fusese o zi minunată din viaţa ei.

În loc să stea pe margine tânjind să facă p arte din grup, simţea pentru prima dată că făcea parte din el. Era un sentiment îmbătător să ştie că toţi aceşti oameni o acceptaseră, chiar dacă oarecum de nevoie.

Ce mult ar fi dorit ca mama şi cei mici să fi fost aici. Celor, mici le-ar fi plăcut jocul şi îngheţata. Parcă le vedea ochii larg deschişi de minunare în faţa preparatului rece.

Regretând că ziua era pe sfârşite, March ştia că era destul de matură ca să accepte că nimic nu durează veşnic, dar şi destul de tânără să spere că viaţa continuă. Toate lucrurile, bune sau rele, au un sfârşit, dar pentru ce ne face întotdeauna impresia că lucrurile bune se termină mult mai repede decât cele rele?

— Ei, scârbă, lepădătură de târfă!

March auzi cuvintele grosolane pe când o mâna o apucase de umeri răsucind-o. Scoasă atât de brusc din

starea ei de mulţumire, nu era pregătită să dea cu ochii de faţa rânjind, plină de ură, a unui om care o ţinea cu mâinile de umeri, degetele lui puternice înfigându-i-se în carne.

Nu-l mai văzuse niciodată până atunci, dar ştiu imediat că era persoana de care se temuse că nu cumva s-o întâlnească la picnic. Faţa lui era descompusă de sete de răzbunare, încât îşi dădu seama că-şi ieşise din minţi în mod periculos.

— Tu mi-ai omorât băiatul!

— Domnule Hamner, eu…

— Ţi-ai fâţâit curu' fâşneţ prin faţa lui şi când a făcut cu tine ceea ce ar fi făcut oricare băiat ca el, ai început să ţipi că te-a violat!

— Domnule Hamner, eu niciodată.

— Putoare! bubui vocea lui în tăcerea care se lăsase brusc, atrăgând atenţia tuturor şi începu s-o zguduie atât de tare încât March se temu că-i va plesni capul. Târfă mincinoasă! O să-ţi dau eu o lecţie de n-ai s-o mai uiţi niciodată! Am să te fac să regreţi ziua în care te-ai născut! Când o să termin cu tine, n-o să mai ştie nimeni cine eşti! O să-ţi pară rău.

— Dă-i drumul, Bud.

Dacă ar fi putut, March ar fi răsuflat uşurată la auzul poruncii din glasul lui Jim. Mai târziu şi-a promis să nu uite să-i mulţumească pentru intervenţie. Dar deocamdată, era interesată să scape de nebunul ăsta, înainte de a o nenoroci pentru totdeauna. Văzu că în spatele lui Jim se adunaseră Walt şi un grup de bărbaţi, gata să-l ajute la potolirea situaţiei.

— Pleacă de-aici, Travis, nu-i treaba ta!

— Tu mă faci să fie treaba mea când îmi ataci menajera. Şi acum înapoi.

Degetele lui se încordară până când March crezu că-i va da sângele.

— Golancei ăsteia trebuie să i se dea o lecţie şi eu sunt omul potrivit să facă asta.

— Lasă-mă pe mine să rezolv problema, Travis, se

auzi altă voce mai cufundată, mai bătrână, spărgând tăcerea tensionată. Bud, lasă fata să plece.

— Taci, şefule! Eu sunt stăpân aici! Du-te şi dă-mi pace!

— Greşeşti, Bud. Poţi să fii tu cel mai bogat fermier din împrejurimi, dar nu-mi eşti stăpân, pe mine mă plăteşte consiliul local. Ţăcănitul unui cocoş de armă răsună în luminiş. Nu vreau să-l folosesc împotriva ta, Bud. Suntem prieteni de mulţi ani, înainte ca troaca asta de porci să devină oraş, dar nu voi ezita, dacă va trebui să salvez viaţa acestei fete.

— Ai alege o lepădătură de târfa în locul, meu? Hamner dădu din umăr şi-şi puse o mână în jurul gâtului lui March, apoi se întoarse către şerif. Ai zis că eşti prietenul meu? întrebă el eu un zâmbet batjocoritor.

— Sunt cel mai bun prieten pe care l-ai avut vreodată, Bud, pentru că nu te las să faci ceea ce ai regreta tot restul vieţii tale. Şi acum, las-o să plece!

— Îi rup gâtul înainte de a apăsa tu pe trăgaci!

— Dar vei muri şi tu la câteva secunde după aceea. De aici, nu pot rata.

— Nici n-am pentru ce să mai trăiesc, acum când băiatul meu e mort.

Jim stă cu pumnii strânşi, blestemându-şi neputinţa de a o salva pe March. N-avea nicio îndoială că la o mişcare greşită, Bud Hamner i-ar fi răsucit ca pe o rămurică gâtul delicat.

— Domnule Hamner, nu l-am omorât eu pe fiul dumitale, spuse liniştită March, cu glasul plin de mai multă siguranţă decât simţea în clipa aceea. Eu l-am iubit pe Fred şi am crezut că voia să fiu soţia lui.

— Soţie, hah! Cum ai putut să-ţi închipui că fiul meu s-ar fi uitat de două ori la una ca tine? Şi el îşi întoarse privirile dinspre şerif spre victimă.

— Şi eu mă întrebam la fel, dar el venea în fiecare seară la cafeneaua unde lucram şi mă conducea acasă. Îmi vorbea despre dumneata şi despre fermă şi despre planurile pe care şi le făcea pentru viitor. Mă credeam cea

mai norocoasă fată de pe lume, când începea să-mi vorbească despre căsătorie.

— Căsătorie? Cu tine? Nu se poate!

— La fel gândeam şi eu, dar el aşa zicea domnule Hamner. Îmi oferea fel de fel de lucruri pe care le visasem toată viaţa mea, March simţi cum strânsoarea de pe gâtul ei slăbeşte uşor şi trase puţin aer în piept.

— Am descoperit prea târziu că el îl plătise pe tatăl meu ca să se folosească de trupul meu.

— Minţi. Fiul meu a făcut multe lucruri, dar n-a violat niciodată vreo femeie. L-am învăţat asta.

— Nu m-a violat, domnule Hamner. Doar s-a folosit de mine, l-a plătit pe tatăl meu şi după aceea a plecat. A luat cu el toată cinstea pe care o aveam faţă de mine şi toate visele mele de viitor. Chiar şi o lepădătură, cum îmi zici dumneata, are un suflet! March îşi îndreptă umerii plăpânzi, degajând mândrie din tot trupu-i micuţ. Sunt rănită şi speriată. Şi sângerez, domnule Hamner. Dacă vei împlânta un cuţit în mine, vei descoperi că sângele meu e la fel de roşu ca şi al dumitale. Şi întotdeauna, chiar când n-am avut pantofi în picioare sau când îmi chiorăiau maţele de foame, am visat. Cel mai crud lucru pe care i-l poţi face cuiva este să-i răpeşti visele.

Vocea ei scăzuse iar cei de faţă, plini de interes, se străduiau să-i audă fiecare cuvânt. Ochii luaseră nuanţe de lavandă transparentă, plini de înţelegere şi milă pentru bătrân.

— Dar dumneata ştii asta, nu-i aşa, domnule Hamner? Şi dumneata ai visat… ai avut multe vise, pentru ranchul dumitale şi pentru fiul dumitale. Dar cineva te-a jefuit de aceste vise, cineva ţi-a smuls sufletul din trup şi l-a fărâmiţat în bucăţele. Şi acum vrei să mă faci pe mine să sufăr, aşa cum ai suferit dumneata. Dumnezeu mi-e martor că nu l-am omorât eu pe Fred. March văzu cum se schimba expresia de pe faţa lui Bud, transformându-se din ură în tristeţe adâncă.

— Dacă mă omori cu mâinile dumitale şi asta te ajută să înduri mai uşor că el nu mai este, atunci dă-i drumul, fă-

o. Eu nu pot să te opresc. Şi arătând spre oamenii din spatele lui, adăugă: Nici ei nu pot să te oprească, fapta va fi săvârşită înainte ca măcar unul dintre ei să poată să intervină.

Lacrimile aburiră ochii bătrânului şi umerii i se prăbuşiră.

— Blestemată să fii, să te blesteme Dumnezeu, şopti el cu voce sugrumată. Mi-ai răpit tot ce era temeiul vieţii mele.

Simţi cum mâna-i alunecă de pe gâtul ei şi imediat închise ochii înălţând în gând o rugăciune.

— Îmi pare cu adevărat rău pentru pierderea dumitale, domnule Hamner, rosti ea încet. Cu o mişcare lentă, şovăind, March ridică mâna şi o puse pe obrazul lui. Ştiu că niciun cuvânt de pe lume nu poate să aline durerea pierderii unui copil.

— Nu poţi să ştii tu asta! Nu poţi să ştii ce înseamnă să te trezeşti în fiecare dimineaţă şi să ştii că n-o să-i mai auzi niciodată glasul, că începe o altă zi fără el.

— Şi eu mi-am pierdut copilul, s-a născut înainte de termen. Nu i-am văzut niciodată chipul şi nu i-am auzit glasul, dar durerea mea nu-i mai mică decât a dumitale, îi răspunse March cu delicateţe.

El îşi ridică în sus capul, cu obrajii inundaţi de lacrimi. O singură întrebare fu abia rostită cu glasul sugrumat de durere.

— AI lui?

— Da… era fata lui.

— Vai, Doamne! Bud Hamner uită că tot oraşul îl urmărea cu interes. Uită că venise s-o facă pe fata asta să sufere. Uită că doar cu o clipă mai înainte o ameninţase că o omoară, intenţionând chiar s-o facă.

Deodată, pierderea lui fu dublă. O durere atât de mare îl apăsa, încât simţi că i se rupe inima.

Jim încremeni când îl văzu pe Bud că se apropie din nou de March, acum însă domolit şi-o cuprinse blând în braţele lui. Cele două dureri se contopiseră, iar March făcuse ceea ce făcea de obicei. se dăruia. Lăsând de-o

parte propria ei durere, se dăduse omului care suferea peste puterile lui.

March îl prinse de umeri şi-l ţinu aşa să plângă. Lacrimile-i întunecau ochii, iar ea îi împărtăşea durerea, pierderea. Îşi pierduse şi ea copilul, dar el suferise o dublă pierde re a fiului şi a nepoatei sale.

Ea ştia că într-o bună zi va avea mulţi copii pe care să-i iubească, poate că suferise pierderi mai mari în viaţă care o învăţaseră să accepte lucrurile aşa cum sunt pentru că nu le poate schimba. Dar nu a mai simţit niciodată că făcea parte din durerea cuiva, cum a simţit în cazul lui Bud Hamner

— L-am iubit, mormăi Bud, agăţându-se de March cu toată durerea lui. Era tot ce aveam şi i-am dat totul. Era puţin cam răsfăţat ce-i drept, dar nu era băiat rău. Se îndepărtă puţin de March şi o privi în ochi. Nu era băiat rău. Făcea doar prostii, asta e.

March încuviinţă din cap, păstrând doar pentru ea amintirea ultimei ticăloşii a lui Fred, cea care îi atrăsese moartea. N-avea niciun rost să-i povestească lui Bud; să-i mai pricinuiască şi altă durere.

— Mi-ar fi plăcut s-o văd, şopti el. Nepoata mea.

— Şi mie, zâmbi drăgălaş March. Mama spunea că avea capul plin de păr negru şi era mică şi plăpândă ca o păpuşă. Zicea că era o adevărată frumuseţe.

Ochii lui plini de lacrimi ţi examinau faţa delicată, părul auriu unduind năvalnic peste tot, inteligenţa şi înţelegerea din ochii ei cenuşii.

Încercă să-şi dreagă glasul, dar vocea lui era doar ceva mai mult decât o şoaptă răguşită.

— Aşa trebuie să fi fost, dacă semăna cu maică-sa. Bud îşi reveni brusc, lăsându-şi mâinile în jos. Nu-mi, cer scuze pentru nimic din ceea ce s-a întâmplat şi sper să nu ni se mai încrucişeze niciodată drumurile. N-aş putea să mă uit la tine fără să-mi aduc aminte de băiatul meu… Dar cred că amândoi am fi fost scutiţi de o asemenea pierdere dacă ne-am fi întâlnit mai devreme. Tatăl tău rămâne o lepădătură, dar tu. eşti o doamnă, care meriţi mai mult

decât ai avut.

Cu o înclinare din cap către ea, nebăgând de seamă pe nimeni din adunare, Bud se întoarse şi plecă. March îşi împreună mâinile şi se uită după el până dispăru din raza ochilor, cu faţa scăldată de lacrimile singurătăţii şi ale durerii.

— Vino încoace, iubito.

Niciodată o invitaţie nu fusese mai bine venită sau mai repede acceptată. Jim o luă în braţe şi o ţinu strâns lipită de el. O simţi uşor liniştită întrucâtva, când îi înlănţui cu mâna talia.

— Am fost atât de speriată, şopti ea.

— N-am să fiu niciodată-n viaţa mea mai mândru de cineva ca de tine. Jim îşi lipi obrazul de creştetul capului ei. Eşti cea mai generoasă fiinţă pe care am întâlnit-o. Bud era hotărât să-ţi facă rău şi tu l-ai făcut să se răzgândească arătându-i înţelegere şi simpatie.

— E atât de distrus.

Cei de faţă se retraseră, mulţi discutând despre purtarea delicată a lui March şi despre înţelegerea ei, unii clar descumpăniţi că se sfârşise totul atât de cuminte. Mulţi o priveau cu alţi ochi şi mulţi se gândiseră că probabil o judecaseră prea aspru la început.

O trăsură de opri în faţa lor şi March rămase uluită când văzu că Mazie ţinea frâiele cailor.

— Hai la mine! Hai cu mine, scumpeteo, strigă bătrâna doamnă. Hai să facem o plimbare prin oraş. Şi să te gătim puţin.

— Mazie, mă simt bine. March se îndepărtă de Jim, care mai ţinea o mână în jurul taliei sale. Puţin cam obosită poate, dar aşa e toată lumea la vremea asta din zi.

— Du-te cu ea, îngeraşule, o îndemnă Jim. Până te-ntorci, vor uita cu toţii cele întâmplate şi vor aştepta încheierea acestei zile.

— Jamie? se uită spre pătură March, uşurată când îl văzu cuibărit în braţe experimentate.

— E bine! Hai, du-te şi linişteşte-te!

— Dar e caraghios, vă purtaţi amândoi de parcaş fi o

copiliţă gata să leşine la fiecare clipă. Lăsându-l pe Jim s-o urce-n trăsură, March se aşează lângă Mazie.

Stând cu mâinile-n poală fu surprinsă când şi le văzu tremurând. Poate c-a fost totuşi o idee bună să părăsească picnicul pentru un timp. Plimbarea până-n oraş şi înapoi nu le lua mai mult de o jumătate de oră. Când se va întoarce, era sigură că-şi va recăpăta stăpânirea de sine.

Nu prea bucuros totuşi că o pierduse din ochi, Jim se uita după trăsura care se îndepărta. El şi Mazie plănuiseră-n grabă câteva lucruri, printre care şi pe acela de a o scoate pe March în oraş. Acum era rândul lui să-şi îndeplinească sarcina ce-i revenea. Cu ochii îngustaţi cercetă pajiştea până dădu de omul de care avea nevoie.

Cu o mişcare de satisfacţie din cap, Jim porni în direcţia lui.

Mazie opri caii în faţa magazinului şi scoase din buzunar o cheie. Descuind lacătul, deschise uşa larg şi o pofti pe March să treacă înainte.

— Ah, ce bine e să fii câteva minute la adăpost de arşiţa soarelui. Zâmbetul lui Mazie îi amintea de cel din clipa în care o invitase să facă ceva trăsnit. Am o surpriză pentru tine… un cadou, dacă vrei.

— Un cadou pentru mine? ochii lui March se măriră de mirare.

Cu un chicot, Mazie o trase spre fundul magazinului. O cutie albă, mare, legată cu o fundă roşie enormă era aşezată pe tejgheaua pe care se tăiau de obicei materialele. Desfăcând funda, degetele lui March tremurau, înfăşurând-o cu grijă în jurul degetelor în aşa fel încât să mai poată fi folosită şi altă dată.

Ridicând capacul cutiei, March rămase fără grai când văzu ce se afla înăuntru.

— Vai, Mazie, doar nu vrei să spui că asta e pentru mine?

— Şi de ce nu, tânără doamnă? Mă priveşte dac-o vând sau dacă o dăruiesc cui i se potriveşte şi nu cred că există nimeni în acest oraş, nici chiar în Tucson, care să merite să poarte o asemenea rochie mai mult decât tine.

Cu o reverenţă, March scoase rochia de mătase în dungi, care-i atrăsese atenţia. Nu îndrăznise nici măcar s-o atingă, iar acum se minună de materialul luxos, de atingerea lui catifelată.

— Să mergem sus, să căutăm nişte apă cu care să te speli puţin şi după aceea să vedem cum îţi vine!

— Mazie, nu pot să mă îmbrac cu ea.

— De ce?

— Nu ştiu cum se poartă aşa ceva.

— Păi, atunci e timpul să înveţi. Nu vreau să fiu refuzată. Dacă mai stai la discuţie ai să mă înnebuneşti şi ai să-mi răneşti sentimentele. Mazie o luă de mână. Acum lasă prostiile. Când ne vom întoarce la picnic, îşi vor închipui că o prinţesă s-a hotărât să ne onoreze cu prezenţa ei.

March învăţa o nouă lecţie… era greu, aproape imposibil, să te cerţi cu cineva, mai ales când nu ţii neapărat să câştigi în dispută respectivă.

Jim aştepta să se întoarcă March, cât putea de răbdător. Îi schimbase scutecele lui Jamie şi-l îmbrăcase într-o hăinuţă curată pe care-o găsise pe fundul săculeţului.

Se pieptănase, îşi lăsase în jos mânecile suflecate şi-şi pusese haina pe el. Era nervos ca un armăsar în călduri, se gândi el zâmbind de propria-i analogie, îşi dădu seama că era mai mult ca adevărată – deşi n-ar fi admis sub niciun cuvânt faţa de nimeni altul.

Huruitul trăsurii care se apropia îl smulse din aceste gânduri vinovate. Mazie trase lângă un copac şi Walt le ajută pe doamne să coboare.

Lui Jim i se tăie respiraţia când o văzu pe March. Era inimaginabil de frumoasă. Rochia cu dungi roşii, verzi şi cafenii îi venea ca turnată, subliniindu-i talia subţire şi accentuându-i culoarea aurie a pielii. Deşi rochia îi ascundea sânul împlinit, fustă lungă părea să-i sublinieze feminitatea rotunzimilor.

Părul strâns pe ceafa lăsa să-i atârne şuviţe pe umerii zvelţi. O pălărie dichisită, roşu cu alb, era aşezată ispititor

pe o parte, în timp ce o pană cochetă, verde, îi mângâia sprânceana.

Mazie insistase să-i scoată turnura rochiei, spunând că, modernă sau nu, aceasta îi deforma lui March linia spatelui. Aşa că materialul suplimentar unduia în urma ei ca o trenă preţioasă.

March avea o ciudată senzaţie de jenă, dar şi de mândrie. Nimeni din adunare nu era îmbrăcat nici pe jumătate atât de frumos şi toată lumea se uita cu ochii căscaţi la ea, bărbaţii admirativ, iar femeile cu invidie.

Cercetă cu nervozitate peste pajişte în căutarea unei perechi de ochi care contau cel mai mult pentru ea şi nu putea fi mai mulţumită de nimic altceva decât de expresia lor. El îl ţinea pe Jamie lipit de umărul lui când privirea-i alunecă uşor din creştetul capului ei către pantofii noi, abia vizibili de sub tivul fustei.

Simţindu-se ca o regină, March înainta încet către el, ţinând fruntea sus într-o ţinută regală, ca şi cum îi aştepta răspunsul, care n-a întârziat să vină.

— Eşti incredibil de frumoasă, domnişoară Evans. Jim îi luă mâna în mâna lui şi i-o duse la gură. O sărută cast, monden, pe spatele mâinii asprite de muncă şi după aceea o întoarse cu palma-n sus şi se aplecă din nou.

De data aceasta atitudinea sa era aceea a unui îndrăgostit, cu limba uşor ieşită din gură făcu înconjurul palmei de câteva ori. Delicat, ca şi cum s-ar fi temut să nu-i producă vreo durere, îşi duse buzele spre baza degetului mare, pe care-l umezi uşor apoi se îndreptă spre vârful lui.

Tresărind, March, cu faţa roşie de plăcere, îşi smulse mâna de sub buzele lui. Strângându-şi degetele în pumn, savura impresia lăsată de sărutul lui pe piele.

Festivitatea era pe sfârşite. Jim zâmbi mulţumit, remarcând pumnul strâns. Procedând ca şi cum atingerea ei nu i-ar fi tăiat picioarele de emoţie, o prinse de braţ şi o întoarse, răsucind-o cu faţa spre pajişte. Dar nu se mişcară de lângă copaci până când nu fu sigur că-l vor ţine picioarele, după emoţia trăită.

March se uita, dar nu vedea, la capătul pajiştii

oamenii se agitau. Gândurile ei erau o învolburare confuză, incapabile să mai observe altceva în afară de arsura din podul palmei. Îi mai simţea încă limba caldă apăsată pe pielea mâinii şi făcea eforturi ca să nu se uite în palmă să vadă dacă n-au rămas cumva urme.

Dumnezeule, o sărutase de două ori astăzi! Dar niciodată, nici în cele mai romantice vise de fată, nu bănuise că un lucru atât de simplu ca apăsarea buzelor lui pe pielea mâinii ar putea s-o facă să se simtă atât de… atât de… de minunat!

March roşi până-n creştet la aceste gânduri. Chiar şi mâna lui care o ţinea atât de natural de braţ o făcea să simtă o săgetare de căldură până în umăr. Simţea cum era năpădită de căldură, înfiorată încă şi respiraţia-i era grea ca şi cum ar fi alergat până în oraş şi-napoi fără să se fi oprit.

Întrebându-se dacă nu cumva-i bolnavă, înghiţi cu greu. Revenindu-şi, reuşi să înghită uşurată şi gândurile i se limpeziră. Poate că a fost prea mult soare astăzi, sau a trecut prin prea multe emoţii.

Trecuse dintr-o emoţie-n alta. Poate că nu era atât de tare cum îi plăcea să creadă că este. Poate că o afectase întâlnirea cu Bud Hamner mai mult decât crezuse.

Se gândea la orice altceva în afară de cauza reală a stării în care se afla, March nu putea să admită că sărutul lui Jim era cauza. Dacă ar fi făcut-o, ar fi trebuit să se-ntrebe pentru ce o afectase atât de profund şi nu era în stare să facă faţă acestui răspuns.

— O s-o pierzi îngeraşule, îi şopti Jim aplecându-se la urechea ei şi înfiorând-o cu căldura respiraţiei lui.

— Ce să piardă? se strădui March să nu se lipească prea mult de el, ca să nu fie mai aproape decât se cuvenea. De fapt, nu prea-şi mai dădea seama ce se cuvenea şi ce nu.

— Salva de tun. Jim zâmbi în sinea lui, mai mult decât satisfăcut de reacţia ei faţă de el. Era tulburată de el într-un mod în care nu mai fusese niciodată până atunci.

— Tun? Ce tun?

El se luptă cu chicotitul care-l încerca pentru a n-o scoate din starea în care se afla. Simţindu-se puţin vinovat de neatenţia ei, era totuşi mulţumit că o făcuse să se gândească mai mult la el.

— Russ Willis îşi aduce în fiecare an tunul şi trage câteva salve la sfârşitul sărbătorii Zilei Independenţei.

Tunul era mândria şi bucuria lui Russ Willis. El îl ridicase dintr-un fort abandonat, la sfârşitul războiului dintre state. De câteva ori pe an Russ îl scotea din adăpostul pe care-l construise special pentru el şi trăgea câteva salv e-n aer.

Copiilor le plăcea iar adulţii salutau gestul cu emoţii diferite. Unii serviseră în unităţi în timpul războiului şi bubuitul tunului le aducea amintiri dureroase şi dulci-amare despre bătăliile la care participaseră şi persoanele iubite pe care le pierduseră.

Văzând pe cineva că aprinde o torţă, Jim se aplecă spre ea şi-i şopti:

— Poftim, ţine copilul şi acoperă-i urechile. Va bubui destul de tare.

Îi trecu copilul uitându-se cum îi adăpostea capul strâns la pieptul ei şi cum îi acoperea cu palma urechea liberă. Ştiind ce va urma, Jim o cuprinse şi-i acoperi urechile cu palmele lui.

Bubuitului care zgudui pământul şi norului de fum, mulţimea îi răspunse cu urale. Chiar şi cu urechile acoperite, zgomotul fu prea mare pentru

March, care se întreba dacă omul de lângă tun nu surzise.

Jamie întoarse ochii larg deschişi de surpriză către zgomot. March credea că se va speria, dar el părea bucuros de bubuitul înăbuşit.

Tunul răsună iar şi iar pe pajiştea sărbătorească. De fiecare dată, chiar când vedea cum este încărcat tunul, March tresărea cu uimită surpriză. Un strat gros de fum cenuşiu purtat de briză plutea deasupra capetelor tuturor, iar mirosul de sulf devenise aproape insuportabil.

După ce fu lansată ultima şarjă, bărbaţii care

puseseră tunul în funcţiune se întoarseră înclinându-se în mod teatral către asistenţă. Li se răspunse cu un ropot de aplauze şi cu strigăte de pretutindeni.

Jim îşi retrase mâinile de pe urechile lui March şi o înlănţui pe după umeri.

— Asta a fost ceva deosebit, dar puţin cam zgomotos, spuse ea cu un zâmbet.

— Am încercat mereu să-mi imaginez cum este zgomotul unei bătălii. Glasul lui lăsa să se bănuiască regretul că se născuse prea târziu ca să poată lua parte la război. Închipuie – ţi bubuind mai multe tunuri şi trosnetul puştilor şi strigătul oamenilor.

— Şi al celor care mor şi al celor care suferă şi al celor în agonie, completă ea încet. Pentru ce trebuie să moară tinerii în lupte? Pentru ce trebuie să plângă mamele moartea fiilor lor, când bătrânii hotărăsc că trebuie să meargă în război? Ce este atât de preţios încât să merite să mori pentru el?

— Libertatea, March, dreptul de a te conduce fără a te supune hotărârilor altora.

— Îmi face impresia că cineva ia întotdeauna decizii pentru mine. Nu cred că a existat vreun război, vreodată, care să-i dea libertatea vreunei femei. Bărbaţii sunt cei care luptă în războaie şi care iau hotărârile. Tot ceea ce poate să facă o femeie este să încerce să facă bine ceea ce are de făcut.

— O femeie nu are nevoie să meargă la război. Ea are un bărbat care s-o protejeze şi s-o pună la adăpost.

— Şi s-o bată, şi s-o înfometeze şi să abuzeze de ea, mormăi March.

— Niciodată, îngeraşule. Jim îi prinse bărbia cu mâna şi-i ridică în sus capul. Niciodată de acum încolo nu va mai abuza cineva de tine. Îţi promit. O să-mi petrec tot restul vieţii apărându-te!

Îi simţi degetele atât de calde pe bărbia ei, iar ochii promiţători îi ardeau ca o flacără albastră.

Dacă va lăsa să se întâmple aceasta, ştia că va fi fermecată de glasul lui.

— Nu face promisiuni pe care să nu poţi să le ţii, repetase ea intenţionat cuvintele pe care le folosise el cu săptămâni în urmă, când îi promisese ea că va fi o elevă silitoare, dacă o va învăţa să citească.

— Am de gând să mă ţin de ele.

— Doar dacă voi fi la ferma ta.

— Ai de gând să pleci? întrebă el cu un zâmbet.

— Va trebui să se-ntâmple şi asta într-o bună zi. Ochii ei se întoarseră aburiţi de tristeţe la acest gând. Tu trebuie să te recăsătoreşti şi soţia ta nu va vrea să mai rămân.

— Categoric că intenţionez să mă recăsătoresc. Ochii lui străluceau amuzaţi.

March îşi întoarse brusc capul ca în urma unui şoc.

— Curând? şopti ea.

— Foarte curând.

Strângându-l pe Jamie atât de tare încât acesta începu să protesteze, March se lupta să-şi păstreze cumpătul. Nu se aşteptase la asta, nici nu fusese pregătită pentru durerea pe care-o simţea.

— Sunt… sunt foarte fericită pentru tine, şopti ea. O să fie o mamă bună pentru Jamie? Cred. Cred că va trebui să-mi caut alt serviciu, la altă casă.

Jim simţi o undă de vinovăţie văzând cum strălucirea de bucurie din ochii ei se transformă în durere.

— Îmi pare rău, îngeraşule.

Regretând că alesese un mod atât de nepotrivit de a o tachina, Jim respiră a uşurare când o văzu pe Mazie apropiindu-se. Venise momentul şi niciodată mai înainte nu fusese atât de sigur că luase cea mai bună hotărâre.

— Acum mergem acasă? Ziua fusese atât de minunată încât nu şi-ar fi dorit să se termine. Dar deodată se simţi nerăbdătoare să ajungă acasă, ca să-şi ascundă în camera pe care-o împărţea cu Jamie lacrimile care ameninţau să izbucnească.

— Nu s-au terminat încă surprizele zilei, March. Mai este planificat un eveniment înainte de a semprăştia lumea.

El îl luă pe Jamie din braţele ei şi i-l întinse lui Mazie.

La un semn din cap al lui Jim, bătrâna zâmbi şi o luă înainte. Întorcându-se către March, Jim îi zâmbi dulce şi-i atinse cu delicateţe faţa, dând un bobârnac obraznicei pene verzi care-o mângâia.

— În încheiere părintele Davies mai are de îndeplinit o misiune, îngeraşule scump, spuse el liniştit. March Evans, vrei să te căsătoreşti cu mine?

20

Întârziind cât putea mai mult inevitabilul, March mai verifică o dată dacă totul era în regulă cu Jamie, aranjând păturica uşoară peste copilul adormit. Îi bătu uşor funduleţul rotund, minunându-se cât de mult crescuse într-un timp atât de scurt. Îşi dezvoltase şi personalitatea, vorbind într-o limbă a lui proprie, hlizindu-se, cu guriţa lipsită de dinţi, în mod fermecător.

După ultima alăptare din fiecare seară, el dormea de obicei până după răsăritul soarelui. Dar March îşi făcuse obiceiul să lase lampa aprinsă, cu lumina mică, pentru ca în cazul în care ar fi trebuit să se scoale la el, să nu bâjbâie prin întuneric.

Părere de rău se întoarse, odihnindu-şi privirile pe patul care fusese atâta timp al ei. Un pat cu cearşafuri adevărate şi cu pături, într-o cameră caldă cu tablouri pe pereţi şi perdele la ferestre.

Cu luni în urmă, plină de o tristeţe despre care ştia că este fără început şi fără sfârşit, fusese forţată să-şi părăsească familia, unica siguranţă pe care o cunoscuse vreodată şi venise în acest castel să îngrijească de copilul altei femei.

Cu luni în urmă era o fetiţă travestită în femeie, dar experienţa a silit-o să se maturizeze peste noapte. O cuprinse un fel de panică, ar fi vrut să mai fie încă o dată fetiţa care alerga după maică-sa găsind dragostea gingaşă, şi înţelegerea de care avea atâta nevoie.

March ieşi din camera lui Jamie, ştiind că n-o va mai împărţi niciodată cu copilul. Din această noapte ea va dormi în patul cel mare din camera lui Jim, pe care-l va împărţi cu el mulţi ani în viaţa lor de soţ şi soţie.

Soţie! Închise uşa cu mâna care începuse să-i tremure. Cu câteva cuvinte rostite pe pajişte ceva mai înainte, devenise soţie. Jurase dragoste, cinste şi ascultare, ca să-şi petreacă restul vieţii ca soţie a unui bărbat pe care abia-l cunoscuse.

Ce-i drept, trăise alături de el în ultimele câteva luni, dar ca salariată a lui, nu ca soţie. Un om se poate purta cu uşurinţă complet diferit faţă de o salariată decât faţă de o soţie. Dacă abuzează de o salariată, aceasta poate să-şi părăsească pur şi simplu serviciul, plecând. Dar o soţie nu are o asemenea posibilitate, ea e pironită acolo şi, dacă mai intervin şi copiii, mai are şi responsabilitatea apărării lor.

Dă, Doamne, să fie drăguţ, se rugă March în tăcere, cum mergea pe vârful picioarelor, uitându-se-n jos către camera luminată de dedesubt. Cel puţin bine c-o aşteaptă în birou şi nu în dormitor. Ştia ea ce degradare şi umilinţă o aştepta în patul conjugal şi mai adăugă la rugăciunea ei ca Jim să fie un iubit delicat, să nu fie lacom în pretenţiile lui şi să aibă milă de temerile ei.

Strângându-şi mâna transpirată în pumn, admise că era îngrozită. Experienţa ei proprie îi lăsase o cicatrice de neşters care nu pălise nici măcar după un an.

Genunchii, cu fiece treaptă pe care-o cobora, i se înmuiau tot mai mult. Deşi încerca să se convingă că Jim fusese întotdeauna drăguţ cu ea, tot nu reuşea să-şi înfrângă frica. Gândindu-se că înainte avusese totdeauna posibilitatea să rămână sau să plece, acum nu mai avea nici această posibilitate.

Cu un oftat greu, March se aşeză pe una dintre trepte. Era caraghios. În ultimele două ore se temuse de clipă în care Jim îşi va revendica drepturile de soţ. Prinzându-şi capul în mâini se întrebă ce s-a întâmplat cu bunul ei simţ. Zburase pe fereastră de cum îşi rostise jurământul de căsătorie? Venise în această casă cu o reputaţie mai mult decât proastă şi doar cu două rochii ca singura ei avere. Jim îi oferise o slujbă, o casă şi o siguranţă cum nu cunoscuse niciodată până atunci.

Avusese încredere lăsând-o să aibă grijă de pruncul lui. Îi ghicise dorinţa de a vrea să înveţe să citească şi-şi făcuse timp, în ciuda multiplelor lui îndatoriri, să-i devină profesor. Şi în săptămânile care au urmat, el a devenit primul şi cel mai bun prieten al ei.

Atunci, îşi puse ea întrebarea, ce-i cu prostia asta de a-i fi frică de el? Doar n-o să se transforme dintr-odată într-un monstru doar pentru că acum îi este soţie şi nu menajeră. Nu putea s-o aştepte nicio surpriză neplăcută când vor ajunge în pat. Ea ştia exact ce va face el, dacă nu va putea să suporte va închide ochii silabisind cuvinte, până când va termina el. Asta n-o să dureze mult şi după aceea vor adormi

Oftând de propria-i stupiditate, March se ridică în picioare. Faptul că devenise soţie aducea mult mai multe schimbări şi cele mai multe dintre ele erau plăcute. Jamie era acum copilul ei, nimeni nu i-l mai putea lua. Avea o casă frumoasă, deşi cam mare, plină cu tot felul de bunătăţi de mâncat şi un minunat sentiment de siguranţă.

Dar Jim îşi va revendica drepturile lui de bărbat o dată sau de două ori pe lună, de ce nu, va trebui să-i îngăduie acest lucru. Nu va dura mult şi ea va putea exersa în timpul acesta pronunţarea corectă a cuvintelor, cum o învăţase el.

Îndreptându-şi fusta cămăşii de noapte care era un cadou din partea lui Mazie, coborî mai departe treptele. Era puţin cam jenantă această primă încercare de a se culca împreună, Dar după ce va trece această noapte, va interveni o oarecare deprindere şi, într-o săptămână sau două, va fi ca şi cum ar fi fost căsătoriţi de când lumea.

Jim îşi scosese haina şi-şi suflecase mânecile cămăşii. De aproape o oră încerca fără succes să-şi ocupe timpul şi gândurile cu altceva decât cu femeia care-i devenise acum soţie. Nervii lui erau întinşi ca o coardă, încât simţea că s-ar rupe dacă ar fi trebuit să mai aştepte un minut. Ştia că ea era speriată, dar întârziind clipă nu făcea decât să-şi mărească anxietatea. Timpul o va convinge că n-avea de ce să se teamă de el, sau de căsnicia lor.

Hotărând că trecuse destul timp ca ea să-l pună pe Jamie în pat – la dracu'! Trecuse atâta cât ar fi putut să parcurgă jumătate din drumul către oraş – ştia că era momentul să ia iniţiativa.

Repetându-şi că trebuie să fie deosebit de delicat, Jim stinse lampa de pe biroul lui şi se îndreptă spre aceea de lângă scaunul pe care stătea de obicei March. Îi atrase atenţia un zgomot uşor de mişcare în spatele uşii. Lui Jim i se tăie brusc respiraţia când privi fantoma care-i apărea în faţa ochilor. Cămaşa de noapte crem şi pelerina asortată, elegantă şi ademenitoare, îi subliniau sinuozităţile pe care căuta să i le acopere.

Întreg corsajul pelerinei era făcut din dantelă care nu ascundea nimic din decolteul cămăşii de dedesubt. Mânecile lungi în formă de clopot, făcute tot din dantelă, lăsau să se străvadă braţele şi umerii goi. Formele feminine bănuite te îmbiau în mod irezistibil să le atingi, să le explorezi, să le pipăi. Părul mătăsos care-i cădea până aproape de şolduri se răspândea într-o revărsare îmbietoare de aur unduitor.

Jim respiră, simţind că se învârteşte camera cu el. Nu-şi putea dezlipi privirile de pe ea, cum se apropia încet, încercând să se calmeze ca să se poată purta cât mai firesc cu putinţă.

— O haină nouă? vocea lui era decepţionant de indiferentă, în timp ce ochii-i ardeau de o foame vecină cu moartea.

— Da, îţi place? întrebă March. Cu o piruetă, făcând, fără să-şi dea seama, ca tivul cămăşii să se ridice dezvelindu-i gleznele delicate.

— Ah, îmi place, îngeraşule. Glasul lui Jim era un scrâşnet răguşit. Îmi place totul, foarte mult.

— Mi-a dat-o Mazie ca dar de nuntă. Zicea că ştie ea că o să-ţi placă, March zâmbi cu inocenţă. Nu prea înţeleg eu de ce crede ea că-i necesar să-ţi placă ţie, când e un dar pentru mine?

— Nu poţi, iubito? Cred că este un dar de nuntă pentru amândoi; pentru tine ca să-l porţi şi pentru mine ca

să-l admir.

— Ceva atât de frumos nu trebuie ascuns în pat. Ar trebui purtat la vedere, ca să-l admire toată lumea.

Punându-i vârful degetelor sub bărbie, Jim îi ridică în sus capul.

— Chiar că e frumoasă şi tu eşti frumoasă, dar nu vreau să vadă nimeni altcineva ceea ce este rezervat doar pentru ochii mei. Ceilalţi se vor întreba doar ce mă face să fiu zâmbitor.

March privi gura lui crispată.

— Ai de gând să zâmbeşti mult?

— Tot timpul.

— Şi de când o să începi? Că acum nu pari prea vesel.

— Mai târziu, îngeraşule. Voi zâmbi tot timpul. Deocamdată am alte lucruri mai bune de făcut.

Jim îi contura buzele cu degetul mare, trăgându-i uşor buza de jos aşa încât să se poată vedea pielea delicată de sub ea. O simţi cum se înfioară şi zâmbi cu satisfacţie.

— Ai zâmbit, murmură ea.

— Şi ăsta-i abia începutul, doamnă Travis.

Ochii lui March se măriră la auzul acestui titlu.

— Sunt doamna Travis, nu-i aşa? Nu m-am gândit la asta… March Travis…

Pe nepregătite, Jim se aplecă şi o luă în braţe. Se întoarse şi porni cu ea prin cameră.

Aruncându-şi braţele după gâtul lut, March se lipi încrezătoare de el. Orice s-ar întâmpla, trebuia să îndure. Era atât de simplu să o facă pentru el. Îi dăduse atâtea, se gândi ea cu un suspin. Deocamdată era… plăcut. Privirea lui admirativă fusese neaşteptată şi atingerea delicată fusese plăcută.

Înăbuşindu-şi cu dosul palmei un căscat, March închise ochii cum stătea cu capul rezemat de umărul lui. Se va termina curând şi va putea să doarmă. Fusese o zi lungă, plină de emoţii şi de experienţe noi.

Aşteptând să fie dusă în pat, March fu surprinsă când auzi piciorul unui scaun alunecând pe podea. Deschise

ochii ca să constate că o dusese în bucătărie. El îi zâmbi misterios pe când o lăsa din braţe pe un scaun.

— Am o surpriză deosebită pentru tine, doamnă Travis.

După ce aprinse o lampă, traversă camera şi se opri în faţa unui butoiaş de lemn care nu fusese mai înainte acolo. Curiozitatea lui March crescu văzându-l cum dădea la o parte capacul şi cum scotea afară o grămadă de paie. Scoţând la iveală un vas de lut din patul de paie, ea se aplecase atât de tare cu scaunul, că era gata să cadă.

— Nu numai Mazie ne-a făcut un dar de nuntă, spuse Jim aducând vasul pe masă. Walt a făcut ăsta special pentru tine şi mi-a spus să ţi-o dau la momentul potrivit. Cred că acum este cel mai bun moment.

Nerăbdarea făcu să apară o fulgerare în ochii ei cenuşii bântuiţi de furtună, pe când punea mâna pe capac. Răceala care-i atingea degetele îi confirmă aparenţele.

— Îngheţată! ridică March capacul, încântată la vederea îngheţatei din vas.

Nu mai putea să reziste. Jim îşi înmuie un deget în îngheţata topită. Gheaţa din butoiaş aproape că se topise şi era puţin mai lăptoasă ca de obicei.

— Walt ştia că n-o să reziste, dar a vrut să-ţi dăruiască ceva deosebit care să te facă să-ţi aminteşti de ziua asta.

— Cred că nu voi uita niciodată ziua asta. Nemaiputând să reziste nicio clipă, March îşi afundă un deget în îngheţată. Dar, oricum, a fost drăguţ gestul lui. Şi-şi linse degetul, închizând ochii de plăcere.

— Dacă aştepţi doar o clipă, o să aduc o linguriţă. Şi zâmbind adăugă. Nu vreau să pierd niciun pic din ea.

Întorcându-se cu două linguriţe, se aşeză alături de ea, trăgând vasul între ei. Ca doi copii lacomi, mâncară îngheţata, împărţind între ei şi bucăţile de piersică pe care le amestecase Walt în compoziţie. Căldura acţionase repede, transformând – e în lichid, dar niciunul nu dădu atenţie acestui amănunt.

Şi aşa au început ei viaţa de soţ şi soţie, în bucătăria

casei aceleia mari, împărţind între ei delicatesă, la lumina unei singure lămpi. Cu Jim povestindu-i din copilăria lui, făcând-o să devină din ce în ce mai interesată, să zâmbească, să râdă, să-i strălucească ochii şi când vasul s-a golit, March era complet relaxată, iar Jim se transformase într-un arc încordat.

— S-a terminat, suspină ea cu satisfacţie râcâind cu linguriţa pe fundul vasului.

El îi luă linguriţa din mână şi o aşeză pe masă. Apoi îi puse degetul sub bărbie şi aplecându-se uşor, o sărută fugar pe buze, savurând gustul îngheţatei de piersici de pe buzele ei.

— Vreau să fac dragoste cu tine, îi şopti el.

— Ştiu, răspunse March liniştită.

— Nu vreau să te temi.

— Nu mă tem zâmbi ea, plină de încredere. M-am temut la început, când mi-am dat seama ce vrei să-mi faci, dar, după aceea, m-am gândit mai mult şi, oricum, nu durează decât câteva minute şi-n vremea asta pot să repet pronunţia cuvintelor, până când termini tu.

— Ce? se trase Jim îndărăt, lăsând să-i cadă mâna cu care-i ţinea bărbia. Ai de gând să repeţi pronunţia corectă a cuvintelor, în timp ce fac dragoste cu tine?

— Sigur… adică n-am să iau lista de cuvinte cu mine, pot să repet zilele şi lunile. Şi dacă n-o să fiu sigură că pronunţ bine vreunul dintre ele, o să aştept până când ai să termini tu şi o să te întreb cum e bine, nu o să te întrerup.

Clătinând din cap, Jim nu ştia dacă trebuia să râdă amuzat sau să urle de insultă; îşi reţinu totuşi emoţia, neprocedând în niciunul din aceste feluri.

— Iubito, dragoste nu-i ceva pe care să-l faci de unul singur.

— Sigur că da. Nu ştiu eu prea mare lucru, dar asta ştiu.

E atât de naivă, se gândi el cu un zâmbet indulgent. Cu toată experienţa pe care o avusese cu perfidul Fred Hamner, ea habar n-avea cum se face dragoste.

— Vrei… adică? întrebă el, încercând să-şi ascundă o grimasă. Vreau să zic că nu vreau să te deranjez de la repetiţia ta de pronunţare corectă.

— Nu vrei? March îl bătu uşor pe palmă, nedându-şi seama de provocarea pe care tocmai i-o oferise.

— Bine, dacă eşti sigură.

Jim stinse lampa şi o luă din nou pe March în braţe. Condus de lumina lunii pline ce se strecură prin ferestre, ajunse fără greutate în cameră. Fusta ei lungă se înfăşură sinuos în jurul picioarelor lui când suia încet treptele, picioarele ei goale iţindu-se de sub tivul rochiei.

— Pot să merg şi singură foarte bine, zise March, cuibărindu-se mulţumită în braţele lui. Ştia că n-o s-o lase jos şi găsea că era plăcut să te poarte cineva în braţe. Înţelese că această plimbare în braţele lui, din cameră-n cameră, era ceva special pentru noaptea asta. Dar de acum până la sfârşitul vieţii va putea să conteze pe el la orice necaz.

Până când nu scăpase de necazuri, March nu-şi dăduse seama câtă responsabilitate apăsase pe umerii ei atâţia ani. Mama ei avusese atâţia copii, născuţi atât de curând unul după altul, încât era mereu fie gravidă, fie lăuză. Când se făcuse mai mare, March preluase încet-încet sarcina de a avea grijă de cei mici.

Acum viaţa ei părea o adevărată odihnă. Cu un singur copil de îngrijit, avea mai mult timp ca niciodată. Grija mâncării, a adăpostului, a îmbrăcăminţii rămăsese de domeniul trecutului. Ca soţie a lui, Jim era cel care se îngrijea de aceste lucruri, în timp ce ea avea grijă de Jamie şi de casă.

Era o senzaţie îmbătătoare să ştie că avea deodată mai multă libertate şi siguranţă decât îşi visase vreodată.

În dormitor, Jim îi lăsă picioarele pe podea, dar îi ţinea încă strâns mijlocelul ca tras prin inel. Camera era scăldată în lumina lunii, care făcea inutilă aprinderea lămpii.

— Luni, murmură el lipindu-şi buzele de buzele ei şi şoptind uşor în timp ce slăbi apăsarea.

March sta liniştită în braţele lui, repetând şi ea cuvântul începetişor. Era unul din cuvintele pe care le învăţase uşor şi faptul acesta o umplea de mândrie, când îşi amintea. Atingerea buzelor lui era liniştitor de dulce.

— Marţi; Jim îi desenă cu vârful limbii conturul buzelor, zăbovind ceva mai mult la colţuri. Mâinile lui, plimbându-se fără încetare în sus şi în jos pe spatele, pe umerii şi pe fesele ei.

Nici marţi nu era un cuvânt greu. Nu avea decât cinci litere. Limba lui era caldă şi uluitor de moale. Se întrebă dacă el ar fi avut ceva împotrivă dacă l-ar fi pipăit şi ea cum făcea el. Sigur că da, hotărî ea cu un oftat. El era cel care făcea dragoste, ea repeta doar pronunţia.

— Miercuri; Jim îşi desprinse buzele de pe buzele ei şi-i dezlegă panglicile de la corsajul rochiei. Materialul mătăsos îi alunecă de pe braţe şi-i căzu la picioare. Cu degetele nerăbdătoare să exploreze noi teritorii, el trasă urmele panglicilor înguste de pe umerii ei.

March închise ochii, sperând că va putea să se concentreze mai bine dacă nu va privi fascinaţia de pe faţa lui Jim. Miercuri era un cuvânt dificil, unul pe care-l pronunţa întotdeauna greşit. Cum şi-o fi închipuind el că ar putea să-l pronunţe corect când mângâierile lui erau atât de plăcute şi vârfurile degetelor lui atât de calde?

— Joi.

— Aşteaptă! Încă n-am pronunţat bine miercuri.

— E-n regulă, o să te întorci mai târziu la el. El se aplecă şi-i sărută pielea moale de pe locul în care umărul se întâlnea cu gâtul. Sugând uşor, îi lăsă un semn pe pielea arsă de soare.

— Joi, repetă el, sărutându-i urmele de pe gât, în timp ce degetele se plimbau din partea de jos către plinătatea sânilor ei, zăbovind pe talia subţirică şi pe coapsele bine rotunjite.

Joi era aproape imposibil de rostit cu buzele lui apăsate pe gâtul ei. Iar când îi sugea pielea o treceau fiori de plăcere pe spinare. Mâinile lui erau incredibil de calde, o ardeau prin stratul subţire al fustei. Nu, joi nu era uşor.

— Vineri; Jim se excită tot atât cât o excită şi pe ea, lăsându-şi buzele şi vârfurile degetelor s-o caute cum îşi imaginase adesea. Materialul mătăsos al fustei şi pielea ei îi trezeau o dorinţă arzătoare, care se cerea satisfăcută în întregime şi imediat. March îşi lăsă capul într-o parte, lăsându-i drum liber pe gâtul ei. Degetele lui pline de curiozitate urmăriră linia gâtului prin rochie până se afundară între sâni, strecurându-se între material, pliul rochiei şi pielea de sub el. Ea nu fu sigură dacă pronunţase bine vineri, ceea ce o surprinse, pentru că de obicei era la fel de uşor ca şi luni… dar atunci nu-i era distrasă atenţia ca acum.

Constată cu uimire că pieptui i se întărise şi era extraordinar de sensibil, sfârcurile deveniseră ca de piatră, aşa cum se întâmpla când era vremea să-l alăpteze pe copil, dar nu-şi închipuise niciodată că ar putea să aibă aceeaşi senzaţie şi în alte împrejurări.

— Duminică.

— Aşteaptă. gemu March, în timp ce dosul degetelor lui treceau peste vârful sânilor ei. Abia. abia spusesem joi.

— Duminică, iubito. Joi a trecut. El o supse din nou de gât, lăsându-i o nouă pecete de posedare.

— Cum îţi închipui că aş mai putea să-mi amintesc cum se spune joi, când tu faci asta? întrebă ea, gemând de senzaţia de voluptate la atingerea gurii lui de piele.

— Sunt sigur că ai putea să pricepi mai uşor altceva. Zâmbind de evidenta tulburare de pe faţa ei, Jim se dădu înapoi şi-şi trase bretelele de pe umeri. Privind cum îl privea ea, descheindu-şi nasturii de la cămaşă. Ai priceput vreodată miercuri?

— Miercuri? Când cămaşa se desfăcu, ea descoperi că pieptul lui era uşor acoperit cu păr întunecat. Simţind dorinţa bruscă să întindă mâna şi să-l atingă, March strânse din pumni.

— Încearcă ceva mai uşor, cum e vineri sau duminica. Scoţându-şi cămaşa, lăsând-o să-i alunece de pe umeri o aruncă pe podea.

Îndepărtându-se de ea, Jim îşi plasă călcâiul în

deschizătorul de cizme şi-şi trase piciorul afară. Curând ciorapii se alăturară cămăşii şi mantiei lui March pe podea.

— Vineri? Ăsta-i… ăsta-i uşor de pronunţat de obicei. March se uită complet fascinată cum îşi deschide Jim pantalonii şi-i Iasă să alunece de-a lungul picioarelor. Rămânând doar în indispensabilii lungi până la genunchi, ea înghiţi cu greu la vederea protuberanţei evidente. Ştia exact ce era acolo, îngrijindu-l pe Jamie şi pe frăţiorii ei, dar ale lor erau atât de nevinovate şi atât. atât de excitantă la Jim.

Satisfăcut că-i atrăsese atenţia, Jim o ridică în braţe şi-o duse în pat. Lăsând-o uşor pe cearşafurile albe proaspăt primenite, se aplecă peste ea şi-şi plimbă gura pe pielea ei de la umeri până la începutul adânciturii dintre sâni.

Nu era deloc aşa cum se aşteptase ea, se gândi March în timp ce privea capul lui întunecat sprijinit pe pieptul ei.

— Ianuarie; Jim trase panglicile legate pe umerii ei şi pe cea de sub sâni, lăsând cămaşa pe loc.

— Nu terminasem încă zilele, murmură March, pe când respiraţia lui caldă sufla peste ea. El lăsă să-i alunece izmenele de pe trup, neîngăduind decât o clipă să i se zărească virilitatea înainte de a se aşeza alături de ea în pat.

— Februarie, şopti el, în timp ce alunecă în josul trupului ei, oprindu-se doar pentru o clipită pe locul scopului său final. Neîntârziind acolo, îi eliberă vârfurile sânilor din corsaj.

— Aprilie.

— Ai uitat de martie, îi aminti ea cu un geamăt, pe când mâna lui îi pipăia tremurând pântecele, făcând cercuri din ce în ce mai mari cu fiecare rotaţie.

— Niciodată, dulce March (Martie). Cum aş putea să uit un gust mai ameţitor că vinul? Pielea mai moale decât cea mai moale catifea? Uşorul geamăt de plăcere când o ating sau o pipăi? Nu, îngeraşule, nu pot să uit niciodată pe Martie.

Jim sărută adâncitura dintre sânii ei, împingând rochia din cale până când apărură vârfurile roşii ca cireaşa. Fu năpădit de febră dorinţei în timp ce-şi plecă gura şi supse uşor. Având grijă să n-o doară, îşi umplu gura şi apoi trecu la celălalt sân.

Ea uitase cum se pronunţă Aprilie! Doamne, ce făcea? Aceasta era cu totul nou şi neaşteptat. Ar fi vrut să-l strângă puternic lângă ea. Ar fi vrut să-l împingă ia o parte, la senzaţia înspăimântătoare pe care o simţea străbătând-o. Ar fi vrut… ar fi vrut să pronunţe aprilie.

— Mai; Jim o ridică atât cât să-i poată scoate cămaşa. Lumina lunii cădea uşor pe pielea ei şi lui i se tăie respiraţia în faţa frumuseţii trupului ei ce i se dezvăluia. Sânii ei plini lăsau să se vadă talia, pe care el o putea cuprinde cu o mână şi care se continua cu rotunjimile coapselor şi un stomac plat. Părul ondulat care-i încorona feminitatea era la fel de galben ca şi părul de pe cap şi era dornic să descopere comoara pe care-o proteja.

— Iunie. Sărutând-o, pipăind-o, excitând-o, Jim uitase pentru ce spusese el lunile anului. Uitase totul în afară de frumoasă femeie care-i era soţie.

— Iulie. Cu degetele incredibil de delicate, el îi depărtă picioarele şi pătrunse în fierbinţeala dintre ele. Ea gemu de plăcerea surprizei care se adăugă la încântarea lui, care făcea încălzirea pentru amândoi.

— August.

March se gândi că deşi ştia la ce trebuia să se aştepte, nu se aşteptase la asta. Îşi simţi trupul arzând de fiori care îi străbăteau pielea. Sânii o dureau şi simţea o apăsare vibrând în ea.

— Septembrie.

Nu-şi putu reţine mâinile să nu pipăie spatele lui Jim, urmărindu-i muşchii puternici, bucurându-se de căldura şi fineţea pielii lui. Părul de pe pieptul lui o gâdila într-un fel care o făcea să fie şi mai conştienta de prezenţa lui. Când îi despărţi picioarele şi o străpunse delicat, ea simţi o încordare profundă în interiorul ei.

— Octombrie.

Jim se ridică peste ea, odihnindu-se confortabil între picioarele ei mătăsoase. Era năpădit de o fierbinţeală şi de o dorinţă de nestăpânit şi ştia că era pe cale să-şi piardă controlul mai mult ca oricând în viaţă.

— Noiembrie.

March aştepta cu respiraţia tăiată ca el să devină o parte integrantă cu ea, dar el nu părea să se grăbească deloc. Cu mâinile-ngropate în părul ei, Jim îi săruta gâtul, căutându-şi drumul către gura ei. Cum erau puse pe pielea ei, buzele lui erau fierbinţi, limba lui dezlănţuită într-un dans pasional. Coapsele lui se mişcau uşor încoace şi-n colo, în timp ce părul de pe pieptul lui se freca în mod delicios de sânii ei excitaţi.

— Hai! îl îmbie ea, încercând să evadeze din beţia simţurilor.

Asta era invitaţia pe care o aştepta. Un cuvânt care-i confirmă că nu era singur în acest ritual al împerecherii. În inocenţa ei îşi închipuise că n-ar trebui să fie implicată şi el o purtase în această delicată călătorie în descoperirea trupului ei.

Jim alunecă în aţâţătoarea ei căldură, oftând când se adâncea cu grijă în trupul ei.

— Decembrie.

21

— Mai vrei o lecţie de pronunţie? Jim mai mult îi simţi geamătul decât i-l auzi. Stătea întinsă, strâns lipită lângă el, picioarele ei surprinzător de lungi împletindu-se cu ale lui. Ţi-ai închipuit vreodată cum se pronunţă miercuri? întrebă el nefiind deloc inocent. Cred că a fost prima dată când te-a tulburat.

Când un mormăit înăbuşit fu singurul ei răspuns, el zâmbi cu satisfacţie de mascul.

— Cred că pot să te fac să-ţi placă aproape la fel de mult şi aprilie… şi iulie, care-i categoric apogeul cărţii mele de pronunţie.

— Ce mi-ai făcut? March se simţea slăbită ca o pisicuţă nou născută, pielea îi era încă excitată încât cea mai slabă atingere o făcea să se înfioare.

— Vrei să zici că nu-ţi aduci aminte? Cred că te-am ajutat doar să-ţi repeţi lecţia de pronunţie.

— Cred că m-am cam abătut puţin. Ar fi vrut să se rostogolească şi să se întindă, goală şi dezlănţuită, dar era încă prea ruşinoasă, chiar şi după incredibilul act de intimitate pe care-l împărţise cu el.

— Bine, atunci poate că este cazul să mai repetăm. Nu tot atât de inhibat, Jim o răsturnă pe spate şi se lungi deasupra ei. Îţi aminteşti de aprilie?

— Aprilie? March simţi cum i se aprinde faţa când privirea lui se opri pe sânii ei.

— Da, îngeraşule, aprilie. Jim îşi lăsă buzele pe vârful pieptului ei, sugând uşor. Şi iulie. Mâinile lui se deplasau încetişor pe fesele ei, până când dădură de intrarea ispititoare.

March se arcui, când el îi prinse mai mult sfârcurile în gură şi-i deschise picioarele ca să poată pătrunde.

— Cred că ar trebui să repet pronunţia ceva mai des decât o dată sau de două ori pe lună, gemu ea din nou de dorinţa ce creştea în ea.

— O dată sau de două ori pe lună? Iubito, nu ştiu de unde ţi-a venit ideea asta că o să facem dragoste doar o dată sau de două ori pe lună, dar te asigur că vom face mult mai des poate mai curând de o dată sau de două ori pe zi.

— Voi pronunţa excelent la prima noastră aniversare. March se întinse către el, invitându-l din ochi s-o posede.

— Îţi garantez asta, o asigură Jim alunecând între picioarele ei şi pătrunzând-o încet. Şi vom termina întotdeauna lecţia cu decembrie.

— Şi n-ai să mai uiţi de sâmbătă? întrebă March târziu, mult mai târziu, cu un suspin de totală împlinire.

— Îmm… Jim nu-şi amintea să se fi simţit vreodată în viaţă tot atât de satisfăcut. Deşi temându-se de el, March se întrecea cu el în mângâieri şi sărutări, imitându-şi profesorul când nu era sigură ce ar fi trebuit să mai facă.

— Să nu uiţi sâmbătă! Vineri nu-i înainte de duminică.

— Nu, iubito, nu uit de sâmbătă. Jim se-ntoarse către ea şi-o prinse-n braţe. Când o să ajungem în cele din urmă la sâmbătă, îţi promit că nu vei mai uita niciodată ziua asta.

Din obişnuinţă, Jim se trezi când soarele începea să gonească întunericul. Ştiind că trebuia să se scoale, dar pregetând să se dea jos din pat, îşi petrecu lungi minute de lenevire studiindu-şi nouă soţie.

În lumina dimineţii era mult prea tânără pentru a fi soţie şi mamă, prea tânără ca să-şi asume responsabilităţi împovărătoare. Şi totuşi şi le asumase până acum şi reuşise nemaipomenit de bine. Trăsăturile ei erau de o feminitate plină de delicateţe, de la bărbia rotundă până la nasul în vânt. Genele ei lungi din aur întunecat îi atingeau obrajii şi buzele ei uşor întredeschise cu inocenţă îl îmbia să-i fure un sărut.

Jim se simţi fremătând de dorinţă şi clătină din cap cu scepticism. Nu era posibil s-o dorească din nou. Dar văpaia ce-l străbătea nu lăsa loc de-ndoială.

Întrebându-se dacă nu visa, rugându-se în gândul lui să nu se mai trezească niciodată din visul ăsta, zâmbi cu tristeţe la dovada realităţii.

Scâncetul de protest din camera de la celălalt capăt al holului era dovada clară că nu visa şi că răsărise o nouă zi. Sărind din pat înainte că Jamie s-o trezească pe March, Jim se duse la copil.

March îl auzise pe Jamie, dar înainte de a putea să se mişte, luptându-se să-şi deschidă ochii, îl simţi pe Jim cum se dăduse jos din pat. Răsucindu-se şi-ntinzându-se, zâmbi la auzul glasului liniştitor şi la gânguritul de răspuns altui Jamie. Copilul voia întotdeauna să vadă pe cineva când se trezea dimineaţa, dar buna lui dispoziţie nu dură decât vreo câteva minute, înainte ca foamea să pună stăpânire pe el.

March îşi balansă picioarele pe marginea patului, constatând cu uimire că era puţin afectată… într-un mod foarte plăcut. Trăgându-şi cămaşa peste sâni şi ţinând-o cu mâna ca să nu cadă, căută ceva mai modest cu care să se

acopere. Dar singurul lucru la îndemână era mantia care zăcea, într-o risipă de mătase, pe podea, cu cămaşa lui Jim alături şi pantalonii lui păstrând forma protuberanţei dintr-o parte.

Faţa ei se îmbujoră la amintirea momentului în care îi scosese de pe ea mantia şi cămaşa, a săruturilor lui şi a mângâierilor intime. Roşeaţa de pe faţa ei se accentuă când îşi aminti cuvintele şoptite de el care-o chinuiau, îmbrăcămintea lui atât de natural scoasă, alăturându-se cămăşii ei pe podea.

Chiar îl lăsase să-i facă toate acele gesturi intime? Se simţise cu adevărat atât de bine, sau îi juca memoria feste? Ce se întâmplase cu hotărârea ei de a fi o doamnă?

— Bună dimineaţa, îngeraşule, rosti Jim intrând în dormitor – senin, nonşalant, măreţ – în costumul lui Adam! Singura pavăză fiind Jamie pe care-l ţinea în sus pe umărul lui.

March se roşi ca para focului admirându-i trupul lung, subţire, întărit de anii de muncă la fermă. Nu exista niciun gram de carne în plus, din cap până-n picioare, pe o lungime de vreun metru optzeci şi cinci de minunat trup masculin.

— La ce te uiţi? întrebă el cu un zâmbet viclean.

— Remarcabil, răspunse March în ciuda jenei pe care o simţea.

— Mă bucur să aud asta, pentru că nu pot oferi altceva.

— N-aş zice asta!

— Nu? Numeşte tu altceva ce am. El îl bătu uşor pe spate pe Jamie, încercând să liniştească plânsul copilului.

— Păi, mi-ai dat o casă frumoasă în care să locuiesc, lucruri frumoase de purtat, mâncare din plin că să mănânc…

— Acestea-s lucruri materiale, îngeraşule. Dispun de suficienţi bani ca să-ţi pot oferi aproape orice ţi-ai dori, dar nu sunt prea sigur că-ţi pot da lucrul de care ai tu nevoie. Buna dispoziţie a lui Jim se evaporase constatând că ea merită mai mult decât o casă sau haine sau mâncare.

March îşi trase cămaşa mai comod peste sâni şi împinse către spate părul încurcat de pe faţă.

— Mi-ai dat mai mult decât am avut vreodată. Pentru prima dată sunt apărată; n-am nevoie să o iau din loc dimineaţa sau să alerg din oraş seara. Nimeni nu mă atacă şi nu mă sperie. Nu mă tem de foame sau de frig sau că voi fi nevoită să gătesc prin burniţă. Sunt liberă. Ea cuprinse cu un gest larg camera. Chiar dacă toate astea ar dispărea deodată, nu m-aş teme, ştiindu-te pe tine acolo. N-am avut niciodată pe cineva care să aibă grijă de mine, de când îmi pot aminti eu am avut întotdeauna grijă de alţii.

Jim era umilit de atâta recunoştinţă din partea ei.

— March, îţi promit că de acum înainte vei fi mereu apărată, dar există alte lucruri care fac viaţa unei femei completă.

— Nu cred să existe ceva care să-mi lipsească acum şi de care să am nevoie în viitor. Am o casă frumoasă, hrană, haine şi un fiu. Nu cred că-mi lipseşte ceva.

— Dragostea, March, spuse el încet. Orice femeie are nevoie de dragoste, dar eu nu sunt sigur că voi putea să-ţi dau vreodată. Dragostea de care ai nevoie şi pe care o meriţi. Probabil că am greşit grăbindu-te să ne căsătorim. S-ar putea ca odată să-ntâlneşti bărbatul care să-ţi poată da dragostea lui.

Era atât de îngrijorat, vocea lui plăcută era plină de regret.

— Jim, dragostea este pentru tinerele fete care îi au capul plin de povestiri despre prinţese şi cavaleri călare pe cai albi, eu nu sunt o tânără. N-am fost niciodată tânără. Eu ştiu ce contează în viaţă şi ştiu că o emoţie lipsită de importanţă nu te hrăneşte când eşti flămând şi nu te încălzeşte când ţi-e frig. Trebuie să-ţi spun că dragostea le-a făcut oamenilor mult mai multe probleme decât oricare alt lucru căruia a trebuit să-i facă faţă în viaţă. Şi, sinceră să fiu, eu nici nu ştiu măcar dacă există acest sentiment, în afară de dragostea părintelui; pentru copil.

— Atât de tânără şi atât de cinică.

— Sunt mult mai bătrână decât numărul de ani pe

care-i am. Ea zâmbi cu delicateţe îndreptându-şi ochii spre Jamie, care devenise foarte gălăgios. Îmi place de tine şi te respect. Am să-ţi fiu întotdeauna recunoscătoare pentru ceea ce mi-ai dat şi am să mă străduiesc să-ţi fiu o soţie bună şi o mamă iubitoare pentru Jamie şi ceilalţi copii pei care mi-i vei dărui. Întorcând uşor capul, zâmbi. Îţi dai seama că vom avea un număr de copii. Mama n-a avut niciodată probleme cu sarcinile şi am impresia că şi eu sunt exact ca şi ea. N-o să te superi, nu-i aşa?

El nu se gândise la copii, copiii ei, dar un fior de teamă îi trecu prin şira spinării când îşi aminti de Melanie şi durerile prin care trecuse. Nu voia să vadă această tânără femeie purtându-i copilul în pântece, zbătându-se şi fiind pe moarte ca să-i dea naştere.

— Nu-i nevoie să ne grăbim. Mai putem să aşteptăm o vreme, înainte de a ne înmulţi familia, răspunse el cu fermitate.

— Nu cred că vom avea de ales, doar dacă te gândeşti să nu mai continui lecţiile de pronunţie? ricană ea poznaş.

Jim simţi că i se pune un nod în gât şi că-l cuprinde tristeţea. Acum că făcuse dragoste cu ea, ştia că n-ar mai putea dormi noapte de noapte cu ea fără să facă dragoste.

— Nu, spuse el sec.

— Bine şi eu cred la fel. Cred că în curând voi pronunţa excelent şi cred că putem face asta fără această prostie de dragoste, nu-i aşa?

Jim nu ştia ce să răspundă. Când începuse această discuţie o făcuse în intenţia de a o linişti pe ea şi acum constata că el era cel care era liniştit. Zbieratul lui Jamie răsună puternic, spărgându-i urechile.

— Hrăneşte-ţi copilul, doamnă, o să continuăm altă dată discuţia. El îi dădu copilul şi după aceea se sui la loc în pat.

— Nu te duci la muncă? îl întrebă March bătându-l uşor pe Jamie pe funduleţul lui rotund, încercând să liniştească piciul înfometat care protesta cu vehemenţă din cauza întârzierii mesei.

— Mai târziu. Amintindu-şi că avea posibilitatea s-o contemple pe March alăptându-l pe Jamie, Jim se rezemă cu spatele, de speteaza patului, strângându-şi braţele pe piept, gândindu-se că jurământul de căsătorie i-a oferit plăceri neaşteptate. Cred că oamenii pot să lucreze câteva ore şi fără mine.

— Aăă… March ar fi vrut să-i spună să plece, dar nu ştia cum. Fără îndoială că el se simţea bine în nuditatea lui, dar ea nu se învăţase încă să suporte noua intimitate.

— Îngeraşule, dacă nu-i dai imediat să mănânce copilului ăluia, o să ne cadă tavanu-n cap de atâta gălăgie şi zâmbi înţelegător faţă de jenă manifestată de ea, dar nu se clinti de pe locul lui din pat.

Încercând să stea pe cât era posibil cu spatele către el, March îşi lăsă, nefiind prea încântată, colţul cămăşii în jos.

Refuzându-i-se priveliştea pe care ar fi dorit atât de mult să o vadă, Jim îi studia spatele zvelt. Stătea atât de dreapta încât îi puteai număra aproape fiecare coastă. Era faimos construită, cu umerii ei înguşti, talia delicată şi coapsele frumos rotunjite. Simţi o dorinţă nestrămutată să-i sărute adâncitura dintre buci.

Ridicându-se-n genunchi Jim se îndreptă către spatele ei. Strângându-i părul ciufulit din cauza somnului, o sărută delicat pe umăr. Gestul îi dădu posibilitatea să se uite-n jos către fiul lui.

— Cel mai frumos lucru pe care l-am văzut în viaţa mea a fost în noaptea în care l-ai alăptat, forţată de mine, pe Jamie la mine-n birou.

Vorbele lui şoptite le simţea ca pe o adiere caldă pe piele, făcând-o să se-nfioare toată.

— Ştiam cât erai de jenată, continuă el cu căldură. Am vrut să-mi cer scuze, dar nu puteam să-mi iau ochii de la tine şi mă temeam că, dacă aş fi zis ceva, ai fi fugit din cameră.

Jim o înlănţui cu braţele, trăgându-i uşor spatele pe pieptul lui. Punând o mână sub mâinile ei ca să susţină copilul, îşi lăsă mâna liberă pe pântecul ei.

March îi simţi căldura trupului şi pieptul puternic lipit de spatele ei, coapsele ei se odihneau între şoldurile lui, învăluind-o în întregime în dimensiunile lui virile.

Razele palide ale soarelui se filtrau prin perdelele transparente de la ferestre şi sunetele liniştite ale dimineţii pătrundeau în cameră, adăugând prinosul lor de linişte. Lăsându-şi capul pe umărul lui, March simţi cum jena-i dispărea încet, înlocuită de o mulţumire de un fel deosebit, pe care n-o mai cunoscuse până atunci.

Forţa din braţele lui făcu să i se strecoare-n suflet o senzaţie de confort şi linişte.

Se simţi în siguranţă, într-o oază a realităţii.

Liniştea acelei dimineţi îi făcea să se simtă ca într-un sanctuar.

Cea de a treia dimineaţă de când era soţia lui Jim, o găsi cu Jamie hrănit pus în pat pentru somnul de dimineaţă, cu rufele spălate pe frânghie şi cu fasolea muiată pentru mâncare. Se hotărî să exploreze casa. Respectând intimitatea lui Jim, nu pătrunsese niciodată în camerele ale căror uşi erau închise, deşi curiozitatea ei crescuse cu timpul.

Pornind din bucătărie, deschise una din cele două uşi care rămăseseră închise, din această cameră, descoperind că dădea într-o sufragerie. Cealaltă uşă scoase la iveală nişte scări ducând undeva în jos. Pentru că încăperea de dedesubt era cufundată-n întuneric, March aprinse o lampă şi coborî treptele. La capătul scărilor dădu de o cămară micuţă, placată cu rafturi aproape goale. Era locul perfect în care să depoziteze produsele grădinii ei, se gândi ea în timp ce suia treptele înapoi către apartament.

La etajul inferior, singura cameră care nu fusese explorată conţinea un birou delicat şi perdele cu volănaşe la fereastră. Mai multe scaune acoperite cu satin şi câteva mese sculptate erau aşezate în grupuri de câte două sau trei, umplând camera până la refuz. Evident, era camera de zi a doamnei, strâmbă ea din nas a dezgust faţă de preţiozitatea camerei şi închise repede uşa.

La căpătul de sus al scării mai erau încă trei camere

în afară de camera lui Jamie şi de aceea pe care o împărţea ea acum cu Jim. Două dintre ele nu aveau decât câte-un pat şi o toaletă, iar în lumina galben murdară ce se strecura prin geamuri se zăreau perdelele. Cea de-a treia cameră fu de asemenea surpriză, încât March rămăsese-nlemnită în pragul uşii din cauza tulburării pe care i-o crease.

Nu fundele roşii care umpleau fiecare centimetru din cameră îi produceau acest sentiment de stingherealã. N-o separaseră nici covoarele groase şi albe, nici perdelele de dantelă albe care împodobeau graţios ferestrele. Privirea ei se opri asupra încăpătorului pat alb cu baldachin având în partea de jos funde roşii. Un munte de perne de satin în toate nuanţele imaginabile de roşu erau îngrămădite de-a valma pe latura îndepărtată a patului. Se cutremură şi-şi încrucişă braţele pe piept, când îşi dădu seama că acoperitoarea de pe pat era azvârlită jos ca şi cum ocupanta abia acum părăsise camera. Pătura şi cearşafurile albe de mătase erau trântite pe podea, unde zăcea răsturnat pe o parte un papuc.

Toaleta, împodobită cu o perdeluţă roşie dantelată, adăpostea o colecţie alandala de sticle şi borcane, unele cu capacul descoperit, altele încă nedesfăcute din ambalajul lor original. Un strat de praf acoperea oglinda care fusese odată strălucitoare.

March se retrase din camera stranie, închizând încet uşa în urma ei, Nu-ncăprea îndoială că această cameră aparţinuse unei doamne, nu era niciun mister din punctul ăsta de vedere. Dar ceea ce o intriga pe March era pentru ce Melanie avea o cameră separată de aceea a soţului ei.

Ultima uşă de la nivelul acesta avea o scară ce ducea sus. După ce văzuse camera Melaniei, March nu s-ar fi aşteptat la dezordinea ce domnea în pod. Podeaua din lemn era acoperită cu rochii, jupoane şi nenumărate accesorii; bonete de toate felurile, umbrele de soare, din dantelă colorată, poşetuţe acoperite cu mărgele strălucitoare.

March era îngrozită văzând că nişte lucruri atât de

frumoase erau împrăştiate alandala prin cameră, parcă ar fi fost aruncate de mâna unui uriaş înnebunit de furie să le distrugă. Fu şi mai îngrozită gândindu-se ce ar fi putut determina pe cineva să distrugă fără milă lucruri de o asemenea frumuseţe şi valoare.

Poate că Jim, într-un acces de furie din cauza morţii tinerei lui soţii, o fi vrut să distrugă toate frumuseţile care-i aparţinuseră? Sau Melanie, dintr-un motiv care-i scăpa lui March, făcuse asta?

— Cred că-n cele din urmă, înnebunise puţin. Vocea lui Jim din pragul uşii o surprinse pe March atât de tare că abia – şi reţinu un ţipăt. N-ar fi trebuit s-o las singură în dimineaţa aceea. El urmări cu privirea dezordinea din cameră cu adâncă tristeţe. Moartea ei este atât de lipsită de sens, poate că dacă aş fi rămas lângă ea atunci, ar mai fi şi acum în viaţă.

— Multe femei mor la naştere, Jim, îl consolă March. Nu – ţi stătea-n putere să te opui.

— Dar ea n-a murit din cauza naşterii. Vocea lui era plină de vinovăţie. Melanie a murit pentru că era neglijentă.

— Neglijentă? March se aplecă şi culese o rochie de un galben luminos de pe jos şi începu s-o împăturească cu grijă, punând-o într-o cutie deschisă.

— Îmi petreceam mai mult timp cu problemele ranchului decât cu ea. Jim se rezemă de o grindă de suport şi se uită la ea. Era timpul să afle adevărul despre Melanie şi poate să afle câte ceva şi despre el. Un ranch nu merge de la sine, el necesită o grămadă de timp şi energie. Melanie nu era fericită cu viaţa pe care o ducea. Eu ştiam, dar n-am făcut nimic pentru asta.

March îşi dădea seama de durerea lui şi ar fi vrut să-l ia în braţe s-o alunge, dar ştia că simpatia nu l-ar fi ajutat să-şi regăsească echilibrul şi să scape de sentimentul de vinovăţie.

— Pfuuf! Dând drumul rochiei galbene în cutie, culese alta. Altă dată, ar fi fost bucuroasă doar să atingă materialele scumpe, iar acum era concentrată asupra

soţului ei, a durerii pe care o mai purta încă în suflet.

— Pfuu? ridică el dintr-o sprânceană a surpriză, privind-o pe March.

— Da, pfuu. Nimeni nu-i responsabil de fericirea altcuiva. Dacă nu era fericită, atunci ar fi trebuit să facă ceva pentru asta, nu să stea-s-aştepte să-i schimbi tu viaţa.

— Nu sunt sigur că ştia cum să fie fericită.

— Atunci a fost vina ei, nu a ta. Nu-i frumos să vorbeşti de rău despre morţi, dar ea mă calcă pe nervi. Avea o casă frumoasă, haine frumoase, un fiu ca ăsta şi un soţ care o iubea. Dacă toate astea nu erau suficiente ca s-o facă să fie fericită, ai fi putut să stai în cap şi să vorbeşti cu picioarele şi tot n-ar fi fost.

— Cred totuşi că ar fi fost poate ceva de făcut, dacă i-aş fi dat măcar puţină atenţie.

— Poate că da, poate că nu. March împături o rochie bleu dintr-un material atât de moale încât nu rezistă să nu-l mângâie. I-am văzut dormitorul şi acum astea. N-am întâlnit-o niciodată, dar după câte mi-ai spus, nu cred că a vrut să se maturizeze vreodată. Cred că a vrut să rămână copil toată viaţa.

— Probabil că ai dreptate, dar asta nu-mi uşurează cu nimic situaţia ca să mă facă să accept cruzimea cu care m-am purtat faţă de ea.

— Cruzime e să vezi un copil înfometat şi să nu-l hrăneşti. Cruzime e să priveşti un cal suferind cu piciorul rupt şi să nu-l împuşti. Cruzime e să-ţi spui că din cauza ta n-a fost fericită Melanie. Dintr-odată rochiile frumoase şi toate farafastâcurile acelea nu i se mai părură atractive lui March. Ele erau amintirea unei vieţi irosite. E trist că s-a prăpădit, că Jamie n-o să-şi cunoască niciodată mama. Dar viaţa merge înainte. Păstreaz-o ca pe o amintire delicată în inima ta şi vezi-ţi de viaţa ta.

— Nu-i prea uşor, spuse Jim calm.

— Nimeni nu spune că-i uşor, dar nu poţi să-ţi petreci tot restul vieţii regretând-o. Cu timpul şi cu puţin efort, vei rămâne cu o amintire plăcută. Tristeţea şi vinovăţia vor păli.

Jim avu impresia că vinovăţia faţă de Melanie scăzuse deja. Femeia asta a reuşit, cu câteva cuvinte, să-l facă să accepte că nu era vina lui.

— Cum de eşti atât de înţeleaptă?

— Nu-i nicio înţelepciune. Bunul simţ îmi spune că ar fi avut tot ce-i trebuia ca să trăiască, dar ea a ales să părăsească totul. N-a fost din vina ta. Pentru ce să suferi?

Tot aşa-şi spusese şi el la moartea Melaniei, dar nu se ştie de ce era mai convingător când venea din gura lui March. Aproape că era convins că nu fusese vina lui, că Melanie fusese un copil răsfăţat şi răzgâiat care nu era pregătită să devină soţie care nu s-ar fi maturizat niciodată.

Poate că el s-ar fi convins într-o bună zi de asta.

În camera principală din casa veche, March stătea jos pe covorul din petice multicolore care acopereau podeaua şi se amuză de maimuţărelile lui Jamie. Copilul îi gângurea, zâmbetul lui dezvăluind patru dinţişori albi ca nişte perle, doi sus şi doi jos.

Rostogolindu-se pe burtica dolofană se străduia să-şi tragă mâinile şi genunchii sub el. Triumfător, se întoarse să se uite la March, clipind din genele dese. Cu un strigăt de bucurie dezlănţuită, el folosea această nouă tehnică pentru a se târî spre ea.

— Eşti atât de prostuţ. March îl ridică deasupra capului şi-l sărută pe burtică, zâmbind de chicotitul lui de plăcere. Era un copil frumos, cu păr castaniu închis şi ochi de un albastru intens înconjuraţi de cele mai dese gene pe care le văzuse vreodată. Şi acum pentru că descoperise mişcarea, nu mai era chip să stea locului, devenise o mică persoană cu personalitate având o listă-ntreagă de lucruri care-i plăceau său nu-i plăceau.

Punându-l la loc pe covor, îi dădu o jucărie de lemn pe care i-o cioplise cu grijă Hank pentru a putea fi apucată de mâna lui mică. March îşi luă lucrul, făcând ultimele cusături la cămaşa pe care se pregătească i-o dea în dar lui Jim de Crăciun, privind-o mulţumită.

Nici nu-i venea să creadă cât era de fericită şi

satisfăcută în rolul ei de soţie şi mamă, Jamie era o încântare, lumina vieţii ei. Iar cu Jim descoperise o mulţumire cum n-ar fi crezut că poate exista.

Casa cea veche devenise locul ei tainic. După câte ştia ea, nimeni altcineva nu intrase acolo, Jim fusese înştiinţat că ea îşi petrecea zile-întregi în fiecare săptămână acolo, dar nu-i încălcase intimitatea. Cu câteva contribuţii strict personale, o pernă colorată ici, o învelitoare dincolo, transformase locuinţa abandonată într-o casă.

Şi-ar fi dorit adesea să aibă forţa să-i propună lui Jim să se mute în casa veche, dar se temea să nu-l jignească. Casa cea mare era frumoasă, mobila luxoasă, dar teribil de lipsită de personalitate şi teribil de rece. Nu prezenta atracţia celei vechi şi căldura unui adevărat cămin.

Sigur, ar fi simţit curând lipsa dormitoarelor spaţioase din casa cea mare, se gândi March cu un oftat satisfăcut. După ce i se întrerupsese ciclul, la scurtă vreme după căsătoria lor de acum patru luni, avea toate motivele să-şi închipuie că era pe cale să-şi întregească familia. Avea un profund sentiment de mulţumire la gândul că îngrijea copilul lui Jim.

Odată cu dăruirea cămăşii luna viitoare, de Crăciun, îşi făcuse socoteala să-i aducă şi vestea despre copil lui Jim. Atunci va fi o convingere, nu va mai fi doar o presupunere.

— Ce-ai zice să ne îndreptăm spre casă, tinere? Împăturind cămaşa pe care o terminase de lucrat, March îşi strânse accesoriile de cusut şi le puse în săculeţul matlasat pe care-l făcuse. S-a făcut târziu şi trebuie să-i pregătesc masa tatălui tău şi să-ţi fac şi ţie baie. Luă în braţe copilul care gângurea şi-l legănă în poală. Cum se poate ca un copilaş ca tine să se murdărească-n halul ăsta este un adevărat mister pentru mine. Cred că tu ai găsi murdărie şi acolo unde n-ar exista. Ai strâns destulă pe bărbie ca să putem planta nişte grâu. March îl gâdilă pe gât, bucurându-se de chicotitul lui. O să semăn nişte grâu aici, îl gâdilă ea sub urechea dreaptă – şi nişte fasole aici.

Sărutându-l de-a lungul maxilarului, şerpuindu-şi degetele pe sub cealaltă ureche – şi poate că aici am să pun nişte dovleci şi câteva roşii lângă ei.

Brusc uşa se deschise cu atâta violenţă încât se trânti de perete. Strângându-l pe Jamie la piept, March căută alarmată Derringerul din buzunarul şorţului.

— Vino repede, domniţă, gâfâi Woods cu respiraţia tăiată.

— Dar ce s-a întâmplat? întrebă ea, ridicându-se cu greu în picioare.

— Dă-mi-l mie pă tânăru' ăsta şi dă fuga la casa mare.

— Dar ce s-a întâmplat, Woods? Un fior o trecu pe şira spinării, în timp ce strângea mai tare copilul la piept.

— Şefu-a fo' împuşcat. E rău, domniţă, d-adevăratelea rău, răspunse el morocănos.

— Împuşcat!, vai, doamne, nu…

— Nu-i timp de pierdut, Breed cică să te duci acolo cât mai iute.

Ştiind că Jamie era în siguranţă în grija lui Woods, îi puse copilul în braţe. Ridicându-şi fusta până la genunchi, alergă către casă.

Jim fusese împuşcat. Nu-i venea să creadă că Jim, atât de puternic, plin de atâta vitalitate, se putea afla în pericol de moarte. Doar cu o noapte mai înainte o luase în braţele lui arse de soare şi-o purtase aşa până în dormitor. Şi jocul de dinaintea actului sexual sălbatic de excitant, o adusese pe marginea nebuniei, înainte de a ajunge amândoi la satisfacţia finală.

Mai trăia oare, sau îi fusese luat definitiv? Nu i se păruse niciodată mai înainte distanţa până acasă atât de lungă şi picioarele ei atât de grele. Prea târziu, prea târziu, părea să-şi bată joc de ea picioarele alergând. Când casa cea mare se ivi în faţa ei, March abia mai respira şi începuse s-o doară într-o parte, dar nu-şi încetini paşii. Gândurile ei se concentrau numai asupra lui Jim şi a faptului că s-ar puţea să fie cu adevărat prea târziu. Casa era plină de forfotă, oamenii păreau că se călcau în

picioare unii pe alţii peste tot. Toţi o priviră cu gravitate, unii clătinând din cap, alţii întorcând capul într-o parte. March zbură pe scări, cu privirile pironite pe uşa deschisă de la dormitorul pe care-l împărţea cu Jim. Atenţia-i fu imediat atrasă de figura liniştită de pe pat şi de petele roşii răspândite pe cămaşa lui prăfuită. La geamătul de durere, ochii de argint se ridicară către ea. Breed îi şopti ceva omului de lângă el, înainte de a se ridica plin de graţie în picioare.

Statura înaltă şi puternică a lui se ivi lângă March şi apucând-o de umăr, o făcu să iasă din cameră.

— Are nevoie de tine, spuse Breed liniştit, când fură singuri. Dar nu era nevoie de cineva care să se atârne de el bocind cu jale.

— Cât e de rău?

— Rău.

— O să supravieţuiască? Deşi vorbele ei erau spuse în şoaptă, durerea ei era vie.

— Nu ştiu. El nu înţelegea niciodată să mintă sau săndulcească loviturile cu jumătăţi de măsură. Are nevoie de cineva care să poată să lupte pentru el. Dacă nu poţi să faci asta, poţi să te-ntorci la casa ta de peste deal.

March simţi cum o cuprinde mânia dincolo de frica ce o stăpânea.

— N-o să gem şi nici n-o să mă vait şi n-am să fug să mascund. Am mai văzut sânge până acum şi n-o să leşin din cauza asta. El e soţul meu; locul meu este lângă el.

— Bun, Breed dădu din cap şi se-ntoarse în dormitor.

Era încredinţat că March va sta alături de el şi de faptul că în următoarele câteva ore ea va trebui să-şi strângă toate puterile de care dispunea ca să facă faţă.

Omul de alături făcu, un semn afirmativ din cap când se apropiară, apoi, după ce schimbă câteva cuvinte cu Breed, părăsi camera. O găleată cu apă caldă şi câteva cămăşi curate aşteptau pe masa de lângă pat.

March fu mândră de ea că nici nu clipise când trăsese Breed cuţitul din teaca de la brâu. Îşi muşcase doar scurt buza de jos, luptându-se să rămână liniştită

când el îl strecură sub cămaşa plină de sânge de pe Jim, despicând materialul de la tiv până la gât. Nu-i scăpase decât un vag sunet printre buze, la vederea micii găuri din umărul lui din care se scurgea sângele roşu-ntunecat.

Breed era prea ocupat, ca să-i dea atenţie lui March. Dar dacă s-ar fi uitat la ea, ar fi văzut lacrimile ce i se scurgeau şi pe care ea nici nu încerca să şi le şteargă. El ştiu asta doar atunci când începu să-i scoată cămaşa lui Jim, că ea era acolo şi-l ajută să dea la o parte materialul. Mâinile ei erau sigure când îi îndepărtă, cu buretele ud, sângele de pe rană.

— Trebuie să-l răsucesc, spuse Breed, mişcând cu delicateţe rănitul.

— De ce? Ea ştia cât de grav era rănit şi nu suporta gândul de a fi mişcat fără să fie nevoie.

Breed nu-i răspunse şi întorcându-l pe Jim el făcu să apară spatele musculos. Văzând ceea ce urmărea să ştie, că nu fusese străpuns până-n cealaltă parte, Breed îl lăsă încet cu spatele înapoi i pe pat. Palpă cu grijă carnea zdrobită, simţind cel puţin în două locuri oasele rupte.

— Glonţu! Este încă aici şi cel puţin două coaste sunt rupte. Nu sunt bulbuci de aer în jurul rănii, aşa că nu i-a fost atins plămânul, dar unul din oasele rupte n-ar fi imposibil să-l atingă.

— Şi o va face. March îl privea cu fermitate. Spune-mi ce să fac.

— Ai mai scos vreun glonte vreodată?

— Nu, dar îl voi scoate dacă trebuie. March îşi ridică fruntea, fără să-şi dea deama că lacrimile de pe faţa ei îi dădeau o vulnerabilitate care stârni admiraţie chiar şi în sufletul vajnicului luptător. O să-l scot eu, n-avem timp să trimitem după doctor!

— Dacă nu mai aşteptăm va fi bine. Breed sta în picioare în faţa ei şi o privea. Şi nu vreau să răsufle niciun cuvânt în afară că a fost rănit.

— De ce?

— Nu se ştie cine a făcut-o nici pentru ce. Dacă vor şti că e viu, s-ar putea să încerce din nou.

— Vrei să spui că a fost împuşcat dinadins? Cineva a – îndreptat puşca asupra lui Jim şi a tras intenţionat?

El nu răspunse, preferând să scoată restul hainelor de pe Jim.

— Avem nevoie de multe cârpe, de o găleată cu apă fiartă, de nişte aţă de cusut, de un ac şi de whisky.

— Vreau să te întreb ceva. March îl privi cu fermitate. L-a împuşcat cineva în mod intenţionat pe soţul meu?

Breed îi dădu jos pantalonii prăfuiţi.

— Călărea singur şi când s-a întors atârna pe cal. Puşca lui nu fusese folosită, aşa că nu s-ar fi putut răni singur. Mai mulţi oameni l-ar fi putut găsi mort, dacă puşca lui şi-ar fi ratat ţinta.

El luă banda moale din piele care-i ţinea părul lung şi blond pe ceafă şi i-o legă pe frunte, chiar deasupra sprâncenelor.

Enervată că nu-i răspunsese Ia-ntrebare, March îl apucă de braţ.

— Te-am întrebat ceva, l-a împuşcat cineva în mod intenţionat?

Breed se uită în jos către mâna ei de pe braţ, dar n-o dădu la o parte.

— Cred că i s-a întins o cursă. O să mă uit mai târziu după urme, dar dacă vrei să-l mai vezi în viaţă după ce trece noaptea asta, trebuie ca acum să-i scoatem glonţul. Du-te şi adu lucrurile de care avem nevoie, până când îl pregătesc.

Cum Breed se dădu la o parte, March părăsi camera fără prea mare tragere de inimă. Era roasă de gânduri, întrebându-se pentru ce ar fi vrut cineva să-l omoare intenţionat pe Jim. El avea mulţi oameni care-i erau prieteni prin împrejurimi, cu excepţia lui Bud Hamner, poate. Bătrânul fusese îndârjit, dar după confruntarea lor de la sărbătorirea zilei de 4 Iulie, nu-şi închipuia că ar fi putut să-l împuşte pe Jim.

Îi străfulgera prin minte Lumină, dar îndepărtă aproape imediat ideea. Indianul o adusese înapoi de

bunăvoie şi nu putea să creadă că ar fi acum după omul alb care i-o luase îndărăt.

Aşa că deocamdată întrebarea rămânea fără răspuns. Dar oricine l-a împuşcat pe Jim, mai hoinărea liber, în timp ce el se lupta cu moartea.

Cu ajutorul a doi îngrijitori din ranch, March adună lucrurile de care avea nevoie Breed şi le duse în dormitor. Îşi înghiţi un protest când văzu că acesta îl legase pe Jim de pat cu mâinile şi picioarele desfăcute. E drept că gleznele şi încheieturile mâinilor erau legate peste câteva straturi de pânză, ca să nu-l taie funia, dar ea tot a obiectat împotriva cruzimii de a-i lega.

— Chiar este nevoie? întrebă ea, făcând un semn din cap către funii.

— Dacă ai putere să-l ţii nemişcat, îi dezleg imediat.

Incapabilă să lupte împotriva înţelepciunii deciziei lui.

March nu mai protestă. El începuse să taie fâşii dintr-o cămaşă pentru a le folosi ca bandaje. Următoarea oră şi jumătate a fost torturantă, pur şi simplu tortură, pentru amândoi, atât pentru rănit cât şi pentru femeia care dădea o mână de ajutor la chinul ce-i pricinuia. Din momentul în care Breed lărgise gaura făcută de glonţ, până când a făcut ea cele paisprezece împunsături necesare ca să-nchidă rana, March a trebuit să lupte împotriva constantei nevoi de a ţipa împotriva agoniei pe care i-o pricinuia.

După ce pe rană a fost fixat un tampon, iar mai multe straturi de faşă au fost legate în jurul pieptului ca să menţină coastele rupte la locul lor, March şi-a dat la o parte părul de pe ochi şi a aşteptat buimăcită până ce Breed a dezlegat funiile.

Încerca să nu se mai gândească la cât de greu îi fusese sămpungă acul în pielea lui, nici cât de uşor se înfipsese lama de oţel în pielea rănită. Ştia că atâta vreme cât va trăi va fi obsedată de senzaţia ce o simţea înfigând şi trăgând acul prin piele.

— Ai lucrat bine. Complimentul lui Breed fu şi mai eficace datorită simplităţii cu care fusese rostit.

— Acum ce facem? întrebă ea şi mâinile începură să-i tremure.

— Acum aşteptăm.

— Aşteptăm? March ştia că aşteptarea era cel mai greu lucru.

— Dacă-i va creşte febră, va trebui să-l legăm din nou, dacă va începe să se zvârcolească. În trei patru zile vom şti care-i situaţia.

— Trei patru zile… dar. Doamne, nu ştiu dacă pot să aştept atâta timp ca să aflu dacă va trăi sau nu.

— Aşteptarea va fi mai scurtă dacă va muri.

— Nu se poate să moară! Privind în jurul camerei, March văzu cârpele murdare şi găleţile cu apă înroşită de sângele spălat. Cred că trebuie să curăţ mizeria asta, să văd pe Jamie şi după aceea o să mă aşez să-i trag un plâns bun.

Cu ajutorul lui Breed, camera fu curăţată în foarte scurt timp. El se duse să-i aducă piciul, lăsându-i suficient timp să rămână singură cu Jim.

Era atât de palid pe sub bronzarea soarelui. Ţinea ochii închişi, dar ea se-ntrebă dacă dormea. Deschisese o singură dată ochii când scormoneau prin rana lui după glonţ. Privirile lor se încrucişară pentru o clipă înainte de a cădea din nou în inconştienţă din cauza durerii.

March îi dădu la o parte cu delicateţe părul de pe ochi.

— Luptă, Jim Travis, îi şopti ea. Fiul tău are nevoie de tine… eu am nevoie de tine.

Cuvintele ei o surprinseseră. Nu se gândise dinainte la ele, îi veniseră de la sine. Până nu le pronunţase nu ştiuse câtă nevoie avea de el. Nu mai discutaseră despre dragoste din noaptea nunţii, dar stând aici şi privindu-l cum se luptă ca să poată respira, începu să se-ntrebe. Asta o fi dragostea? Era dragoste această nestăpânită nevoie de a-l ocroti de alte dureri? Sau teamă ce creştea în ea că omul pe care-l iubea era rănit?

— Aş vrea să ştiu ce e dragostea, şopti ea mai mult pentru ea însăşi decât pentru omul dorit. Sunt atât de

confuză, atât de speriată, oare pentru că te iubesc? Sau e doar dorinţa egoistă să te am viu, pentru ca viaţa mea să nu se întoarcă la ceea ce a fost? Cum pot departaja dragostea de autoapărare? Te iubesc, Jim Travis? Sau vreau pur şi simplu să mă bucur de minunatele lucruri pe care mi le dai?

Îngenunchind lângă pat, March îşi odihni capul pe velinţele moi, epuizarea apăsându-i umerii.

— Sunt atât de răvăşită, şopti ea. Şi atât de speriată.

March rămase aproape fără respiraţie când simţi mâna lui aşezându-se pe părul ei. În tăcerea camerei abia auzi murmurul buzelor lui, rostite conştient sau doar în amintirea unei dureri pricinuite altă dată, care îi aduseră liniştea şi confortul de care avea atâta nevoie.

— Îngeraşule…

În cea de a treia zi de dimineaţă, cu ochii încercănaţi şi doar cu câteva intervale scurte de somn furat în nesfârşitele nopţi, March îşi dădu seama că Jim avea nevoie de mai mult ajutor de cât îi puteau oferi ea şi Breed.

Lăsându-l în seama grijuliului Hank, se duse să-l caute pe brigadier. Nici nu dădea atenţie aerului matinal de o puritate cristalină care anunţa frigul iernii ce se apropia şi nici îndulcirii atmosferei deşertului care parcă-şi luase o vacanţă de la fierbinţeala verii.

Cărându-l pe Jamie în balans pe şold, observă că-i trebuia mai multă putere ca înainte. Când ajunse la baracă, ştiu clar că ţâncul luase în greutate vreun kilogram în ultimele două zile.

Breed vorbea, în felul lui liniştit, cu un ajutor.

Ea aşteptă răbdătoare până când el termină şi-i dădu drumul omului să se ducă la treburile lui. După câte ştia ea, oamenii fuseseră informaţi că Jim fusese rănit, dar fără să cunoască amănunte în această privinţă.

— Are nevoie de un doctor. Du-te şi adu-l, spuse ea direct, prea obosită ca să mai apeleze la politeţe.

Breed văzu epuizarea de pe faţa ei şi ştiu că numai hotărârea şi voinţa o mai ţineau pe picioare. În ultimele

două zile el petrecuse multe ore alături de ea şi avea un respect deosebit pentru loialitatea ei faţă de soţ. Dacă i se putea reproşa ceva era faptul că insistase să fie lângă soţul ei în fiecare clipă din zi şi din noapte.

Îi veni să râdă amintindu-şi cum aseară târziu ducându-se să vadă ce face, o găsise adormită pe podea lângă pat. O luase de acolo şi o pusese-n pat lângă Jim, acum se-ntreba ce-o fi zis ea de dimineaţa când se trezise acolo.

— Am spus că are nevoie de un doctor, repetă ea când văzu că Breed nu-i răspunde.

— Ar putea fi periculos pentru el, dacă semprăştie ştirea, o preveni el.

— Va fi mortal pentru el, dacă nu vom face ceva. Febra lui a scăpat de sub control.

— Asta-i obişnuit, la asemenea răni.

— Să n-aud obişnuit! strigă ea. El moare, mă-nţelegi, moare! În timp ce eu stau aici să-ţi explic, el e sus în pat şi moare! Pune o gardă în jurul casei, pune un om în faţa uşii dormitorului, tocmeşte nişte Kileri. Fă dracului ceva, dar eu vreau să am un doctor aici şi vreau să-l am acum. Viaţa soţului meu e-n pericol şi vreau să faci ce ţi s-a spus. E clar? Adu doctorul!

Breed zâmbi. Ştiu că greşise, asta o va face să se-nfurie, dar n-avea ce să mai facă. Era ca o leoaică îndârjită care se luptă pentru puii ei şi ca toate mamele, era magnifică. Când observă zâmbetul întinzându-se pe faţa lui frumoasă, văzu roşu-naintea ochilor. Auzise adeseori folosindu-se expresia, dar o considera ca o prostie. Acum însă o înţelesese… Doamne, ce bine o înţelesese!

Văzându-i zâmbetul şi interpretându-l greşit, ar fi vrut să sară la el. Mersese atât de departe încât căută din ochi prin baracă după un loc liniştit unde să-l poată pune pe Jamie ca să nu fie-n pericol. Nu mai fusese niciodată-n viaţa ei atât de furioasă, atât de dornică să se răzbune.

— Bagă-ţi ghearele-n teacă, pisicuţo, spuse calm Breed. N-am râs de tine. De când mi-am părăsit poporul, n-am mai văzut o femeie atât de hotărâtă să-şi apere soţul.

Cele mai multe femei albe pe care le-am văzut eu erau slabe şi neputincioase. Ele voiau să fie tratate ca nişte flori fragile. Tu eşti ca femeile din tribul meu. Eşti în stare să-ţi dai viaţa apărându-i pe cei pe care-i iubeşti. Mă bucură să ştiu că prietenul meu are o asemenea soţie.

— Du-te după doctor… te rog! lacrimile-i întunecau privirea, dezminţind forţa de care dăduse dovadă mai devreme. Cuvintele lui erau atât de delicate şi de sincere, încât se simţea ca şi cum s-ar fi servit de cea mai mare înşelătorie din lume. Nu era puternică. doar voia să fie, avea nevoie să trăiască Jim, să fie sănătos, să se întoarcă în lumea siguranţei în care trăise înainte de a fi rănit.

— O să mă duc. Trebuie să ne asumăm riscul, dacă nu pentru altceva măcar pentru faptul că tu ai nevoie de asigurarea unui medic.

— Te duci acum?

— Imediat ce-mi înşeuez calul, Breed întinse mâna şi-l lovi uşor pe Jamie pe obrazul pufos. Ia-l pe micul războinic în casă să fie lângă tatăl lui. El trebuie să-ţi simtă prezenţa şi să ştie că e-nconjurat de puterea şi dragostea ta.

— Nu sunt puternică, oftă ea obosită. Aş vrea să fiu, dar nu sunt. Mă străduiesc atât de mult.

— Eşti una dintre cele mai puternice femei pe care-am cunoscut-o vreodată, atât dintre indience cât şi dintre cele albe. Eşti ca plantele deşertului, poţi lupta împotriva oricărei greutăţi şi după aceea înfloreşti ca să dovedeşti că ai câştigat.

Îşi luă şaua şi trecu pe lângă March către ocol. Un fluierat ascuţit străpunse aerul şi un magnific armăsar Appaloosa răspunse ridicându-şi capul, încă un fluierat şi animalul alergă spre omul care-l chema.

Într-un minut calul fu înşeuat, bătând nerăbdător pământul cu copitele. Când Breed încăleca, era greu pentru March să se decidă care dintre ei era mai impresionant, amândoi erau perfecţiunea-ntruchipată, amândoi nefiind încă deplin nedomesticiţi.

— Du-te şi fă-ţi datoria, înger al Deşertului, porunci

el, dându-i un nume care părea potrivit cu această femeie rezistentă şi delicată. Descoperi că aproape că regretă că era femeia altuia. Nu se gândise niciodată înainte de asta să-şi ia o nevastă… iar acum era prea târziu.

— Datoria mea-i să mă tem, replică ea, un zâmbet slab îi curbă buzele când îşi aminti de discuţia lor ce avusese loc cu câteva luni în urmă.

— Nu, datoria ta e să fii femeie. Şi eşti.

23

March stătea-n picioare în faţa ferestrei de la bucătărie cu o ceaşcă de cafea ce se răcea între palme. Cum privea munţii ce se arătau la orizont, îşi lăsă gândurile să hoinărească în ameţeala epuizării. Erau cinci zile de când Jim fusese împuşcat. Cinci zile de iad, uşurate doar în anumite momente de intensă relaxare când îi scădea febră şi era conştient pentru câteva ore.

La început crezuse că ceea ce era mai rău trecuse, că supravieţuia. Dar acum ştia că febra revenea mereu. Creştea până când îl făcea să se simtă ca şi cum ar fi ars în foc, până când devenea atât de fierbinte că nu-l puteai atinge.

Doctorul care venise o complimentase pe March pentru frumoasa cusătură pe care-o făcuse şi elogiase excelenta îngrijire pe care i-o dăduse Breed. Spunând că nu puteau face nimic altceva decât să-l ţină pe Jim cât se putea de confortabil ca să poată lupta cu febra îngrozitoare, plecase. Turbarea lui March nu cunoştea margini, vorbind cu patos despre indiferenţa doctorului. Şi nu se opri decât atunci când văzu zâmbetul de pe buzele lui Breed. Asta-l făcea să se amuze şi mai mult pe seama mâniei ei!

În cele din urmă fu de acord cu el că nu putea face nimic un doctor pe care să nu-l poată face şi ei. Ştia că doctorul mai avea şi alţi pacienţi de îngrijit şi de aceea plecase. Dar asta n-avea importanţă pentru ea. Oamenii aceia erau nişte străini, iar Jim era soţul ei. Doctorul ar fi putut, ar fi trebuit să rămână pentru orice eventualitate pentru orice eventualitate.

March se-nfioră la gândul ce însemna „pentru orice eventualitate”. Luptaseră mult şi din greu ca să-l salveze, meritau să fie răsplătiţi pentru asta. Jim trebuia să trăiască… trebuia! Nu-l putea lăsa să se prăpădească. Nu apucase încă să-i spună de copilul pe care-l făcuseră împreună, sau că Jamie se poate târî prin cameră acum. Sau că ea-l iubea.

Uneori, în timpul vreunei nopţi fără sfârşit, pe când toţi dormeau iar ea – şi veghea de una singură bărbatul, March acceptă că-l iubea. Această certitudine se-nfiripase lent, lăsându-se peste sufletul ei ca o mantie uşoară. Ea-i privea trupul înroşit de febră care-l scutura şi-l făcea să se agite, ascultându-i necontenitul vaiet şi ştia că viaţa ei n-ar mai fi fost aceeaşi dacă ar fi rămas fără el. Ştia fără nicio umbră dendoială că n-ar fi vrut să trăiască fără el.

Aplecată pe cadrul ferestrei, cu cafeaua uitată în mână, March simţea o dorinţă neaşteptată să-şi poată găsi consolarea în braţele lui Jim, să poată întoarce ceasul înapoi în timp, înainte de a fi el împuşcat, ca să-i poată mărturisi dragostea ei.

Ştia că el n-o iubea, poate n-o va iubi niciodată. Se gândea că putea accepta asta şi chiar să înţeleagă pentru ce el nu mai putea iubi a doua oară.

În timpul incoerenţelor rostite de el din cauza febrei, ea aflase cum dragostea lui pentru Melanie se transformase-n milă şi dezgust. Lacrimile îi umplură ochii, auzindu-l cum îi cerea iertare Melaniei şi dorea să-i poată da liniştea, să-i ofere dragostea pe care-o merita, să-i înlăture sentimentul de vinovăţie pe care-l simţea pentru moartea primei lui soţii.

Dar tot ce putea face acum, tot ceea ce făcuse de zile-ntregi era să aştepte, să aştepte să scadă febra, sau ca moartea să-i uşureze chinul.

Se lăsase iar peste el perdeaua aceea de nori uşori cu veşnica lor curgere de zăpadă ce-i aducea liniştea atât de mult aşteptată. Nu mai ştia nici cum îl chema. Poate că murise şi acesta era iadul cu focul lui neostoit al veşnicii pedepse.

Ştia, aproape instinctiv, că nu era nevoie decât să-ntindă mâinile ca să fie învăluit într-o mantie de răceală şi sălbatica fierbinţeală să se potolească. Dar aceasta era o promisiune falsă care nu avea legătură cu el după zile întregi în care arsese de viu, se bucura acum fie şi de o mică amânare.

Îl tenta mereu acea linişte deplină. Era o perspectivă atât de îmbietoare, încât începuse să se-ntrebe pentru ce ezita. Dorea, avea nevoie de linişte, întregul trup îi cerea să accepte acea pace veşnică. Dar de fiecare dată când ceda ispitei, o voce caldă îl striga, oprindu-l din drum. O voce dulce, plină de dragoste şi dor, îl ruga să nu se ducă.

Putea rezista momelii norului învăluitor ce-l îmbia, dar nu putea rezista vocii aceleia. Prin delirul febrei lui, lupta să identifice acea voce, să-i pună un nume fiinţei care-l striga. Căuta cu-nfrigurare prin mintea lui confuză să-i descopere numele.

În cele din urmă norul se depărta, lăsând să se-ntrupeze formele pe care i le ascundea el. Mai întâi o mână îmbietoare, apoi un câmp catifelat acoperit cu un covor de iarbă fragedă de primăvară şi-n cele din urmă o perdea tainică, fiecare dintre ele îl îmbiau să intre ca să le cerceteze. Era tentat… şi atunci vocea.

În permanenţă vocea aceea strigându-l suav prin iadul durerii, promiţându-i o lume paradiziacă în cuvinte pe care el abia dacă le putea desluşi.

O uşoară bătaie în uşă o scoase pe March din gândurile ei. Aşteptându-se să fie vreunul din ajutoarele de la ranch, tresări înmărmurită văzându-l pe taică-său, cu pălăria în mână, cu un rânjet strâmb pe faţă.

— Eu sunt fetiţo. A trecut atâta timp de când nu ţi-ai văzut tatăl că mi-ai uitat faţa, spuse jovial George Evans.

March îşi închipuise că dacă l-ar mai vedea vreodată, ar simţi irezistibila dorinţă să-l facă să sufere cum suferise ea. Dar fu uimită să constate că nu simţea nimic faţă de omul stând cu spatele încovoiat; nici dragoste, nici ură, nici măcar repulsie. Încercă să-şi reprime nevoia de a afla câte ceva despre mama ei şi despre ei şi despre copii. Nu

voia să-i dea lui satisfacţie făcându-l să-nţeleagă că-i păsa.

— Ce vrei?

— Ce vreau? Cum, am venit să-mi văd copilul, puiule.

George pătrunsese-n bucătărie, căutând cu privirea camera.

Văzând că nu mai era nimeni în afară de ei aici, se întorsese la fiica lui. Comportarea lui era deosebit de blajină, nefiresc de umilă.

— Am auzit de tine că te-ai măritat cu proprietara ăsta. Se pare că ţi-am făcut o treabă bună, legându-te de el pen totdeauna. Acu-i rândul tău să-ţi ajuţi bătrânu' tată un pic. El îşi târşea picioarele şi-şi răsucea pălăria în mâini. Ian şi Feb au întins-o curând după tine. Ştii că n-am fost niciodată prea bun ochitor cu puşca. Aş avea nevoie de nişte provizii, puţine, cât să am ce mânca.

— Nu. Nesuportând să fie nimeni flămând dacă putea face ceva ca să-i aline foamea, March le oferea adesea alimente străinilor. El, desigur, nu era un străin, dar nu-i păsa dacă murea de foame. Voia să-l vadă plecat din casa ei, înainte ca miasmele corupţiei să se-nfiltreze-n ea.

— Cum poţi să-mi spui mie nu, fată? scânci el. Sunt tatăl tău.

— Nu, repetă ea, simţind o forţă care-o înaripa. N-ai cunoscut niciodată sensul acestui cuvânt.

— Am făcut tot ce-am putut!

— Cum? Spune-mi şi mie măcar o dată când te-a interesat soarta altcuiva decât a ta personală.

— Păi, de multe ori când ştiam că-mi flămânzeau copiii, făceam rost de bani ca să-i hrănesc.

— Furându-i, vrei să zici. Ca apoi să-i cheltuieşti pe whisky. Singurele dăţi când aveam bani era atunci când veneai beat acasă şi dormeai. Atunci scotoceam prin buzunare şi luam ce mai găseam. March se uită la omul care-i fusese tată şi simţi un dezgust suveran faţă de el.

George Evans simţi cum se înfurie. Nu aşa îşi închipuise el că vor decurge lucrurile. Credea că March va fi speriată, dispusă să se lase ghidată de el. Femeia care-l înfrunta era o străină, cu o putere pe care nu fusese

obişnuit s-o întâmpine la o femeie. Sigur, March fusese-ntotdeauna încăpăţânată.

— Minţeai, făceai scandal, furai ca să obţii ceea ce doreai. Dar ai depăşit orice limită când m-ai vândut unui om care nu voia decât inocenţa mea. Ai încercat să faci o târfă din mine şi când asta nu ţi-a mers, m-ai vândut din nou. Un tată nu-şi lasă copilul pe mâna unui necunoscut.

— Ţi-am făcut un bine! pledă el, cu faţa roşie de mânie. Iote, aici, la casa asta frumoasă! Şi rochia pe cari-o porţi este mai frumoasă decât orice ţi-aş fi dat io! Hai, dă-mi ceva alimente, înainte de a scoate cureaua Am o grămadă de decizii dă luat şi nu le pot lua pă stomacu' gol.

În aşteptarea învoielii, George se întoarse. Privirile lui lacome remarcaseră mobila bine făcută şi înlesnirile unei vieţi confortabile. Se cheltuiseră bani nu glumă aici, probabil mai mulţi bani decât văzuse el în toată viaţa lui.

— Ieşi afară din casa mea, îi spuse March calmă, dar cu neclintită hotărâre. Aici nu eşti binevenit nici acum şi nici altă dată.

— Casa ta? Stai, nu eşti tu mare-şi-tare aici. N-ai rămas văduvă decât de-o săptămână şi ai şi-nceput să dai ordine! mai bine te-ai gândi la cine a-ncercat să-ţi pună ordine-n treburi. Eu nu sunt un angajat.

March n-a auzit întreaga tiradă. N-a mai auzit niciun cuvânt după ce George îi spusese că-i văduvă. De unde ştia el că Jim fusese împuşcat? Nu se răspândise ştirea, Breed se străduise s-o ţină-n secret.

Deodată o străfulgeră o idee, o idee atât de îngrozitoare încât o făcu să albească. Breed nu găsise nicio urmă a atacului, nu fusese în stare să stabilească nici măcar locul în care se petrecuse. Deşertul era mare şi urmele dispăruseră mult înainte de a putea el să le depisteze.

— Mă iei de tâmpit, fato? Dă-mi provizii!

— Tu l-ai împuşcat, constată ea calm. Tu mi-ai împuşcat bărbatul.

— N-ai cum s-o dovedeşti, se umflă în pene George, plin de mândria realizării. Nu minţise când spusese că nu-i

prea bun ochitor! îşi închipuise că avusese noroc în ziua aceea. Nu dom'le, nu poţi dovedi nimic.

— N-am nevoie să dovedesc nimic, nimănui. Ştiu adevărul, asta-i problema.

— Să-ţi spun eu care-i problema, fată, rânji el, scârbit de lipsa ei de respect. Io-s tac-tu şi tu eşti o văduvă care are nevoie de un bărbat care să aibă grijă dă ia. Io şi mă-ta o să ne mutăm în casa asta grozavă şi tu o să faci tot ce zic io. M-am făcut înţeles?

— Du-te la dracu', îi răspunse ea încet.

— M-am săturat de obrăzniciile tale. Traversă camera oprindu-se în faţa ei. Am făcut ce trebuia să fac, exact aşa cum am făcut întotdeauna ceea ce trebuia să fac. Şi să nu mai aud vorbindu-se de asta. De acum încolo, tu o să faci izact ci – o să-ţi spui io că trebuie să faci, sau o să-ţi pare rău.

March zâmbi în timp. Ce ameninţările lui se împrăştiau ca fulgii de zăpadă luaţi de vânt. N-o mai putea răni. În fine, după ani de bătăi cumplite şi dure umilinţe, George Evans nu o mai putea atinge.

— Du-te la dracu'!

Cu iuţeala oamenilor mici de statură, George o plesni cu dosul palmei, privind cu satisfacţie, cum îi zboară capul pe spate şi-i sângerează buzele.

— Asta-i doar o mostră, fetiţo. De câte ori o să-mi mai vorbeşti obraznic, o să primeşti şi mai mult. Nu-mi poate spune mie nimeni ce pot şi ce nu pot face.

March îşi şterse sângele de pe buze şi se uită la pat a roşie strălucitoare de pe mâna ei. Odată, cu mult timp în urmă, fugea de el când începea să lovească pe careva cu palma. Dar asta fusese cu mult timp în urmă, o viaţă de om în urmă. Pe atunci era copil; acum era femeie.

March se simţi eliberată, incredibil de eliberată. Durerea buzei rupte era un fleac în comparaţie cu anii de agonie pe care-i suferise sub palmele lui. Dar acum se terminase. El nu-i mai putea face nimic. Încercase să-i facă cel mai mare rău, dar ratase.

Numai după câteva luni după ce devenise soţia lui

Jim, viaţa ei de auto-acuzare fusese reconsiderată. Nu avea de ce să se ruşineze, nu avea ce regreta.

Fusese eliberată de corupţia tatălui ei. Era liberă să fie soţia lui Jim, o mamă pentru Jamie. Mâna ei se odihnea pe abdomenul uşor umflat. Putea să ţină capul sus cu mândrie, să-ntâlnească privirile prietenilor şi ale străinilor, ştiind că era la fel de bună ca şi ei, poate chiar mai bună decât unii dintre ei.

— Du-te la dracu' spuse ea încet dar răspicat.

Pumnul lui George se repezi din nou, izbindu-se puternic de falca ei. March nu încercă să evite lovitura, dar cu colţul ochiului observă cum celălalt pumn al lui se-ndrepta către stomacul ei. Se dădu înapoi şi căzu pe jos, pe coapsă, destul de puternic ca să se lovească la picior.

Clocotea de mânie, o mânie oarbă cum nu mai cunoscuse niciodată. Ea putea suporta pedeapsa, dar când era vorba de copilul ce-l purta în pântec, era altceva.

Ridicându-se de pe podea, mâna ei căută derringerul din buzunar. Se-ntoarse cu faţa către George, o magnifică mamă apărându-şi progenitura.

Apucând micuţul pistol cu amândouă mâinile ţinti spre burta lui, faţa ei era strâmbată de ură. Chiar şi de la această distanţă erau puţine speranţe să-l nimerească, nefiind un pistol de precizie. Dar era o şansă, pe care ea o încercase s-o folosească ca să-şi apere copilul.

— Şi acum, ieşi afară din casa mea!

— Pune jucăria aia de-o parte! îi porunci George. Am ajuns să fiu ameninţat de propria mea fiică, n-am să uit asta niciodată. Ori faci cum ţi-am zis eu, ori o să te trezeşti că o să ai un accident într-o bună zi.

March trase cocoşul de la pistol.

— Asta-i ultima dată când îţi spun! Ieşi afară!

El ridică pumnul şi izbi, dar lovi în gol. Două focuri răsunară, una părând a fi ecoul celeilalte. George îşi repezi mâna spre gaura ce-l ardea din stomac şi privi sângele roşu ce şiroia printre degetele lui strânse.

— Da, împuşcă-mă… Sunt blestemat, m-a împuşcat cu adevărat.

Uşor, ca o jucărie purtată de vânt, se întinse la genunchii ei. March văzu cum se făcură ochii sticloşi şi corpul i se relaxa în moarte.

— Vai, Doamne… bâigui ea, lăsând să-i alunece pistolul printre degete.

— S-a făcut, a fost distrus un coiot, rosti un glas profund din spatele ei.

Şocata, March se întoarse la timp, ca să-l vadă pe Breed cum îşi punea Colţul în teacă.

— Era tatăl tău, pentru asta te rog să mă ierţi. Un copil nu trebuie să fie martor la moartea năprasnică a tatălui său, indiferent dacă acesta merită sau nu să moară.

— Tu l-ai omorât? întrebă ea buimăcită. Eşti sigur? Credeam că am făcut-o eu.

— Glonţul meu zace înfipt adânc în pântecele lui. Al tău să tot dus, e-n peretele căminului.

— Cum am putut să ratez. March clătină neîncrezătoare din cap. De la distanţa asta nu puteam rata.

Ochii de argint ai lui Breed se încălziră de compasiune.

— Nu-i uşor să omori un om. Şi cu atât mai greu când acesta e tatăl tău. E suficient să dai la o parte pistolul ca să ratezi. Eu nu sunt atât de generos. Glontele meu şi-a atins ţinta. Dacă ar fi fost mai mult timp, aş fi folosit alte mijloace ca să-l opresc, dar am intrat în bucătărie când era prea târziu ca să pot face altceva decât să te apăr cu pistolul.

March îl crezu, poate pentru că, în fond, ar fi dorit să fie aşa. Se uită în jos către tatăl ei şi-şi aminti de promisiunea pe care şi-o făcuse cu mult timp în urmă că într-o bună zi îl va împuşca şi va râde în timp ce-l va privi murind. Nu ea fusese aceea care-l împuşcase, aşa că nu râse.

— Se pregătea să-mi lovească fătul, murmură ea liniştită.

Breed îi privi mâinile aşezate în mod protector pe pântece şi înţelese teama ei pentru copilul încă nenăscut.

— Nu trebuie să rămâi cu amintirea lui ca a unuia

care a vrut să-ţi omoare copilul. N-a fost un tată bun, dar a fost tatăl tău. Caută în amintirile tale până când vei găsi una fericită şi pe aceea păstreaz-o. Lasă durerea adevărului să plece până când va pieri.

— Ştiu, ar trebui să fiu tristă că a murit, dar nu pot să găsesc niciun pic de tristeţe în sufletul meu.

— E greu să plângi moartea cuiva care nu ţi-a pricinuit decât durere. Breed întinse mâna şi îi atinse cu delicateţe vânătaia din barbă. Fusese atât de aprigă această micuţă femeie, primind loviturile ca să-şi protejeze copilul în singurul fel în care putea. Nu putea s-o lase să poarte toată viaţa povara vinei de a-şi fi omorât tatăl. Acum era sub puterea şocului, dar mai târziu vinovăţia ar tortura-o făcând-o să sufere tot restul vieţii.

Era doar o mică minciună, una de care n-ar fi fost nevoie dacă el ar fi ajuns în bucătărie doar cu câteva secunde mai devreme. George nu s-ar fi putut atinge de ea dacă Breed era acolo.

Breed se uită la privirea ei tulbure şi ştiu că va regreta toată viaţa că ajunsese prea târziu, dar nu va regreta niciodată mica minciună de care se servise.

Şi tot atât de bine ştia, aşa cum ştia că soarele răsare la răsărit, că era timpul să plece de acolo. Un prieten îi scrisese de curând, cerându-i o favoare. Se va folosi de aceasta drept scuză că nu mai putea rămâne, în curând toţi i-ar cunoaşte taina… că se îndrăgostise de femeia altui bărbat care şi-o revendicase deja, o femeie care purta sămânţa acelui bărbat în pântecele ei.

— Te rog să mă ierţi, înger al Deşertului, repetă el încetişor, mângâindu-i inconştient obrazul.

— N-am ce ierta. March găsi alinare în mângâierea lui, mângâierea unui prieten, îţi mulţumesc că ai fost aici când am avut nevoie de tine.

Breed îşi retrase cu părere de rău mâna şi dădu din cap.

— Du-te sus la copilul şi la bărbatul tău. O să am eu grijă să fac aici ce trebuie.

— Mama… vai, cum o să-i spun ce s-a întâmplat?

— Am s-o găsesc şi am să ţi-o aduc. Va afla adevărul înainte de a ajunge aici.

— Nu pot să-ţi cer aşa ceva.

— Nu mi-ai cerut-o tu. Şi acum, du-te! Prietenia de pe faţa lui se risipise, lăsând loc măştii obişnuite de indiferenţă.

După ce părăsi March camera, Breed se îndreptă către cămin. Cu vârful unui cuţit, săpă în lemnul acestuia, până-i căzu glonţul în palmă. Aruncându-l în buzunar, începu să-şi îndeplinească neplăcuta sarcină de a şterge urmele morţii violente.

March sui încet treptele, o greutate epuizantă atârnându-i pe umeri. Se uită întâi la Jamie şi fu surprinsă descoperind că dormea încă, în pofida zgomotului ce se produsese.

Îndreptându-se către patul ei, ochii i se măriră de surpriză când îşi dădu seama că Jim se uita la ea, cu privirea limpede şi întrebătoare.

— Ce s-a întâmplat? Am auzit un foc de armă?

— Jim… eşti treaz.

— Da şi obosit. O studie şi văzu urmele răvăşelii de pe faţa ei şi vânătaia neagră din bărbie.

Blestemă în gând slăbiciunea care-l împiedica să-i ofere chiar şi cea mai elementară apărare. Habar n-avea ce se-ntâmplase, dar singurul lucru important acum era că o putea atinge, o putea ţine în braţele lui.

— Vino aici, îngeraşule, bătu el cu palma pe marginea patului, cu un zâmbet care-i străbătu faţa. Şi te rog să-mi povesteşti de ce am simţit că-mi fuge calul de sub picioare, mă calcă-n copitele lui şi mă mănâncă de viu. După aceea ţi-aş fi recunoscător dacă mi-ai da o explicaţie în legătură cu vânătaia de pe faţa ta.

March îi puse uşor mâna pe frunte şi oftă uşurata când văzu că era rece. Tentaţia de a-i accepta oferta era prea mare, deşi s-ar fi cuvenit să refuze. Se sui în pat lângă el, lipindu-se de umărul lui rănit.

— Jamie e bine?

March zâmbi. De câte ori îşi recăpătase cunoştinţa,

de fiecare dată pusese aceeaşi întrebare.

— Da, Jamie e bine! Eu sunt bine! Vacile tale sunt bine!

— Nu sunt vaci, sunt vite, o corectă el.

— Orice-or fi…

Jim încercă să se aşeze într-o poziţie mai confortabilă şi scoase un geamăt din cauza durerii ce-l săgeta prin umăr. Nu-i o poziţie comodă. Îl dureau fiecare muşchi şi fiecare os din trup. Îşi amintea că i se spusese că fusese împuşcat, în rest nu prea ştia mare lucru despre ultimele câteva zile.

— De cât timp… începu ei, fiind întrerupt de zâmbitoarea lui soţie.

— Ea cincea zi. Ai întrebat asta aproape-n fiecare zi de când s-a întâmplat.

— Cum?

Zâmbetul pieri de pe faţa lui March, în timp ce fu străbătută de un fior.

— Tata, spuse ea fără ocolişuri. Probabil că auzise de căsătoria noastră şi s-a gândit că era preferabil să trăiască aici decât să sape după aur.

Singurul răspuns al lui Jim fu să o strângă mai tare lângă el.

— E mort! spuse ea calm.

Jim încuviinţă din cap, dar nu făcu nici de data asta niciun comentariu.

— Şi mama ta şi copiii?

— S-a dus Breed după ei.

— Bine, pot rămâne aici.

— Bine, o să stea aici.

— M-am gândit că poate, dacă ai vrea, ar putea locui în casa veche.

— Mă gândeam, poate, dacă ai vrea, spuse el delicat, pot sta aici. El cunoştea ataşamentul ei faţă de casa cea mică şi simţise ezitarea din glas când îi propusese ca să locuiască acolo. N-am fost niciodată prea încântat de casa asta. E nepotrivită aici. Locul ei ar fi într-un orăşel din est, nu aici în mijlocul deşertului. Dacă ai vrea, am putea să ne

mutăm noi în casa veche şi aici s-o lăsăm pe mama ta cu copiii. Am impresia că ei ar găsi monstruozitatea asta pe gustul lor.

March se ridică şi privi în jos în ochii râzători ai soţului ei.

— Eşti sigur? N-o să-ţi pară rău că părăseşti casa asta?

— Tu eşti sigură că vrei să locuieşti în casa veche?

— Vai, Jim, ador casa veche. Aia e o casă. E caldă şi prietenoasă şi primitoare… Vocea ei se stins e, dar privirile ei rugătoare îl fixau mai departe. Pot să iau şi soba?

Jim închise ochii, epuizarea îl obliga să se odihnească. Erau atâtea lucruri pe care trebuia să le ştie, se întâmplaseră atâtea, dar nu mai putea rămâne treaz. Va afla răspunsurile mai târziu, mult mai târziu.

— Şi la ce-o să gătească mama ta? întrebă el adormit.

— Aa… Singurul cuvânt pronunţat de ea era plin de descumpănire.

— Vino aici, îngeraşule, lasă-mă să te ţin în braţe o vreme. Jim o trase înapoi către el, oftând uşurat când o simţi lipită de el. O să mergem să vedem dacă mai are Walt o sobă în stoc.

— Eşti sigur că nu te supară?

Îi era peste puteri să mai răspundă, potopit de somn. Dar îi auzi glasul, dacă nu şi întrebarea şi ştiu că ea era cea care-l adusese înapoi la viaţă în tot acel răstimp, când ar fi fost mai uşor să dezerteze.

Inconştientul lui ştiuse ceea ce el nu fusese-n stare să vadă. March era cealaltă jumătate a sufletului lui; raţiunea lui de a fi.

Poate că dacă vor mai trăi încă cincizeci de ani de-aci înainte, va putea să-i spună tot ce avea de spus despre dragostea lui.

24

March stătea înfiptă cu mâinile-n şolduri, privind la Jim şi la ceilalţi patru oameni tocmiţi cărând soba grea în bucătăria din casa veche, Walt nu ţinea maşini de gătit în stoc, aşa că fusese comandată special şi transportată cu

vaporul de la Kansas City. Vizibil mai mică decât cea din casa mare, era vopsită cenuşiu închis şi ornamentele cu galben luminos. Burlanul fusese instalat cu săptămâni înainte şi imediat ce era ataşată soba, se putea găti… asta, dacă reuşeau s-o bage-n casă vreodată. Înjurăturile şoptite şi fluierăturile nu se dovediseră de niciun folos, trebuia să fie în casă de acum o oră!

Oamenii puseră încă o dată jos soba monstruoasă ştergându-şi sudoarea de pe frunte. Chiar şi după ce dăduseră la o parte uşa, tot nu încăpuse.

— Îngeraşule, du-te şi vezi de Jamie, porunci Jim într-un fel care nu-i era caracteristic.

— Au grijă de el fetele mai mari, îl asigură ea. Îi e bine, nu te teme!

Jim înconjură soba ca să se apropie de soţia lui. Luând-o de mână, o duse ceva mai departe de oameni.

— Nu-nţelegi, iubito, spuse el calm. Oamenii nu se simt la largul lor cu tine aici. Sunt enervaţi de blestemata asta de sobă. Şi ar vrea să tragă şi ei o-njurătură, dar îşi dau seama că aşa ceva nu e permis de faţă cu o doamnă.

— Aaa…

— Da, să! zâmbi Jim şi-i atinse cu degetele vârful nasului.

— Du-te şi vezi de copilul nostru, stai de vorbă cu mama ta, plănuieşte meniuri minunate; dar pleacă de aici odată. O să vin să-ţi spun când va fi pusă la locul ei.

— Dar promite-mi că n-ai să munceşti prea mult. Eşti încă slăbit şi nu vreau să te suprasoliciţi.

— Da, doamnă, zâmbi el cu indulgenţă. În ultimele săptămâni se obişnuise cu îngrijorarea ei şi începuse chiar să-i placă. Avea un sentiment plăcut ştiind că cineva se-ngrijea de el. că March se-ngrijea de el. Dacă pleci, îţi promit că o să fiu băiat cuminte. N-o să fac nimic altceva decât să stau de o parte şi să-i ajut cu limbajul colorat.

— Nu face promisiuni pe care nu poţi să le ţii. Tu n-ai fost un copil bun toată viaţa ta.

— Bine… dar eu sunt cu adevărat bun, fiind rău. Rânjetul lui răutăcios era completarea perfectă a mai mult

decât inocentului său comentariu.

Cu un zâmbet atotştiutor, March îi strânse mâna şi se-ndreptă spre casa mare. N-avea nicio îndoială că îndată ce-ntorsese spatele, el se şi pusese la treabă, dar spera să-şi folosească mai mult înţelepciunea decât muşchii. Nu erau decât patru săptămâni de când părăsise patul. Forţele lui creşteau cu fiecare zi ce trecea, dar de când îi părăsise Breed, cu două săptămâni în urmă, Jim se suprasolicitase ca să îndeplinească toate sarcinile din jurul ranchului.

Plecarea lui Breed fusese dulce-amară pentru March. Începuse să ţină la bărbatul taciturn; orele petrecute împreună ca să-l îngrijească pe Jim, făcuseră să se lege o puternică prietenie între ei. Plecase după ce primise o scrisoare de la Tim Hansen, omul care-l ajutase să-şi schimbe stilul de viaţă comanş şi să treacă în lumea albilor. March nu ştia prea bine ce probleme se iviseră, pentru că Breed nu se confesă de obicei, dar înţelesese că dorea să-şi ajute prietenul.

O să-i lipsească acest om tăcut a cărui simplă prezenţă îi intimida pe mulţi. Buzele ei încercară un zâmbet când îşi aminti cum aflase numele lui alb. Îi pusese de multe ori această întrebare cu luni în urmă, dar el refuzase să-i răspundă, nu se ştie din ce motiv însă, de data asta-i răspunsese: Gideon Hansen. Gideon îi fusese pus de Tim, iar Hansen îl adoptase el în onoarea prietenului său. Numele părea să se potrivească bărbatului înalt cu înfăţişare de norvegian, care va rămâne probabil totdeauna între cele două lumi – a comanşilor şi a albilor.

Cum suia dealul, zgomotul râsetelor străbătea până la ea. Ajungând în vârf, se opri şi privi la fraţii şi surorile ei jucându-se lângă fântână în curtea din spate. De când se mutaseră în casa cea mare, copiii se deschiseseră ca nişte flori după ploaie, după ce vitalitatea lor firească fusese eliberată de sub imperiul fricii, râsul lor copilăresc devenise un lucru firesc şi binevenit.

Casă, pe vremuri liniştită şi goală, se umpluse şi prinsese viaţă cu cei şapte copii. March tânjise după ziua în care Jim va fi destul de bine ca să se mişte, bucurându-

se când după mai puţin de o săptămână el insistase spunând că e suficient de întărit ca să poată parcurge scurtă distanţă până la casa veche. Era raiul pe pământ să fie singură cu Jim şi Jamie în casa cea mică.

Privind la fetele care săreau coarda şi la băieţii care se jucau cu cercul, se gândea la ziua în care veniseră aici, acum o lună. Breed se dusese după Virginia Evans, dar ea refuzase să vină cu el.

Şi el refuzase să-i accepte răspunsul. Spunându-i lui May să aibă grijă de copiii mai mici, omul care fusese crescut să fie luptător comanş legă femeia cu o funie, ameninţând-o că-i va pune un căluş în gură dacă va protesta şi delicat o puse pe calul lui.

March făcu o grimasă la amintirea feţei pe care o avea mama ei când o adusese Breed în casa şi o depusese cu grijă pe un scaun. Odată dezlegată, după ce au rămas singure, întâlnirea a fost plină de lacrimi sfâşietoare.

Copiilor le plăcuse casă, transformând-o curând într-o adevărată locuinţă. May suspinase total încântată în faţa dormitorului cu volănaşe roşii şi albe. Camera împopoţonată părea să fie pentru fetele care deveneau rapid tinere femei. Văzând nostalgia din ochii surorii ei şi înţelegându-i dorinţa de a avea şi ea ceva frumos, March aranjă ca această cameră să-i aparţină în exclusivitate.

La câteva zile după sosirea lor acolo, May o luase de o parte pe March şi-i povestise de-a fir a păr ce se-ntâmplase de când se despărţiseră. Ochii lui March se umplură de lacrimi când află că mama ei îi întorsese spatele, în ziua când plecase cu Jim, pentru că nu mai putea îndura supliciul neputinţei de a-şi ajuta copilul. Din acea zi, Virginia Evans nu i se mai adresase niciodată direct soţului ei.

Acum Virginia era mereu cu zâmbetul pe buze şi cântecele ei le încântau urechile cu melodii care-ţi rupeau inima. Woods, a cărui pricepere de a cânta la scripcă o surprinsese pe March, începuse să le viziteze organizând întruniri neprevăzute, umplând pustietatea deşertului cu cele mai felurite ritmuri.

Rezemată de un copac, timpul zbura neobservat, pe când March se gândea la nenumăratele schimbări din viaţa ei. Unele lucruri rămăseseră încă nepuse la punct. Mama ei refuza să rămână la ranch dacă nu găsea o modalitate să-şi câştige banii pentru întreţinere, dar nu găsiseră încă o soluţia. Copiii trebuiau daţi la şcoală, dar şcoala de la oraş era prea departe. Moartea lui George fusese adusă la cunoştinţă şerifului şi declarată ca omucid justificabil, dar anii de maltratări îşi lăsaseră amprenta asupra copiilor, care nici acum nu se simţeau bine în prezenţa bărbaţilor din ranch.

Era nevoie de timp şi de răbdare pentru că rănile să fie vindecate, dar timpul era acum un lucru pe care-l puteau planifica.

— Visezi cu ochii deschişi? o întrebă Jim înlănţuind-o cu braţul de mijloc şi trăgând-o către el.

Lăsându-şi capul pe umărul lui puternic, March oftă mulţumită.

— Acum visele mele cu ochii deschişi se transformă-n realitate.

— Vreau ca toate visele tale, atât cele din timpul zilei cât şi cele din timpul nopţii să fie împletite. El se aplecă uşor şi-i sărută cu delicateţe pielea de sub ureche.

— Ca soba? întrebă ea, întorcând capul doar atât cât să-i dea lui mână liberă s-o sărute mai departe.

— Ca soba… şi noua fereastră mai mare din bucătărie.

March se răsuci în braţele lui, lăsându-se pe spate ca să-l poată privi.

— Fereastră mai mare?

Jim dădu uşor din umeri şi zâmbi cu mâna unui copil poznaş.

— Nu-ncăprea pe uşă. Unul dintre oameni sugerase s-o lăsăm afară – ceea ce ştiam că nu se putea – sau să dărâmăm un perete. Fereastra asta o să fie chiar drăguţă, de îndată ce îi vom pune geam.

Clătinând din cap, ea-şi îndreptă ochii spre cer:

— Forţa brută e singurul tău răspuns la orice?

— Hmm… Profitând de situaţie, el îi culese un sărut de pe buze. Ai dreptate şi acum vreau să-mi folosesc o parte din forţa asta brută să te car înapoi prin deşert şi să fac dragoste pasionată cu tine până când va uita şi soarele să mai răsară.

— Prea mulţi cactuşi. March avea şi ea gusturile ei.

— Atunci o să mergem în pădure. Mâna lui alunecă pe rotunjimile feselor ei. Cum o trăgea puternic spre el, s-ar fi lăsat fără-ndoială pradă dorinţei lui.

— Prea multe conuri de brad. Propria ei dorinţă creştea rapid odată cu a lui, dar încerca să-şi spună că nu era nici timpul nici locul, cu toate acestea nu se opunea valului ce-o învăluia.

— Atunci vom fura aceste clipe doar pentru noi. Îmbrăţişarea lui se schimbă, sărutările se domoliră, mângâierile se calmară. Ţi-am mulţumit că m-ai adus înapoi când mi-ar fi fost mai uşor să mă duc?

Pe faţa lui March se citi perplexitatea.

— Când eram răvăşit de febră, nu odată eram gata să mă las dus, să văd ce-mi oferă moartea. Dar de fiecare dată, tu erai acolo. Glasul tău mă chema, rugându-mă să lupt să mă-ntorc la tine.

Glasul lui se încălzi privind în ochii ei catifelaţi.

— Era atât de plin de dor şi de dragoste, încât am ştiut că trebuia să mă-ntorc să văd care era adevărul.

— Adevărul?

Păru că-şi ţine respiraţia o clipă, expirând cu întrebarea.

— Vreau să ştiu dacă o să-nveţi vreodată să mă iubeşti, atâta cât te iubesc eu.

Lacrimi alunecau din ochii lui March şi-i cădeau pe obraji. Soarele descoperea şuviţele de aur din părul ei şi-l făcea să strălucească plin de căldură. Scobiturile din obrajii lui se împliniseră şi cearcănele de sub ochi fuseseră înlocuite de obişnuita lui culoare bronzată. Era din nou reprezentarea sănătăţii, un bărbat în floarea vieţii.

— Am fost atât de speriată. Ai fost atât de bolnav. Nu ştiam dacă o să mai trăieşti sau o să mori. Am stat lângă

tine zi şi noapte şi am văzut cum te luptai cu febra. Şi cu fiecare zi ce trecea deveneai şi mai slab. Ea – şi lăsă capul pe pieptul lui şi-ncercă să lupte împotriva lacrimilor. Te iubesc atât de mult şi nu credeam că voi avea ocazia să ţi-o mai spun.

Pieptul lui Jim se umflă în căutarea disperată de aer. Cât aşteptase să audă aceste cuvinte din gura ei, un val de uşurare îl inunda.

— Mai spune-mi o dată, îngeraşule. Nu mă lăsa să aştept.

— Te iubesc, Jim Travis, adăugă ea repede, ridicându-şi capul cu mândrie. N-am ştiut ce-i dragostea până când era gata să te pierd.

Oftând, Jim închise puţin ochii. Când îi deschise, March fu uluită văzându-i înotând în lacrimi.

— Te iubesc, March. Eşti dragostea mea, femeia mea, soţia mea. Aş fi putut să n-o ştiu niciodată dacă nu aş fi fost cuprins de febră. Îţi auzeam glasul dulce chemându-mă şi ştiam că trebuie să lupt cum nu mai luptasem niciodată, ca să mă-ntorc la tine. Mă întrebam de ce şi deodată am ştiut. Tu erai jumătatea care-i lipsea sufletului meu, motivul pentru care am venit pe acest pământ. March se cutremură şi-i înlănţui braţele în jurul mijlocului său.

— Mi-e teamă, spuse ea încet.

— De ce, iubito? Asta nu poate dura? Iubirea pe care o simţim noi e atât de puternică, poate dura ea o viaţă? Sau ne vom trezi într-o bună dimineaţă că a dispărut?

— Mă-ndoiesc că ar putea dura mai mult de o eternitate sau două. Punând delicat degetele sub bărbia ei, Jim îi ridică în sus capul şi-i depuse un sărut uşor pe buze.

— Cred că nu trebuie să ne temem pentru ea decât după vreo două secole. Făgăduieşti?

— Pe vecie.

— Chiar când voi fi bătrână, albită, zbârcită?

Jim făcu o grimasă privindu-i pielea fină şi părul de aur.

— Ţi-ai pus în gând să faci repede acest lucru?

— Nu… dar cred că mă voi îngrăşa. Mâinile lui îi

cuprinseră talia subţire.

— Cum grasă? Grasă cum e calul meu? Sau grasă ca porcanul pe care o să-l căsăpim săptămâna viitoare? Sau grasă ca doamna Quincey din oraş?

— Nu, mai curând în genul înmulţirii familiei, îşi propusese să păstreze noutatea până la Crăciun, dar dintr-odată i se păru că o săptămână era prea mult ca să aştepte. Privind lămurirea de pe faţa lui era ca şi când privea răsăritul soarelui.

— O să ai un copil de la mine? întrebă el într-un amestec de uimire şi teamă. Moartea îngrozitoare a Melaniei era încă prea proaspătă în mintea lui ca s-o poată uita.

— Cred că semăn cu mama, zâmbi March fericită de situaţie. Bănuiesc că-ţi plac copiii, pentru că aş vrea să completăm şi noi un calendar al nostru. O să trebuiască să mă ajuţi cu lecţiile de pronunţie, ca să nu uit să vorbesc corect.

— Doisprezece copii? întrebă el nevenindu-i să creadă.

— Păi, sunt tânără. aş putea avea cincisprezece sau şaisprezece înainte de a fi prea bătrână.

— Doamne. Nu cred că am atâta viaţă-n mine!

— Nu te teme, iubitul meu bărbăţel.

Şi-i şopti cu glas scăzut, coborând mâna:

— Dacă dau greş toate celelalte, o să-ţi amintesc eu de sâmbătă.

Buzele lui Jim le căutară pe ale ei cu nesfârşită tandreţe, în amintirea primei lor nopţi de dragoste când botezaseră cu zilele săptămânii mişcările pe care le făceau.

El voia să pună numele copiilor… dar ea refuză. Ea fusese pecetluită cu March pentru toată viaţa şi era un nume groaznic, dar nu atât de rău ca alegerea pe care-o făcuse el ca să-şi boteze copilul. Când ameninţă că nu va mai pronunţa numele nici unei zile de faţă cu el, Jim cedă fără plăcere; acum ştia că ea – şi ţinea întotdeauna promisiunile. Şi-şi botează fetiţa Katherine Virginia, hotărând că era un nume frumos pentru o femeie. El i-a zis

în curând Katie. Totuşi, tot restul vieţii lui, Jim s-a gândit la prima lui născută, ca la Sâmbătă. Spera ca March să nu afle niciodată. Şi n-a aflat.

COULD SHE ESCAPE THE SINS OF YESTERDAY… WITH THE ONLY MAN SHE WOULD EVER LOVE?

March Evans was used to poverty. Born into a sprawling family barely able to keep a roof over their heads, she learned at a tender age how cruel and unjust life could be. And when her own father sold her innocence to the highest bidder, March discovered the true meaning of betrayal… and left her Arizona hometown în scandal, dizgrace, and secret sorrow…

Then a job keeping house for a wealthy widower and his infant son at their desert ranch grave her the chance to start over. From the moment Jim Travis welcomed her into his home, March knew she was lost. She could no more deny the passion flaring between them than she could stop her lonely heart from yearning for more.

Would the shattering secrets of March's past destroy her one chance at happiness? *Or was her love for this rugged rancher strong enough to build a brand new future-together*?

PRINTED IN U.S.A.